

CĂRȚILE
DE AUR
ALE COPILĂRII

RICK RIORDAN
HOTUL
FULGERULUI

ARTHUR

Capitolul 1

În care o fac să dispară din greșeală pe profesoara de algebră pregătitoare

Uitați cum stă treaba, nu eu am cerut să fiu semizeu. Dacă citiți asta gândindu-vă c-ați putea fi unul, vă dau un sfat: închideți cartea chiar acum. Credeți minciuna pe care v-a spus-o mama sau tata despre nașterea voastră și încercați să duceți o viață normală. E periculos să fii semizeu. Și înfricoșător. De cele mai multe ori, ajungi să mori în chinuri și umilit.

Dacă sunteți niște puști normali și citiți cartea asta închipuindu-vă că e pură ficțiune e Citiți mai departe. Vă invidiez că puteți crede că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat u adevărat.

Dar dacă vă recunoașteți în aceste pagini, dacă vă tulbură, opriți-vă imediat din lectură. ea să fiți de-ai noștri. Și odată ce știți asta, e doar o chestiune de timp până când vor sim or veni după voi. Să nu ziceți că nu v-am avertizat. Mă numesc Percy Jackson.

Am doisprezece ani. Până acum câteva luni eram elev la Academia Yancy, o școală particulără cu internat, pentru copii cu probleme, situată în nordul statului New York. Sunt un copil cu probleme? Da. S-ar putea spune asta.

Aș putea-o dovedi în orice moment al vieții mele scurte și mizerabile, dar lucrurile s-au înrăutățit cu adevărat în luna mai, anul trecut, când am făcut o excursie cu clasa în Ma an - douăzeci și opt de copii zănateci și doi profesori, într-un autobuz școlar galben, mergâ d la Muzeul Metropolitan de Artă ca să se uite la antichități grecești și romane.

Știu că sună a tortură. Cele mai multe excursii de la Yancy așa și erau.

Dar domnul Brunner, profesorul nostru de latină, ne însoțea în această călătorie, așa că a ceva speranțe. Domnul Brunner era un tip în floarea vârstei, imobilizat într-un scaun cu rotile. A vea părul rar, barba încâlcită și o jachetă de tweed uzată, care mirosea întotdeauna a cafea. aș fi zis că e un tip de treabă, dar ne spunea povești și glume și ne lăsa să ne jucăm în tim lor. Avea și o minunată colecție de arme și armuri romane, așa că era singurul profesor la o ra căruia nu adormeam. Speram ca această călătorie să meargă bine. Cel puțin, speram ca măcar o dată să nu intru încurcătură.

Da' știu că m-am înșelat!

Dar, vedeți voi, în excursii mi se întâmplă lucruri rele. Precum cea cu școala, din clasa a cincea. Atunci am mers la câmpul de luptă de la Saratoga și am avut un accident cu un tun din timpul Războiului de Independență. Nu ochisem spre autobuzul școlii, dar, des igur, m-au exmatriculat oricum. Și înainte de asta, la școala unde eram în clasa a patra

, am făcut un tur în culisele bazinului cu rechini de la Marine World, iar pe podium am atins maneta greșită și clasa noastră a făcut o baie neplanificată. Și mai înainte... Ei e, cred că v-ați prins.

Dar în această călătorie, eram hotărât să fiu cuminte.

Tot drumul până în oraș, a trebuit s-o suport pe Nancy Bobofit, o roșcată pistruiată, clep omană, care îi arunca în ceafa lui Grover, prietenul meu cel mai bun, bucăți dintr-un send viș cu unt de arahide și ketchup.

Grover era o țintă ușoară. Un sfrijit. Plângea când se enerva. Cred că rămăsese repetent d a ori, pentru că era singurul elev de clasa a șasea cu acnee și un început vag de barbă. M ai presus de toate, era schilod. Și avea scutire pe viață de la ora de educație fizică pen tru că avea probleme la musculatura picioarelor. Avea un umblet ciudat, de parcă l-a r fi durut fiecare pas, dar nu vă lăsați păcăliți. Ar fi trebuit să-l vedeți când se servea l enchiladah.

Deci spuneam că Nancy Bobofit arunca bucățele de sendviș, care rămâneau în părul lui casta

, ondulat, și ea știa că nu-i puteam face nimic, pentru că eram pus în libertate sub supra veghere. Directorul mă amenințase cu moartea prin suspendarea în cadrul școlii, dacă ceva rău, jenant sau chiar ușor distractiv s-ar fi întâmplat în această excursie. — O omor, am murmurat.

Grover a încercat să mă calmeze.

— Nu-i nimic. îmi place untul de arahide.

Apoi s-a ferit de o altă bucată din prânzul lui Nancy.

— Pân-aici! am zis eu.

Am dat să mă ridic, dar Grover m-a tras înapoi.

— Ești sub supraveghere, mi-a amintit el. Știi cine va fi acuzat dacă se întâmplă ceva.

Privind înapoi, îmi doresc s-o fi aranjat pe Nancy Bobotit pe loc. Suspendarea în c adrul școlii ar fi fost zero în comparație cu porcăria în care eram pe punctul de-a intra.

Domnul Brunner conducea turul muzeului.

Mergea în față, în scaunul cu rotile, ghidându-ne prin galeriile mari, cu ecou, pe lângă vech statui de marmură și vitrine de sticlă pline cu piese de ceramică extrem de vechi, vops ite în negru cu portocaliu.

Eram uimit de faptul că lucrurile astea supraviețuiseră două, trei mii de ani.

Ne-a adunat în jurul unei coloane de piatră, înaltă de patru metri, cu un sfinx mare deasupra, și a început să ne spună că era o piatră de mormânt, o stelă, pentru o fată cam de noastră. Ne-a povestit despre

sculpturile de pe părțile laterale. Încercam să ascult ce av ea de spus, pentru că era destul de interesant, dar toată lumea din jur vorbea și de fiecare dată când le spuneam să tacă, celălalt profesor însoțitor, doamna Dodds, se uita urât mine.

Doamna Dodds era o profesoară de matematică micuță, din Georgia, care purta mereu o jachetă din piele neagră, chiar dacă avea cincizeci de ani. Părea suficient de dură cât să-ți

oare dulapul cu un Harley. Venise la Yancy la jumătatea anului, când fostul nostru profesor de matematică suferise o depresie.

Din prima zi, doamna Dodds a îndrăgit-o pe Nancy Bobofit și și-a dat seama că eu eram u

n pui de drac. Obişnuia să arate cu degetul ei strâmb spre mine și să spună: „Acum, scumpete pe un ton micios, și ştiam că urma o lună de detenție după cursuri.

Odată, după ce m-a pus să șterg răspunsurile din niște vechi caiete de lucru de matematică până la miezul nopții, i-am spus lui Grover că doamna Dodds nu merită să fie considerată o ființă umană. El m-a privit foarte serios și mi-a spus: — Ai perfectă dreptate.

Domnul Brunner vorbea despre arta funerară grecească. În cele din urmă, Nancy Bobofit a chicotit pe seama tipului gol de pe stelă, iar eu m-am întors și am spus: — N-ai de gând să taci odată?

Vorbisem mai tare decât intenționasem.

Întregul grup a râs. Domnul Brunner s-a oprit din povestit și m-a întrebat: — Domnule Jackson, ai zis ceva?

M-am înroșit tot.

— Nu, domnule, i-am răspuns.

Domnul Brunner a arătat spre una dintre imaginile de pe stelă.

— Poți să ne spui ce reprezintă această imagine?

M-am uitat la sculptură și m-am simțit ușurat pentru că știam. — Acesta e Cronos mâncându-și copiii, nu-i așa? — Da, a spus domnul Brunner, evident nemulțumit. Și a făcut asta pentru că...

— Păi...

Mi-am stors creierii să-mi amintesc.

— Cronos era zeul rege, și...

— Zeu? a întrebat domnul Brunner.

— Titan, m-am corectat. Și... n-avea încredere în copiii săi, care erau zei. Deci, ăăă... Cronos i-a mâncat, nu-i așa? Dar soția sa l-a ascuns pe micul Zeus și i-a dat în schi lui Cronos să mănânce un bolovan. Și, mai târziu, când Zeus a crescut, el și-a păcălit tatăl, nos, să-i regurgiteze pe frații și surorile sale... — Căh! a spus una dintre fetele din spatele meu.

— ...și a fost o mare bătălie între zei și Titani, am continuat, iar zeii au câștigat Chicote dinspre grup.

În spatele meu, Nancy Bobofit i-a șoptit unei prietene:

— De parcă asta ne va folosi cândva. De parcă la angajare ne vor zice: „Vă rugăm să e

icați de ce Cronos și-a mâncat copiii. “ — Și de ce, domnule Jackson, a spus Brunner, ca să parafralez excelenta întrebare e a domnișoarei Bobofit, contează asta în viața reală? — Te-a prins, mi-a șoptit Grover.

— Taci din gură, a zis Nancy printre dinți, cu fața mai roșie decât părul.

Cel puțin fusese prinsă la înghesuială și Nancy. Domnul Brunner era singurul care o pri ndea spunând lucruri aiurea. Urechile lui erau ca un radar. M-am gândit la întrebarea lui și am ridicat din umeri.

— Nu știu, domnule.

Domnul Brunner m-a privit dezamăgit.

— Ei bine, primești jumătate de punct, domnule Jackson. Zeus i-a servit, într-ad evăr, lui Cronos un amestec de muștar și vin care l-a făcut să-i dea afară pe ceilalți cinci opii ai săi, care, desigur, fiind zei nemuritori, trăiseră și crescuseră complet nedigerați î stomacul Titanului. Zeii și-au învins tatăl, l-au tăiat în bucăți cu propria-i coasă și i-au rămășițele în Tartar, cea mai întunecată parte a Lumii Subpământene. Păstrând același ton op impul pentru masa de prânz. Doamnă Dodds, vreți să ne conduceți înapoi afară? Clasa se deplasa în dezordine, fetele ținându-se de burtă și băieții împingându-se și purt a niște idioți. Grover și cu mine eram pe punctul de a-i urma, când domnul Brunner m-a strigat:

— Domnule Jackson!

Eram sigur că asta urma.

I-am spus lui Grover să plece. Apoi m-am întors spre domnul Brunner. — Da, domnule.

Domnul Brunner avea o privire care te urmărea - ochi căprui pătrunzători care păreau bătrâni de când lumea și care văzuseră totul. — Trebuie să afli răspunsul la întrebarea mea, mi-a spus domnul Brunner.

— Despre Titani? — Despre viața reală. Și despre cum studiile tale se aplică în ea. — A...

— Tot ce înveți de la mine, a continuat el, este extrem de important. Mă aștept să tratez și aceste informații ca atare. Am mari așteptări de la tine, Percy Jackson.

Aș fi vrut să mă enervez, tipul ăsta chiar exagera.

Adică, sigur, era destul de mișto în zilele în care organiza un turneu, când se îmbrăca în mură romană și striga: „Salutare!” și ne provoca, sabie contra cretă, să fugim la tablă și să ne luptăm pe toți grecii și romanii care trăiseră vreodată și pe mamele lor și pe zeii cărora li se înseră. Dar domnul Brunner se aștepta să fiu la fel de bun ca toți ceilalți, în ciuda faptului că eram dislexic și sufeream de deficit de atenție și nu obținusem în viața mea un calificativ mai bun decât „suficient”. Nu - el nu se aștepta să fiu la fel de bun, el se aștepta să fiu mai bun. Iar eu pur și simplu nu puteam reține toate acele nume și întâmplări, cu atât mai puțin să le scriu corect. Am mormăit ceva despre faptul că o să mă străduiesc, iar domnul Brunner a aruncat o privire lungă și tristă spre stelă, de parcă ar fi participat la înmormântarea acelei fete.

Mi-a zis să ies și să mă duc la masă.

Clasa se strânsese pe treptele din fața muzeului, de unde puteam urmări trecerea pietonilor pe Fifth Avenue.

Deasupra se pregătea o furtună uriașă, cu nori mai negri decât văzusem vreodată. M-am gândit că poate are de-a face cu încălzirea globală sau așa ceva, pentru că vremea din tot statul New York fusese ciudată de la Crăciun încoace. Furtuni mari de zăpadă, inundații, incendii provocate de trăsnete. N-aș fi fost surprins dacă ar fi fost un uragan.

Nimeni altcineva nu părea să observe. Câțiva băieți bombardau porumbeii cu biscuiți Lunchables. Nancy Bobofit încerca să subtilizeze ceva din poșeta unei doamne și, desigur, doamna Dodds nu vedea nimic.

Grover și cu mine ne-am așezat pe marginea fântânii, departe de ceilalți. Ne gândeam că, poate, dacă făceam asta, lumea nu și-ar fi dat seama că suntem de la școala aceea, școala de copii ratați care nu se puteau integra altundeva.

— Detenție? a întrebat Grover.

— Nu, am spus. Nu de la Brunner. Dar aş vrea să mă mai slăbească.
Adică - nu sunt un g

niu. Grover a tăcut o vreme. Apoi, când mă gândeam că va face un comentariu filozofic profund ca să mă facă să mă simt mai bine, a zis: —
îmi dai mie, te rog, mărul tău?

Nu prea aveam poftă de mâncare, așa că i l-am dat.

Mă uitam la valul de taxiuri care cobora pe Fifth Avenue și mă gândeam la apartamentul mamei mele, care era doar un pic mai spre periferie față de locul în care ne aflam.

N-o mai văzusem de la Crăciun. Îmi doream tare mult să sar într-un taxi și să merg acasă. Ea r fi îmbrățișat și ar fi fost bucuroasă să mă vadă, dar ar fi fost și dezamăgită. M-ar fi tri Yancy, mi-ar fi amintit că trebuie să mă străduiesc mai mult, chiar dacă era a șasea mea școală în șase ani și urma, probabil, să fiu dat afară din nou. N-aș fi suportat privirea aceea tistă pe care mi-ar fi aruncat-o.

Domnul Brunner și-a parcat scaunul cu roțile la baza rampei pentru persoanele cu handicap. Mânca țelină și citea un roman. O umbrelă roșie i se ridica din spatele scaunului i, făcându-l să arate ca o măsuță de cafea motorizată.

Tocmai voiam să-mi despachetez sendvișul, când Nancy Bobotit a apărut în fața mea cu prietenele ei urâte - bănuiesc că se săturase să fure de la turiști - aruncându-și prânzul pe jumătate în poala lui Grover.

— Hopa, a zis ea și a rânjit, scoțând la iveală dinții strâmbi.

Avea pistrui portocalii, de parcă cineva i-ar fi pulverizat pe față cerealele Cheetos înmuiate. Am încercat să rămân calm. Consilierul școlar îmi spusese de un milion de ori: „Numără până , controlează-ți temperamentul. “ Dar eram atât de supărat, că vedeam negru în fața ochilor. iau urechile. Nu-mi amintesc s-o fi atins, dar în secunda următoare, Nancy ședea în fund în fântână, str : — Percy m-a împins!

Doamna Dodds s-a teleportat îndată lângă noi.

Câțiva puști șopteau:

— Ai văzut...

— Apa...

— De parcă ar fi apucat-o...

Nu știam despre ce vorbeau. Tot ce știam era că aveam iar probleme.

De îndată ce doamna Dodds s-a asigurat că biata Nancy e bine, promițându-i să-i ia un tri

cou nou de la magazinul de cadouri al muzeului etc. etc. doamna Dodds s-a întors s pre mine. Avea o văpaie triumfătoare în ochi, de parcă făcusem ceva ce așteptase întreg semes rul. — Acum, scumpete...

— Știu, am mormăit. O lună de șters caiete de lucru.

N-ar fi trebuit să spun asta.

— Vino cu mine, mi-a spus doamna Dodds.

— Așteptați! a lătrat Grover. Eu sunt de vină. Eu am împins-o.

L-am privit uimit. Nu-mi venea să cred că încearcă să mă acopere. Doamna Dodds îl speria d moarte pe Grover. Ea l-a privit atât de intens, încât i-a tremurat bărbia.

— Nu cred asta, domnule Underwood, spuse ea.

— Dar...

— Tu... vei... sta... aici.

Grover m-a privit cu îngrijorare.

— E în regulă, omule, i-am spus. Mulțumesc că ai încercat.

— Scumpete, a lătrat doamna Dodds
la mine, acum! Nancy Bobofit a rânjit.

I-am aruncat privirea care spunea cel mai convingător te voi ucide mai târziu. Ap oi m-am întors s-o înfrunt pe doamna Dodds, dar nu era acolo. Stătea la intrarea în muze u, tocmai în capul scărilor, chemându-mă cu gesturi nerăbdătoare.

Cum ajunsese acolo așa repede?

Am multe momente din-astea, în care mintea parcă îmi adoarme și mă trezesc că am ratat ce va, de parcă un fragment dintr-un puzzle ar fi căzut din univers lăsându-mă să mă holbez la l cul gol pe care l-a lăsat. Consilierul școlar îmi spusese că asta ține de deficitul de atenție, de faptul că creierul meu interpretează greșit anumite lucruri. Eu nu eram atât de sigur. M-am dus după doamna Dodds.

La jumătatea treptelor, m-am uitat înapoi la Grover. Părea palid, uitându-se furios când la mine, când la domnul Brunner, de parcă ar fi vrut ca domnul Brunner să observe ce se întâmplă, dar domnul Brunner era absorbit de romanul lui. Mi-am întors privirea. Doamna Dodds dispăruse din nou. Era în clădire, la capătul holul ui de la intrare. „Bine“,

m-am gândit. „Mă va obliga să cumpăr o cămașă nouă pentru Nancy de la magazinul de “Dar se pare că avea alt plan.

Am urmat-o în muzeu. Când, în sfârșit, am ajuns-o din urmă, ne aflam din nou în secțiunea acă și romană.

În afară de noi, nu mai era nimeni în galerie.

Doamna Dodds stătea cu brațele încrucișate în fața unei imense frize de marmură cu zeii graci. Scotea un zgomot ciudat din gât, ca un mârâit.

Chiar și fără zgomotul ăla, tot așa fi fost agitat. E ciudat să fii singur cu un profesor, în special cu doamna Dodds. Era ceva în felul în care se uita la friză, de parc-ar fi vrut s-o pulverizeze... — Ne-ai făcut probleme, scumpețe, a spus.

Am făcut lucrul cel mai sigur. I-am spus:

— Da, doamnă.

Și-a tras manșetele gecii de piele.

— Chiar credeai c-o să scapi cu asta?

Privirea din ochii ei exprima mai mult decât nebunie. Era răutate pură.

„E profesoară”, m-am gândit eu agitat. „Doar n-o să-mi facă rău.” I-am spus:

— Mă voi strădui mai mult, doamnă.

Clădirea a fost zguduită de un tunet.

— Nu suntem tâmpiți, Percy Jackson, a spus doamna Dodds. Era doar o chestiune de timp până să te găsim. Mărturisește și vei suferi mai puțin.

Nu știam despre ce vorbește.

Tot ce-mi venea în minte era că profesorii trebuie să fi găsit în camera din cămin ascunză oarea pentru dulciuri pe care le vindeam. Sau poate își dăduseră seama că luasem eseul despre Tom Sawyer de pe internet fără să fi citit cartea, iar acum aveau de gând să-mi anuleze nota. Sau, și mai rău, aveau de gând să mă facă să citesc cartea. — Deci? m-a întrebat ea.

— Doamnă, eu nu...

— Timpul tău a expirat, a rostit ea printre dinți.

Apoi, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din lume.

Ochii au început să-i strălucească precum niște cărbuni de grătar. Degetele i s-au lungit, de

enind gheare. Geaca ei s-a transformat în niște aripi mari, ca de piele. Nu era o fi înță umană. Era o babă zbârcită, cu aripi de liliac și gheare, cu gura plină de colți galbeni a pe cale să mă facă ferfeniță.

Apoi, lucrurile au devenit și mai ciudate.

Domnul Brunner, care cu un minut în urmă era în fața muzeului, a intrat în galerie în sca unul cu roțile ținând în mână un stilou. — Salutare, Percy! a strigat el, aruncându-și pixul prin aer. Doamna Dodds s-a repezit la mine.

Cu un scheunat, am evitat-o și am simțit ghearele tăind aerul pe lângă urechea mea. Am prins pixul din zbor, dar, când mi-a ajuns în mână, nu mai era un pix. Era o sabie - sab ia de bronz a domnului Brunner, pe care o folosea întotdeauna în ziua turneului.

Doamna Dodds s-a întors spre mine cu o privire criminală.

Mi s-au înmuiat genunchii. Mâinile îmi tremurau atât de rău, încât aproape că am scăpat sa — Mori, scumpete! a mârâit ea.

Și a zburat direct spre mine.

M-a cuprins o groază fără margini. Din instinct, am rotit sabia.

Lama de metal i-a lovit umărul și a trecut prin corpul ei ca prin apă. Fâșșșș!

Doamna Dodds era ca o mână de nisip în bătaia vântului. S-a prefăcut în pulbere galbenă și spărut pe dată, nelăsând în urmă decât mirosul de sulf, un țipăt de moarte și un fior malefic de parcă cei doi ochi strălucitori și roșii m-ar mai fi privit încă. Eram singur.

Cu un pix în mână.

Domnul Brunner dispăruse. Nu mai era nimeni în afară de mine.

Mâinile încă-mi tremurau. Probabil că prânzul meu fusese contaminat cu ciuperci halucin ogene sau ceva de genul ăsta. îmi imaginasem eu totul? Am ieșit.

începuse să plouă.

Grover ședea lângă fântână, purtând pe cap o hartă a muzeului făcută coif. Nancy Bobofit e lo, udă leoarcă de la baia din fântână, sușotind cu prietenele ei urâte. Când m-a văzut, a zi — Sper că doamna Kerr ți-a bătucit fundul.

— Cine? am întrebat.

— Profesoara noastră. Dăăă!

Am clipit. N-aveam nicio profesoară pe nume Kerr. Am întrebat-o pe Nancy despre ce vorbește. Ea și-a dat ochii peste cap și mi-a întors spatele.

L-am întrebat pe Grover unde era doamna Dodds. — Cine? mi-a răspuns el.

Dar ezitase și nu voia să se uite la mine, așa c-am crezut că-și bate joc de mine.

— Nu-i amuzant, omule, i-am spus. E ceva grav.

Un tunet a bubuit deasupra noastră.

L-am văzut pe domnul Brunner stând sub umbrela lui roșie, citindu-și cartea, de parcă n

u s-ar fi mișcat din loc. M-am dus la el.

Și-a ridicat privirea, puțin deranjat.

— Ah, iată pixul meu. Te rog ca pe viitor să-ți aduci propriile instrumente de scris, domnule Jackson. I-am dat pixul. Nici nu-mi dădusem seama că încă îl țineam în mână.

— Domnule, am spus, unde e doamna Dodds?

El m-a privit
inexpresiv. —
Cine?

— Cealaltă însoțitoare, doamna Dodds. Profesoara de algebră pregătitoare.

El s-a încruntat și a privit înainte, puțin preocupat.

— Percy, nu este nicio doamnă Dodds în această excursie. Din câte știu, n-a fost nici o doamnă Dodds la Academia Yancy. Te simți bine?

Capitolul 2

În care trei bătrâne tricotează șosetele morții

Eram obișnuit cu experiențele mai ciudate, dar de regulă se terminau rapid. Halucinația asta fără sfârșit era mai mult decât puteam suporta. În tot restul anului școlar, mi s-a păru tregul campus îmi juca o festă. Elevii se purtau de parcă ar fi fost absolut convinși că doamna Kerr - o femeie blondă, plină de viață, pe care n-o mai văzusem niciodată până când urc autobuzul nostru, la sfârșitul excursiei - fusese profesoara noastră de algebră pregătitoare începând de la Crăciun. Din când în când strecuram

câte o aluzie la doamna Dodds, doar ca să văd dacă-i pot prinde pe picior greșit, dar mă priveau ca pe un nebun. Aproape că am ajuns să-i cred - doamna Dodds nu existase niciodată. Aproape.

Dar Grover n-a reușit să mă păcălească. Atunci când îi pomeneam numele, el ezita, apoi sus că ea nu existase. Dar știam că minte.

Ceva se întâmpla. Ceva chiar se petrecuse la muzeu.

În timpul zilei nu prea aveam timp să mă gândesc la asta, dar noaptea, imaginile cu doamna Dodds, cu gheare și aripi lucioase, mă făceau să mă trezesc acoperit de-o sudoare rece.

Vremea a continuat să fie capricioasă, ceea ce nu mi-a îmbunătățit starea de spirit. Într-o noapte, o furtună a deschis ferestrele dormitorului. Câteva zile mai târziu, cea mai mare tornadă întâlnită vreodată în Valea Hudson a aterizat la doar optzeci de kilometri de A

cademia Yancy. Unul dintre subiectele de la ora de studii sociale a fost numărul neobișnuit de avioane mici care se prăbușiseră în timpul anului în Atlantic din pricina rafaelor bruște.

Am început să fiu irascibil și iritabil aproape tot timpul. Calificativele mele au scăzut de la „satisfăcător” la „insuficient”. Mă certam mai des cu Nancy Bobofit și cu priete ei. Eram dat afară aproape de la fiecare oră. În cele din urmă, când profesorul nostru de engleză, domnul Nicoll, m-a întrebat pentru a milioana oară de ce mi-a fost prea lene să învăț pentru testul de ortografie, am cedat.

L-am făcut bețivan bătrân. Nici măcar nu știam sigur ce zic, dar suna bine. În săptămâna următoare, directorul i-a trimis mamei o scrisoare și astfel a devenit oficial: urma ca la anul să nu mai fiu primit înapoi la Academia Yancy. „Minunat”, mi-am spus. „E minunat.” Mi-era dor de casă.

Mi-aș fi dorit să fiu cu mama în micul nostru apartament din Upper East Side, chiar dacă aș fi fost nevoit să merg la o școală publică și să cad la pace cu tatăl meu vitreg cel vant și cu partidele lui stupide de poker.

Și totuși..., la Yancy erau niște lucruri care mi-ar fi lipsit. Pădurile pe care le vedeam de la fereastra dormitorului meu, râul Hudson în depărtare, mirosul pinilor. Măcar fi fost dor de Grover, care fusese un prieten bun, chiar dacă era cam ciudat. Mi-era teamă că nu va supraviețui anul viitor fără mine. Mi-ar fi lipsit și ora de latină -

zilele nebunești de competiție organizate de domnul Brunner și convingerea lui că o să mă descurc bine.

Pe măsură ce se apropia săptămâna examenelor, latina era singurul obiect la care studia

m. Nu uitasem ce-mi spusese domnul Brunner despre acest subiect, că era unul de vi ață și de moarte pentru mine. Nu eram sigur de ce, dar începusem să-l cred. În seara de dinaintea examenului final eram atât de frustrat, încât am aruncat Ghidul

Cambridge de mitologie greacă în celălalt colț al camerei. Cuvintele începuseră să-și ia zbo de pe pagină, mi se învârtteau în cap, literele se plimbau înainte și înapoi. Îmi era imposibil să-mi amintesc diferența dintre Chiron și Charon sau dintre Polidictes și Polideuce. Iar conjugarea verbelor latine? Exclus.

Mă plimbam prin cameră simțind furnicături pe sub cămașă.

Mi-am amintit expresia gravă a domnului Brunner, cu ochii lui bătrâni de când lumea: „A

m mari așteptări de la tine, Percy Jackson.”

Am respirat adânc. Am apucat manualul de mitologie.

Nu mai cerusem niciodată ajutorul vreunui profesor. Poate că dacă aș fi vorbit cu domnul Brunner, mi-ar fi oferit câteva indicii. Cel puțin m-aș fi putut scuza pentru calificativul de „insuficient” mare cât casa, pe care urma să-l primesc la examenul lui. Nu doream să părăsesc Academia Yancy fără să-i arăt că m-am străduit.

Am coborât la birourile profesorilor. Cele mai multe erau întunecoase și goale, dar ușa domnului Brunner era întredeschisă, iar lumina de la geamul ușii lui cădea pe podeaua holului. Eram la trei pași de mânerul ușii, când am auzit voci dinăuntrul lui. Domnul Brunner a pus o întrebare. O voce care îi aparținea cu siguranță lui Grover i-a răspuns: — ...sunt îngrijorat pentru Percy, domnule. Am înghețat.

N-am obiceit de a trage cu urechea, dar ia încercați să nu ascultați când îl auziți pe ce mai bun prieten discutând despre voi cu un adult. M-am apropiat.

— ...doar în această vară, a spus Grover. Vreau să spun, una dintre Furii în școală. m, că știm sigur, și știu și ei... — Lucrurile ar

sta mai rău dacă l-am grăbi, a spus domnul Brunner. Băiatul trebuie să se mai maturizeze.

— Dar s-ar putea să nu mai aibă timp. Solstițiul de vară e termenul...

— Va trebui să ne descurcăm fără el, Grover. Lasă-l să se scalde-n ignoranță cât mai — Domnule, a văzut-o...

— Și-a imaginat, insistă Brunner. Ceața de deasupra elevilor și a personalului va fi suficientă pentru a-l convinge. — Domnule, eu..., eu nu pot să dau greș din nou.

Vocea lui Grover era înăbușită de emoție. — Știți ce-ar însemna asta.

— N-ai greșit, Grover, a spus Brunner cu amabilitate. Ar fi trebuit să-mi dau seama cine era. Acum să vedem doar cum putem să-l ținem pe Percy în viață până la toamnă... Manualul de mitologie mi-a căzut din mână și a lovit podeaua cu o bufnitură.

Domnul Brunner a tăcut.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am apucat cartea și m-am îndepărtat pe hol.

O umbră a alunecat prin dreptul geamului luminat al ușii biroului lui Brunner, o umbră mult mai înaltă decât profesorul meu aflat în scaunul cu roțile, ținând în mână ceva ca suspect de mult cu un arc.

Am deschis cea mai apropiată ușă și m-am strecurat înăuntru.

Câteva secunde mai târziu am auzit un tropăit ușor, ca niște lovituri înăbușite, apoi un s t ca de animal fornăind chiar în fața ușii mele. O umbră mare, întunecată, s-a oprit în fața trei, apoi a trecut mai departe. Simțeam cum mi se preling pe gât broboane de sudoare.

Undeva în hol, s-a auzit vocea domnului Brunner.

— Nimic, a murmurat el. Nu stau prea bine cu nervii de la solstițiul de iarnă.

— Nici eu, a spus Grover. Dar aş fi putut să jur... — Du-te înapoi în dormitor, i-a spus Brunner. Măine ai o zi lungă, plină de examene.

— Nu-mi amintiți.

Luminile s-au stins în biroul domnului Brunner.

Am așteptat în întuneric un răstimp care mi s-a părut o veșnicie.

În cele din urmă, m-am strecurat pe hol și am revenit în dormitor.

Grover zăcea pe pat, studiindu-și notițele pentru examenul la latină de parcă s-ar fi aflat acolo toată seara. — Hei, mi-a spus el cu ochii împăienjeniți. Ești pregătit pentru test?

Nu i-am răspuns.

— Arăți groaznic.

S-a încruntat.

— Ești bine?

— Sunt... puțin obosit.

M-am întors ca să nu-mi vadă fața și am început să mă pregătesc de culcare.

Nu înțelegeam ce auzisem mai devreme. Aș fi vrut să cred că-mi imaginasem întreaga povest e. Dar un lucru era clar: Grover și domnul Brunner mă vorbiseră pe la spate. Credeau că mă pândește un pericol.

În după amiaza următoare, pe când plecam de la examenul de latină, care durase trei ore

, cu toate numele grecești și romane pe care le scrisesem greșit jucându-mi în fața ochilor, domnul Brunner m-a chemat înapoi. Pentru un moment, m-am temut că aflase că-l spionasem noaptea trecută, dar nu asta părea să fie problema. — Percy, a început el. Nu te lăsa descurajat de plecarea de la Yancy. E... E m ai bine așa.

Tonul lui era cald, dar cuvintele mă făceau să mă rușinez. Chiar dacă vorbea în șoaptă, ce elevi care scriau la test îl puteau auzi. Nancy Bobofit mi-a rânjit și mi-a trimis mic i sărutări sarcastice. — Da, domnule, am bălmăjit eu. — Vreau să spun că...

Domnul Brunner și-a dat scaunul cu roțile înainte și înapoi, de parcă nu știa ce să spună. — Acesta nu-i locul potrivit pentru tine. Era doar o chestiune de timp. Mă usturau ochii.

Profesorul meu preferat stătea în fața clasei și îmi spunea că nu mă descurc. După ce-mi sese tot anul că are încredere în mine, acum spunea că-mi fusese sortit să fiu exmatriculat .

— Corect, am spus eu, tremurând.

— Nu, nu, a spus domnul Brunner. O, la naiba cu tot! Ce vreau să spun e că... t u nu ești normal, Percy. Nu trebuie să-ți fie...

— Vă mulțumesc, am izbucnit. Vă mulțumesc mult, domnule, că mi-ați reamintit.

— Percy...

Dar plecasem deja.

În ultima zi din trimestru, mi-am îndesat hainele în valiză.

Cei din jur glumeau, discutând despre planurile lor de vacanță. Unul mergea într-o ex cursie în Elveția. Altul pleca într-o croazieră în Caraibe pentru o lună. Și ei erau delincve juvenili, ca mine, dar erau delincvenți juvenili bogați. Tații lor erau directori, am basadori sau celebriități. Eu eram un nimeni, venind dintr-o familie de nimeni.

M-au întrebat ce voi face peste vară și le-am spus că mă întorc în oraș.

Ceea ce nu le-am spus era că trebuia să mă angajez peste vară, să plimb câini sau să vând namente la reviste și să-mi petrec timpul liber făcându-mi griji cu privire la școala unde urma să merg din toamnă. — O, a spus unul dintre ei. Asta e bine.

Și-au reluat conversația de parcă nici n-aș fi existat.

Singura persoană căreia îmi era groază să-i spun la revedere era Grover, dar, după cum sa dovedit, nici n-a fost nevoie. își rezervase un bilet spre Manhattan la același auto car Greyhound ca mine, așa că iată-ne din nou împreună, îndreptându-ne spre oraș.

Pe durata întregii călătorii, Grover s-a tot uitat nervos pe culoar, analizându-i pe ceilalți călători. Mi-am dat seama că întotdeauna era nervos și neliniștit când plecam de la cy, de parcă se aștepta să se întâmple ceva rău. înainte, presupusesem de fiecare dată că era orat să nu fie tachinat. Dar în autocar n-avea cine să-l tachineze. în cele din urmă n-am mai rezistat. I-am spus:

— Ești în căutarea Binevoitoarelor?

Grover aproape că a sărit de pe scaun. — Ce... ce vrei să spui?

I-am mărturisit că trăsesem cu urechea la convorbirea dintre el și domnul Brunner în no aptea de dinaintea examenului. Lui Grover i s-a zbătut un ochi.

— Cât de mult ai auzit?

— O, nu mult... Ce e cu termenul de la solstițiul de vară? A tresărit.

— Uite, Percy... Eram doar îngrijorat pentru tine, înțelegi? Adică, cu halucinațiile despre profesorii de matematică demonici...

— Grover...

— Și i-am spus domnului Brunner că poate ești suprasolicitat sau așa ceva, pentru că nu a existat nicio doamnă Dodds și... — Grover, nu te pricepi deloc să minți.

Urechile i s-au înroșit.

A pescuit o carte de vizită soioasă din buzunarul cămășii.

— Ia asta, bine? În caz că ai nevoie de mine în vara asta.

Cartea de vizită era imprimată cu caractere extravagante, o crimă pentru ochii mei de dislexic, dar în cele din urmă am deslușit ceva de genul:

Grover Underwood Supraveghetor Dealul Semizeilor Insula Long Island, New York (8
00)

009-0009

— Ce e

Dealul...

— Nu spune cu voce tare! a lătrat el. Asta e, ăăă..., adresa mea de vară.

Mi s-a strâns inima. Grover avea o casă de vară. Nu mă gândisem niciodată că familia sa ar putea fi la fel de bogată ca a celorlalți puști de la Yancy. — Bine, i-am răspuns cu un aer posomorât. Deci, asta e în caz că vreau să vin să-ți vizitez conacul. El a dat din cap aprobator.

— Sau... sau dacă ai nevoie de mine.

— De ce ai avea nevoie de tine?

A sunat mai dur decât mi-aș fi dorit.

Grover s-a înroșit până la mărunții lui Adam. — Uite, Percy, adevărul e că... într-un fel, trebuie să te protejez. M-am uitat la el.

Tot anul mă luasem la bătaie pentru a-i ține pe derbedei departe de el. Avusesem în somnii tot gândindu-mă cu îngrijorare că va lua bătaie anul viitor când eu nu voi mai fi lângă el.

1. Și acum se purta de parcă el era cel care mă apărase pe mine.

— Grover, de ce anume vrei să mă protejezi?

Sub picioarele noastre s-a auzit un scrâșnet. Din tabloul de bord a ieșit un fum neagră și întreg autocarul s-a umplut cu un miros ca de ouă clocite. Șoferul a înjurat și a tras pe dreapta.

După câteva minute de meșterit zgomotos sub capotă, șoferul a anunțat că toată lumea trebuie să coboare. Am ieșit și eu cu Grover, alături de ceilalți călători.

Ne aflam pe o porțiune de drum de țară, un loc pe care nu l-am fi observat dacă n-am fi făcut o pauză acolo. Pe partea noastră de autostradă nu era nimic, cu excepția arțarilor și a unui rămas în urma mașinilor aflate în trecere. Pe cealaltă parte, dincolo de cele patru benzi de asfalt care sclipseau în dogoarea după-amiezii, se vedea o tarabă veche cu fructe.

Produsele arătau foarte bine: cutii pline ochi cu cireșe roșii ca sângele, mere, nuci și caise, câni de cidru într-o cadă cu picioare, plină cu gheață. Nu existau cumpărători, doar două doamne în vârstă șezând în balanșoare, la umbra unui arțar, tricotând cea mai mare pereche șosete pe care o văzusem vreodată. Șosetele aveau dimensiunea unor pulovere, dar erau în mod evident șosete. Doamna din dreapta tricota una dintre ele. Doamna din stânga o tricota pe cealaltă.

Doamna din mijloc ținea un coș enorm cu ață de un albastru intens.

Cele trei femei păreau bătrâne, cu fețe palide și încrețite ca niște fructe stafidite, cu argintiu legat la spate cu basmale albe și cu brațe osoase ieșind din rochiile albe de bumbac.

Cel mai ciudat lucru era că păreau să nu-și ia ochii de la mine.

M-am uitat la Grover cu intenția de a-i spune despre asta și am văzut că se albise tot. Nasul îi tresărea încontinuu. — Grover, i-am spus. Hei, omule...

— Spune-mi că nu se uită la tine. Se uită, nu-i așa?

— Da. Ciudat, nu? Crezi că șosetele astea mi s-ar potrivi?

— Nu-i de râs, Percy. Nu-i nimic de râs.

Bătrâna din mijloc a apucat o foarfecă imensă din aur și argint, cu o lamă lungă, ca niște arfecă de grădină. L-am auzit pe Grover trăgându-și răsuflarea. — Ne suim în autocar, mi-a spus. Haide!

— Poftim? i-am răspuns. Cred că sunt o mie de grade acolo.

— Haide!

A forțat ușa și a urcat, dar eu am rămas în urmă.

Peste drum, bătrânele încă mă priveau. Cea din mijloc a tăiat ața și pot să jur că am auzit tul peste cele patru benzi de trafic. Cele două prietene ale ei au împachetat șosetele de un albastru intens, făcându-mă să mă întreb pentru cine ar putea fi - Bigfoot sau Godzil la. În spatele

autocarului, șoferul a smuls din compartimentul motorului o bucată mare de metal fumegând. Autocarul s-a cutremurat, iar motorul a revenit, vuind, la viață. Pasagerii au ovaționat.

— Păi cum! a strigat șoferul.

A lovit cu pălăria în autocar.

— Toată lumea înapoi la bord!

Odată ce am pornit, simțeam că am febră, de parcă aș fi răcit. Nici Grover n-arăta prea bine. Avea frisoane și îi clănțăneau dinții.

— Grover!

— Da?

— Ce-mi ascunzi?

Și-a șters fruntea cu mâneca tricoului.

— Percy, ce-ai văzut acolo, la taraba cu fructe? — Te referi la bătrânele alea? Care-i treaba cu ele, omule? Nu sunt la fel ca... ca doamna Dodds, nu-i așa?

Expresia lui era greu de citit, dar aveam senzația că doamnele de la standul cu fructe erau ceva mult, mult mai rău decât doamna Dodds. El mi-a spus: — Spune-mi ce-ai văzut.

— Cea din mijloc a luat foarfeca și a tăiat ața.

Grover a închis ochii și a făcut un gest cu degetele, ca și cum și-ar fi făcut cruce, dar nu era asta. Era un alt gest, un gest - nu știu cum să sp un - învechit. — Ai văzut-o tăind firul, a zis el.

— Da, da.

Dar chiar în timp ce rosteam asta, am înțeles că era ceva vital.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă asta, a mormăit Grover.

Și-a băgat degetul mare în gură.

— Nu vreau să se întâmple ca data trecută.

— Care dată trecută?

— întotdeauna în clasa a șasea. Ei nu trec niciodată de clasa a șasea.

Acum chiar începea să mă sperie.

— Grover, despre ce vorbești?

— Promite-mi că mă lași să te conduc acasă de la autogară.

Mi s-a părut o rugămintă ciudată, dar i-am promis.

— Este o superstiție sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat. Niciun răspuns.

— Grover - chestia cu tăiatul aței înseamnă că cineva urmează să moară?

El m-a privit trist, de parcă alegea deja florile pe care aş fi preferat să le am pe sicriu.

Capitolul 3

În care Grover rămâne pe neașteptate fără pantaloni

Este timpul pentru o mărturisire: m-am descotorosit de Grover imediat ce am ajuns la autogară.

Știu, știu. Am fost nepoliticos. Dar Grover mă băga în sperieți, privindu-mă de parcă aş fi deja mort și mormăind „De ce se tot întâmplă asta?” și „De ce trebuie să fie mereu clasa a Ori de câte ori se supăra, vezica lui Grover își făcea de cap, așa că n-am fost surprins când mediat ce am coborât din autobuz, m-a pus să promit că-l aștept, apoi a tăiat-o spre toale tă. În loc să-l aștept, mi-am luat valiza, m-am strecurat afară și am luat primul taxi spre periferie. — La intersecția dintre 104 Streef și First Avenue, i-am spus șoferului.

Două vorbe despre mama mea, înainte s-o întâlnești.

Numele ei este Sally Jackson și e cea mai bună persoană din lume, ceea ce-mi confirmă teoria că cei mai buni oameni au parte de cel mai mare ghinion. Părinții ei au murit în tr-un accident de avion când avea cinci ani și a fost crescută de un unchi căruia nu-i prea plăcea de ea. Și-a dorit să devină scriitoare, așa că a muncit în timpul liceului pentru a conomisi suficienți bani ca să poată urma un colegiu cu o bună programă de scriere creativă. Apoi unchiul ei a făcut cancer și ea a trebuit să abandoneze școala în ultimul an ca să aibă grijă de el. După ce unchiul a murit, ea a rămas fără bani, fără familie și fără o diplomă.

Singura perioadă bună din viața ei a fost cea în care l-a întâlnit pe tata.

N-am amintiri cu el, doar un fel de strălucire caldă, poate o urmă vagă de zâmbet. Mamei nu-i place să vorbească despre el, pentru că o întristează. Și nu are poze cu el.

Vedeți voi, ei nu erau căsătoriți. Ea mi-a spus că era un om bogat și important, iar relația lor era una secretă. Apoi, într-o bună zi, el a plecat într-o călătorie importantă, peste Atlantic, și nu s-a mai întors.

Pierdut pe mare, mi-a spus mama. Nu mort. Pierdut pe mare.

Ea a lucrat pe ici, pe colo, a urmat cursuri la seara pentru a-și lua bacalaureatul și m-a crescut singură. Nu s-a plâns și nu s-a pierdut niciodată cu firea. Nici măcar o singură dată. Dar știam că sunt un copil dificil.

În cele din urmă, s-a măritat cu Gabe Ugliano, care a fost drăguț în primele treizeci de secunde după ce l-am cunoscut, apoi și-a dat arama pe față, ca un nemernic ce era. Când eram mai mic, îl poreclisem Gabe cel împutit. Îmi pare rău, dar asta-i adevărul. Tipul putea ca pizza cu usturoi mușcărită înfășurată într-un șort.

Fie vorba între noi, îi făcusem mamei viaa destul de grea. Felul în care o trata Gabe cel împutit, felul în care ne înțelegeam noi doi... Ei bine, momentul venirii mele acasă este un bun exemplu în sensul ăsta.

Am intrat în micul nostru apartament, sperând ca mama să se fi întors de la lucru. În schimb, Gabe cel împutit era în camera de zi, jucând poker cu prietenii lui. Televizorul urla, pus pe canalul de sport. Pe covor erau aruncate chipsuri și cutii de bere. Abia ridicându-și privirea și fără să-și scoată trabucul din gură, a spus:

- Deci, ai venit acasă.
- Unde e mama?
- La lucru, a spus el. Ai ceva bani?

Asta era tot. Nu tu „Bine ai revenit“, „Mă bucur să te văd“, „Ce-ai mai făcut în ultimele săptămuni?“.

Gabe se îngrășase. Arăta ca o morsă fără colți, îmbrăcată în haine ieftine. Avea aproximativ de păr pe cap, pieptănate peste scalpul chel, de parcă asta l-ar fi făcut să arate mai frumos.

Lucra ca manager la Electronics Mega Mart, în Queens, dar își petrecea acasă cea mai mare parte a timpului. Habar n-am cum de nu fusese concediat încă. Continua să-și primească salariul, cheltuind banii pe trabucuri care îmi făceau greață și, desigur, pe bere. Întotdeauna bere. Ori de câte ori eram acasă, el se aștepta să-i fac rost de fonduri pentru jocurile de noroc. El numea asta „secretul nostru, ca între bărbați“. Asta însemna că, dacă îl mamei, mă bătea măr. — N-am niciun ban, i-am spus.

A ridicat o sprânceană unsuroasă.

Gabe mirosea banii ca un ogar, ceea ce-i de mirare, având în vedere că odorul lui ar fi putut acoperi orice alt miros.

— Ai luat un taxi din stația de autobuz, a spus. Probabil ai folosit o bancnotă de douăzeci. Ai primit rest șase, șapte dolari. Cineva care vrea să trăiască sub acest ac periș trebuie să se descurce singur. Am dreptate, Eddie? Eddie, administratorul clădirii, m-a privit cu o urmă de simpatie.

— Haide, Gabe, i-a spus. Puștiul de abia a ajuns. — Am dreptate? repetă Gabe.

Eddie a privit supărat în castronul cu covrigei. Ceilalți doi tipi au dat câte un vânt la unison. — Bine, am spus.

Am scos un pumn de dolari din buzunar și i-am aruncat pe masă. — Sper să pierzi.

— Vezi că a sosit și carnetul tău de note, istețule! a strigat el după mine. În locul tău n-aș fi atât de îngâmfat!

Am trântit ușa de la camera mea, care, de fapt, nu era camera mea. În timpul școlii, era „camera de studiu“ a lui Gabe. El nu studia nimic cu excepția unor reviste auto ve chi, dar îi făcea plăcere să-mi îndese lucrurile în dulap, să-și lase cizmele pline de noroi pervazul ferestrei și să facă tot posibilul ca locul să duhnească a parfum urât mirositor, a trabucuri și bere stătută.

Mi-am aruncat valiza pe pat. Casă, dulce casă.

Mirosul lui Gabe era aproape mai rău decât coșmarurile despre doamna Dodds sau decât sunetul foarfecii bătrânei care tăiase a a.

Dar, de îndată ce m-am gândit la asta, picioarele mi s-au muiat. Mi-am amintit privirea panicată a lui Grover - cum mă făcuse să promit că n-o să merg acasă fără el. Am fost stăruș de un fior. Am simțit că cineva - sau ceva - mă caută chiar acum, poate chiar suia scările, scoțând gheare lungi, oribile. Apoi am auzit vocea mamei.

— Percy?

A deschis ușa dormitorului, iar temerile mi s-au evaporat.

Mama are darul de a mă face să mă simt bine intrând pur și simplu în încăpere. Ochii ei stătesc și își schimbă culoarea în lumină. Zâmbetul ei este cald și învăluitoare. Are câteva şuvițe cate prin părul lung și castaniu, dar nu mă gândesc niciodată la ea ca fiind bătrână. Când se a mine, e ca și cum ar vedea toate părțile mele bune, nu și pe cele rele. N-am auzit-o niciodată ridicând vocea sau spunând cuiva ceva neplăcut, nici măcar mie sau lui Gabe. „—Percy!

M-a îmbrățișat strâns.

— Nu pot să cred! Ai mai crescut de la Crăciun!

Uniforma ei tricoloră de la Sweet on America mirosea a cele mai bune lucruri din lume: ciocolată, lemn dulce și toate celelalte dulciuri pe care le vindea la magazinul din Grand Station. Îmi adusese o pungă imensă de „mostre gratuite, așa cum făcea întotdeauna când veneam acasă.

Ne-am așezat împreună pe marginea patului. În timp ce atacam jeleurile acrișoare cu afixe, ea mi-a trecut mâna prin păr și mi-a cerut să-i spun tot ce nu-i povestisem în scrisor.

i. N-a pomenit nimic despre exmatriculare. Nu părea să-i pese de asta. Dar eu eram bine? Băiețelul ei era bine? I-am spus că mă sufocă și am rugat-o să mă lase în pace, dar în sinea mea mă bucuram foarte mult să-o văd. Din cealaltă cameră, Gabe a strigat:

— Hei, Sally, n-ar fi rău niște sos de fasole, ce zici? Am scrâșnit din dinți.

Mama e cea mai drăguță femeie din lume. Ea ar trebui să fie căsătorită cu un milionar, nu cu un cretin ca Gabe.

De dragul ei, am încercat să par optimist cu privire la ultimele mele zile de la Academia Yancy. I-am spus că nu eram prea supărat cu privire la exmatriculare. Rezis tasem aproape tot anul de data asta. Îmi făcusem noi prieteni. Mă descurcasem destul de bine la limba latină. Și, sincer, certurile nu fuseseră atât de grave cum susținea directorul. Îmi plăcuse la Academia Yancy. Chiar îmi plăcuse. Îi prezentasem ultimul an atât de bine, încât aproape că mă convinsesem și pe mine. Am început să mă sufoc, gândindu-mă la Grove omnul Brunner. Deodată, nici Nancy Bobotit nu mai părea atât de rea. Asta până la excursia de la muzeu...

— Poftim? m-a întrebat mama.

Ochii ei îmi scrutau conștiința, încercând să-mi smulgă secretele.

— Te-a

speriat ceva? —

Nu, mamă.

M-am simțit prost că mint. Am vrut să-i spun despre doamna Dodds și cele trei bătrâne care tricotează, dar m-am gândit că ar fi sunat stupid. Mama și-a ținut buzele. Știa că mint, dar nu m-a forțat.

— Am o surpriză pentru tine, mi-a spus. Mergem la plajă.

Am făcut ochii mari.

— Montauk?

— Trei nopți, în aceeași cabană.

— Când?

Ea a zâmbit.

— De îndată ce mă schimb.

Nu mi-a venit să cred. Mama și cu mine nu mai fuseserăm la Montauk în ultimele două veri pentru că Gabe spunea că nu avem destui bani. Gabe a apărut în ușă și a mârâit:

— Sally, unde-i sosul de fasole? Nu m-ai auzit?

Mi-a venit să-l pocnesc, dar am întâlnit ochii mamei și am înțeles că-mi oferea un târg: să drăguț cu Gabe o vreme. Doar până termina pregătirile pentru Montauk. Apoi urma să o ștergem de aici. — Imediat, dragă, i-a spus ea lui Gabe. Tocmai vorbeam despre excursie.

Ochii lui Gabe s-au micșorat.

— Despre excursie? Vrei să spui că ai vorbit serios?

— Știam eu, am murmurat. Nu ne va lăsa să plecăm.

— Bineînțeles că ne va lăsa, a spus mama pe un ton egal. Tatăl tău vitreg își face grija privința banilor. Asta-i tot. În plus, a adăugat ea, Gabriel va avea parte și de altceva decât sos de fasole. Voi face suficient sos cu șapte straturi ca să-i ajungă pentru tot weekendul. Guacamole. Smântână. De toate. Gabe s-a înmuiat puțin.

— Deci banii de excursie... se scad din bugetul tău pentru haine, corect?

— Da, dragă, a spus mama.

— Și n-o să mergi nicăieri cu mașina mea decât până acolo și înapoi.

— Vom fi foarte atenți.

Gabe și-a scărpinat bărbia.

— Poate dacă te grăbești cu sosul ăla cu șapte straturi... Și dacă puștiul își cere să întrerupt de la poker... „Poate dacă te lovesc între picioare”, m-am gândit eu. „Și te fac să cânti subțire vreo să... Dar ochii mamei m-au avertizat să nu-l enervez.

De ce-l suporta pe tipul ăsta? Îmi venea să țip. De ce-i păsa ce crede el?

— Îmi pare rău, am murmurat. Îmi pare foarte rău că ți-am întrerupt partida de poker redibil de importantă. Te rog să te întorci la joc chiar acum. Ochii lui Gabe s-au îngustat. Creierașul său încerca probabil să detecteze sarcasmul din vorbele mele. — Bine, fie, a hotărât el. Și s-a întors la partida lui.

— Mulțumesc, Percy, a spus mama. După ce ajungem la Montauk, vom discuta mai mult despre... tot ce-ai uitat să-mi spui, bine? O clipă, am crezut că văd teamă în ochii ei, aceeași frică pe care o văzusem la Grover în lăcătușerie cu autocarul, de parcă și mama simțise un fior ciudat în aer. Dar apoi zâmbetul i-a revenit, și m-am gândit că probabil mă înșelasem. Mi-a ciufulit părul și s-a dus să-i prepare lui Gabe sosul cu șapte straturi.

O oră mai târziu, eram gata de plecare.

Gabe a luat o pauză de la partida de poker, suficient cât să mă vadă ducând bagajele mamei la mașină. Se plângea și se văita încontinuu că va trebui să se lipsească de mâncarea gătită mai important, de Camaroul său din 1978 - pentru tot weekendul. — Să nu văd o zgârietură pe mașină, istețule, mă avertiză el în timp ce aduceam ultimul. Nici măcar o singură zgârietură.

De parcă eu aș fi condus. Aveam doisprezece ani. Dar asta nu conta pentru Gabe. Dacă un pescăruș s-ar fi găinățat pe mașina lui, el găsea o cale să dea vina pe mine.

Privindu-l cum se târăște spre clădire, m-am enervat atât de tare, încât am făcut ceva ce mi pot explica. Când Gabe a ajuns la ușă, am făcut gestul pe care îl văzusem la Grover în autocar, un fel de alungare a răului, cu mâna strânsă peste inima mea, apoi o mișcare spre Gabe.

e. Ușa cu geam s-a trântit atât de tare, că l-a lovit în spate și l-a împins ca din pușcă în scări. Poate că a fost vântul sau un accident ciudat cu balamalele, dar n-am mai stat să aflu.

M-am suit în Camaro și i-am spus mamei să-i dea bice.

Cabana închiriată de noi era pe malul sudic, tocmai la extremitatea insulei Long

Island. Era o căsuță în culori pastelate, cu draperii decolorate, pe jumătate scufundată în apă. Întotdeauna găseai nisip în așternuturi și păianjeni în dulapuri și în majoritatea timpului rea era prea rece pentru înot.

Eram înnebunit după locul ăla.

Mergeam acolo de când eram mic. Mama mergea chiar de mai demult. Nu-mi spusese asta pe față, dar eu știam de ce plaja era specială pentru ea. Era locul unde îl întâlnise pe tatăl meu. Pe măsură ce ne apropiam de Montauk, ea părea să întinerească, anii de griji și de muncă dădu-i de pe chip. Ochii ei căpătaseră culoarea mării.

Am ajuns acolo la apus, am deschis toate ferestrele cabanei și am trecut prin rutina noastră obișnuită de curățenie. Ne-am plimbat pe plajă, am hrănit pescărușii cu chipsuri porumb albastru și am clefăit jeleuri albastre, bomboane albastre și toate celelalte mostre gratuite aduse de mama de la serviciu.

Cred că ar trebui să explic ce-i cu mâncarea albastră.

Vedeți voi, Gabe îi spusese odată mamei că așa ceva nu există. S-au certat, ceea ce a părut ceva neînsemnat pe moment. Dar de atunci, mama s-a străduit să mănânce chestii albastre.

Cocea prăjituri aniversare albastre. Făcea smoothies cu afine. Cumpăra chipsuri tortilă din porumb albastru și aducea acasă bomboane albastre de la magazin. Asta - și faptul că-și păstrase numele de fată, Jackson, și nu se numea doamna Ugliano - era o dovadă că nu fusese în totalitate păcălită de Gabe. Avea totuși o vână rebelă, ca mine.

După ce s-a întunecat, am făcut un foc. Am pregătit hotdogi și bezele. Mama mi-a spus povești din copilăria ei, de dinainte ca părinții ei să moară în accidentul de avion. Mi-a povestit despre cărțile pe care avea de gând să le scrie într-o bună zi, când va avea destui bani pentru a pleca de la magazinul de dulciuri.

În cele din urmă, mi-am făcut curaj să o întreb despre lucrul la care mă gândeam de fiecare dată când veneam la Montauk - tatăl meu. Privirea mamei s-a încetșosat. M-am gândit că-mi va une aceleași lucruri ca întotdeauna, dar nu mă săturam niciodată de ele. — Era un om bun, Percy, a spus ea. Înalt, frumos și puternic. Dar și blând. Știi, ai părul lui negru și ochii lui verzi. Mama a pescuit un jeleu albastru din punga cu bomboane.

— Aș vrea să te poată vedea, Percy. Ar fi foarte mândru de tine.

Mă întrebam de ce spune așa ceva. Ce aveam atât de special? Eram un puști dislexic, hiperactiv, cu carnetul plin de calitative „suficient,

exmatriculat pentru a șasea oară în șase ani. — Câți ani aveam? am întrebat-o. Vreau să spun... când a dispărut? Ea a privit flăcările.

— A petrecut cu mine doar o vară, Percy. Chiar aici, pe plaja asta. La aceas tă cabană.

— Dar... m-a cunoscut când eram mic.

— Nu, scumpule. Știa că aștept un copil, dar nu te-a văzut niciodată. A trebuit să pl ce înainte să te naști. Am încercat să cuplez asta cu faptul că mi se părea că-mi amintesc... ceva despre tatăl m eu. O strălucire caldă. Un zâmbet.

Crezusem întotdeauna că mă văzuse când eram mic. Mama nu mi-o spusese direct, dar simțeam că așa trebuie să fi stat lucrurile. Iar acum îmi spunea că nici măcar nu mă văzuse vreodată. Eram furios pe tatăl meu. Poate era o prostie, dar mă irita că plecase în călătoria aceea pe ocean, că nu avusese curajul să se căsătorească cu mama. El ne părăsise și noi rămăseseră -cel-împuțit. — Ai de gând să mă trimiți iar undeva? am întrebat-o. La o altă școală cu internat?

Ea a scos o beza din foc.

— Nu știu, dragul meu.

Avea o voce serioasă.

— Cred că... Cred că va trebui să facem ceva.

— Pentru că nu mă vrei în preajmă?

Am regretat cuvintele astea de îndată ce le-am rostit.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi. Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o puternic.

— O, Percy, nu. Eu... Eu sunt nevoită, scumpule. Pentru binele tău. Sunt nevoită să te trimit departe de casă. Cuvintele ei mi-au amintit de ceea ce spusese domnul Brunner - că era mai bine pentru mine să plec de la Yancy.

— Pentru că nu sunt normal, am spus.

— O spui de parcă ar fi ceva rău, Percy. Dar tu nu înțelegi cât de important ești. Am rezut că Academia Yancy e suficient de departe. Am crezut că vei fi, în sfârșit, protejat.

— Protejat de cine?

Privirile ni s-au întâlnit și m-au potopit amintirile -toate lucrurile ciudate, înfri coșătoare care mi se întâmplaseră de-a lungul timpului, dintre care pe unele încercasem să le uit. În clasa a treia, un om într-un

trenci negru m-a urmărit pe terenul de joacă. Când prof esorii au amenințat că cheamă poliția, el a plecat mârâind, dar nimeni nu m-a crezut când am pus că, sub pălăria sa cu boruri largi, omul avea un singur ochi, chiar în mijlocul capu lui.

O altă amintire, și mai îndepărtată: eram la grădiniță, iar un profesor m-a culcat din gre r-un pătuț în care se strecurase un șarpe. Mama a țipat când a venit să mă ia și m-a găsit ju o funie moale, solzoasă, pe care reușisem s-o sugrum și s-o ucid cu mâinile mele grăsuțe de copil.

La fiecare școală se întâmplase ceva înfiorător, ceva primejdios, și fusesem nevoit să mă

Știam că trebuie să-i spun mamei despre bătrânele de la taraba cu fructe și despre doamna

Dodds de la muzeul de artă, despre halucinațiile mele ciudate cum că aș fi spintecat-o pe profesoara de matematică cu o sabie. Dar nu mă puteam hotărî să-i povestesc. Aveam un sentiment ciudat că veștile ar fi întrerupt oria noastră la Montauk și nu doream asta.

— Am încercat să te țin cât mai aproape de mine, a zis mama. Mi s-a spus că e o greșea Dar mai există o singură opțiune, Percy - locul unde ar fi vrut să te trimită tatăl tău. Iar eu... eu nu pot s-o fac. — Tata își dorea să merg la o școală specială?

— Nu o școală, a spus ea încet. E o tabără de vară.

Simțeam că mi se învâрте capul. De ce să-i fi spus tata, care nici măcar nu fusese prin p reajmă suficient de mult cât să mă vadă născut - despre o tabără de vară? Și dacă era atât de de ce nu pomenise niciodată de ea?

— îmi pare rău, Percy, mi-a spus ea, văzându-mi privirea. Dar nu pot discuta despre asta. Eu... eu nu te-am putut trimite în locul acela. Ar fi însemnat să-mi iau ră-mas-b un de la tine pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna? Dar dacă e doar o tabără de vară...

Ea s-a întors spre foc și am știut după expresia ei că va izbucni în plâns dacă îi mai pun i.

în acea noapte am avut un vis foarte real.

Plaja era lovită de furtună și două animale splendide, un cal alb și un vultur auriu, înc ercau să se omoare la marginea valurilor. Vulturul s-a năpustit și a crestat botul cal ului cu ghearele lui uriașe. Calul s-a ridicat în două picioare și a lovit spre aripile vulturului. în timp ce se luptau,

pământul huruia și o voce monstruoasă a chicotit undeva sub pământ, îndemnând animalele să lupte mai aprig.

Am fugit spre ele, știind că trebuie să le opresc să se omoare, dar parcă alergam cu înce tinitorul. Știam că va fi prea târziu. Am văzut vulturul planând în jos, cu ciocul ațintit sp

e ochii mari ai calului, și am țipat: „Nu!“

M-am trezit brusc.

Afară chiar era furtună, genul de furtună care doboară copaci și dărâmă case. Nu erau nici cal și niciun vultur, doar fulgere care luminau plaja de parcă ar fi fost zi și valuri înalte de șase metri izbindu-se de dune, ca niște rafale de artilerie. La fulgerul următor, mama s-a trezit. S-a ridicat, cu ochii larg deschiși, și a spus:

— Uraganul.

Știam că e o nebunie. În insula Long Island nu erau uragane la începutul verii. Dar o ceanul părea să fi uitat asta. Peste vuietul vântului, am auzit un muget îndepărtat, un zg omot furios, chinuit, care mi-a făcut părul măciucă. Apoi un zgomot mult mai apropiat, ca niște ciocane de lemn lovind în nisip. O voc e disperată - cineva care striga, lovind în ușa cabanei noastre. Mama a sărit din pat în cămașa de noapte și a deschis zăvorul.

Grover stătea în cadrul ușii învăluit de ploaia torențială. Dar nu era... nu era tocmai Gr ver.

— V-am căutat toată noaptea. Ce-a fost în capul vostru?

Mama m-a privit cuprinsă de groază - nu speriată de Grover, ci de motivul pentru ca re venise. — Percy, mi-a spus, strigând pentru a acoperi ploaia. Ce s-a întâmplat la școală? Ce nu mi-ai spus?

Mă uitam la Grover împietrit. Nu înțelegeam ce vedeam.

— O, Zeu kai allot theoi! a strigat el. E chiar în spatele meu! De ce nu i-a i spus și ei?!

Eram prea șocat ca să-mi dau seama că el tocmai înjurase în greaca veche, iar eu îl înțele em perfect. Eram prea șocat să întreb cum ajunsese aici Grover, de unul singur, în toiul nopții. Pentru că Grover nu purta pantaloni - și acolo unde ar fi trebuit să fie picioa rele lui... acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui... Mama m-a privit aspru și mi-a vorbit pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată:

— Percy. Spune-mi acum!

Am bâiguit ceva despre bătrânele de la taraba cu fructe și despre doamna Dodds și mama m-a privit, palidă ca moartea în lumina fulgerelor. - Și-a luat poșeta, mi-a aruncat haina de ploaie și a spus:

— Mergeți la mașină. Amândoi. Plecați!

Grover a fugit spre Camaro - dar nu era tocmai o fugă. Mergea la trap, dând din d osul păros, și, dintr-odată, am înțeles ce era cu povestea lui despre o afecțiune musculară l picioare. Acum înțelegeam cum de alerga atât de repede și totuși schiopăta când mergea. Acolo unde ar fi trebuit să aibă labelle picioarelor, nu avea labelle picioarelor.

Avea copite despicate.

Capitolul 4

În care mama mă învață să mă lupt cu taurii

Rulam pe drumuri de țară cufundate în beznă. Vântul se izbea de Camaroul nostru. Ploaia bi ciuia parbrizul. Nu-mi dădeam seama cum poate mama să vadă ceva, dar nu ridica deloc p iciorul de pe accelerație.

De fiecare dată când fulgera, mă uitam la Grover, care stătea lângă mine pe bancheta din spate, și mă întrebam dacă înnebunisem sau dacă nu cumva purta niște pantaloni mițoși. Dar nu

osul era cel pe care mi-l aminteam din excursiile de la grădina zoologică - miros de lanolină, miros de lână. Miros de animal jilav din băătăură. Tot ce am putut spune a fost:

— Deci tu și cu mama... vă cunoașteți?

Ochii lui Grover s-au îndreptat rapid spre oglinda retrovizoare, deși nu erau mașin i în spate. — Nu tocmai, a spus. Adică, nu ne-am întâlnit în persoană. Dar ea știa că veghez asupra ta.

— Că tu veghezi asupra mea?

— Că stau cu ochii pe tine. Ca să fiu sigur că ești bine. Dar n-am fost prietenul tău doar de formă, a adăugat în grabă. Chiar sunt prietenul tău. — Aăă... ce anume ești tu, mai exact? — Asta nu contează acum.

— Nu contează? De la brâu în jos, prietenul meu cel mai bun este un măgar...

Grover a scos un „Blaa-ha-ha!“ ascuțit, gutural. îl mai auzisem scoțând acest sunet, dar crezusem că era un râs nervos. Acum îmi dădeam sea a că era mai degrabă un behăit iritat. — Țap! a strigat el.

— Poftim?

— Sunt țăp de la brâu în jos.
— Tocmai ai spus că nu contează.
— Blaa-ha-ha! Există satiri care te-ar călca în picioare pentru o asemenea insultă!

— Hei, așteaptă. Satiri? Adică... la fel ca în miturile domnului Brunner?

— Bătrânele de la taraba cu fructe au fost un mit, Percy? A fost doamna Dodds un mit? — Deci recunoști că a existat o doamnă Dodds!

—
Desigur. —
Atunci de
ce...

— Cu cât știai mai puține, cu atât atrăgeai mai puțini monștri, a spus Grover, de par fi fost evident. Am pus o ceață peste ochii oamenilor. Am sperat că vei crede că Binevoitoarea a fost o halucinație. Dar n-a funcționat. Ai început să-ți dai seama cine ești.

— Cine sunt? Stai așa, ce vrei să spui?

Ciudatul muget s-a auzit iar undeva, din spate, mai aproape decât înainte. Chesti a care ne vâna era încă pe urmele noastre. — Percy, a spus mama, sunt prea multe de explicat și prea puțin timp. Trebuie să te ducem într-un loc sigur.

— Protejat de ce? Cine mă urmărește?

— O, nimeni important, a spus Grover, încă vizibil îmbufnat că-l făcusem măgar. Doar S ul Morților și câteva sute dintre creaturile lui însetate de sânge. — Grover!

— îmi pare rău, doamnă Jackson. Puteți conduce mai repede, vă rog? Încercam să pricep ce se întâmplă, dar nu reușeam. Știam că ăsta nu-i un vis. N-aveam o inimă prea bogată. N-aș fi putut visa niciodată ceva atât de ciudat.

Mama a cotit brusc la stânga. Am virat pe un drum îngust, trecând pe lângă ferme învăluite de întuneric și dealuri împădurite și pancarte care spuneau: CULEGEȚI-VĂ SINGURI CĂPȘUNILE, a pe garduri albe făcute din țărugi. — Unde mergem? am întrebat.

— La tabăra de vară despre care ți-am povestit. Vocea mamei era reținută; încerca, de d agul meu, să nu se sperie. — Locul în care voia să te trimită tatăl tău.

— Locul în care tu nu voiai să merg.

— Te rog, scumpule, m-a implorat. Oricum e greu. Încearcă să înțelegi. Ești în perico — Din cauză că niște bătrâne au tăiat o a ă.

— Alea nu erau niște bătrâne, a spus Grover. Alea erau Parcele. Știi ce înseamnă c-au apărut în fața ta? Ele fac asta doar când urmează ca tu să... când cineva urmează să moară. — Stai. Ai spus tu.

— Nu-i adevărat, am spus cineva.

— Ai spus tu. Adică eu.

— Am spus tu, adică cineva, oricine. Nu tu. — Băieții a spus mama.

A tras de volan mult spre dreapta și am zărit cu coada ochiului o umbră pe care a ev itat-o virând brusc - o formă întunecată fâlfâitoare, acum pierdută în spatele nostru, în fur

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Aproape am ajuns, a spus mama, ignorând întrebarea mea. Încă un kilometru și jumătat . Te rog. Te rog. Te rog.

Nu știam unde trebuie să ajungem, dar m-am trezit aplecându-mă în față, anticipând, dorind i să ajungem.

Afară, doar ploaie și beznă - pustietatea aceea rurală pe care o întâlnești la extremitate insulei Long Island. M-am gândit la doamna Dodds și la momentul în care se preschimba se în chestia aia cu dinți ascuțiți și aripi din piele. Mâinile și picioarele mi-au amorțit d a șocul întârziat. Ea chiar nu era o ființă umană. A vrut să mă omoare.

Apoi m-am gândit la domnul Brunner... și la sabia pe care mi-o aruncase. Înainte să a puc să-l întreb pe Grover despre asta, mi s-a ridicat părul pe spate. A urmat un fulge r orbitor, un Bum! care a făcut să-mi clănțane dinții și mașina noastră a explodat. îmi amintesc sentimentul de imponderabilitate, de parcă aș fi fost strivit, prăjit și s tropit cu furtunul în același timp. Mi-am dezlipit fruntea de pe spătarul scaunului șoferului și am spus „Au!“.

— Percy! a
strigat mama. —
Sunt bine...

Am încercat să-mi revin. Nu murisem. Mașina nu explodase, de fapt. Intrasem într-un șanț.

Ușile de pe partea șoferului erau înglodate în noroi. Plafonul crăpase precum coaja unui ou și ploaia intra înăuntru. Un fulger.

Era singura explicație. Fusesem azvârliți de pe drum. Lângă mine, pe bancheta din spate, s
e afla o chestie mare, inertă.

— Grover!

Era prăbușit și îi curgea sânge din colțul gurii. I-am scuturat șoldul îmblănit, spunându-

Chiar dacă ești pe jumătate un animal domestic, ești prietenul meu cel mai bun și nu vreau

să mori!“ Apoi el a gemut „Mâncare“ și am știut că mai există speranță.

— Percy, a spus mama,
trebuie să... Îți tremura vocea.

M-am uitat înapoi. La lumina unui fulger, prin parbrizul din spate stropit cu noroi, am văzut o umbră târându-se spre noi pe acostamentul drumului. S-a zbârlit pielea pe mine văzând-o. Era silueta întunecată a unui tip imens, ca un jucător de fotbal. Părea să aibă o pătură peste cap. Partea de sus a corpului lui era voluminoasă și neclară. Mâinile ridicate făceau să pară că are coarne. Am înghițit în sec.

— Cine...

— Percy, a spus mama foarte serioasă, ieși din mașină!

Mama s-a izbit în portiera de pe partea șoferului. Era blocată de noroi. Am încercat pe a mea. Era blocată de asemenea. Mi-am ridicat disperat privirea spre gaura din acoperiș. Ar fi putut fi o ieșire, dar marginile sfârâiau și scoteau fum. — Urcă de pe partea cealaltă! mi-a spus mama. Percy, trebuie să fugi. Vezi copacul acela mare? — Poftim? încă un fulger și prin gaura fumegândă din acoperiș am văzut copacul de care vorbea: un pin imens, mare cât bradul de Crăciun de la Casa Albă, pe coama celui mai apropiat deal. — Asta e hotarul, a spus mama. Treci dealul și vei vedea o fermă mare în vale. Fug și nu privi înapoi. Strigă după ajutor. Nu te opri până când nu ajungi la ușă. — Mamă, vino și tu!

Fața ei era palidă și avea ochii triști, ca atunci când se uita la ocean.

— Nu! am strigat. Trebuie să vii cu mine. Ajută-mă să-l duc pe Grover.

— Mâncare! a gemut Grover, puțin mai tare.

Omul cu pătura pe cap venea spre noi, scoțând grohăituri și sforăituri. Pe măsură ce se apia, mi-am dat seama că n-ar fi putut avea o pătură peste cap, pentru că mâinile - imense și cărnoase - i se legănau pe lângă corp. Nu era nicio pătură. Asta însemna că chestia aia volum asă, încețoșată, care era prea mare să fie capul lui... era chiar capul lui. Și ceea ce părea fi coarne... — Nu pe noi ne vrea, a spus mama. Te vrea pe tine.

În plus, eu nu pot trece hotarul.

— Dar...

— N-avem timp, Percy. Du-te. Te rog.

Atunci m-am enervat - pe mama, pe ȧapul de Grover, pe chestia cu coarne care se târa spre noi încet, fără grabă, la fel... la fel ca un taur. Am trecut peste Grover și am deschis ușa în ploaie.

— Mergem împreună. Haide, mamă.

— Ȧi-am spus...

— Mamă! Nu te las aici. Ajută-mă cu Grover.

N-am mai așteptat răspunsul ei. M-am târât afară, scoțându-l pe Grover din mașină. Era surprinzător de ușor, dar nu l-aș fi putut duce foarte departe dacă nu mi-ar fi venit mama în ajutor. Împreună, am tras brațele lui Grover pe deasupra umerilor noștri și am început să urcăm potic prin iarba udă, înaltă până la brâu.

Aruncând o privire în spate, l-am văzut pentru prima dată clar pe monstru. Avea cel puțin doi metri înălțime, iar brațele și picioarele păreau decupate de pe coperta revistei Mus le Man - biceps și triceps și o grămadă de alți „-cepsi“ bombați, umflați ca niște mingi de sub pielea brăzdată de vene. Nu purta haine, cu excepția lenjeriei - adică boxeri Fruit of the Loom de un alb strălucitor - ceea ce ar fi fost amuzant, dacă jumătatea superioară a corpului său n-ar fi fost atât de înfricoșătoare. De la buric în sus era acoperit de un păr maroniu, aspru, care devenea tot mai des pe măsură ce se apropia de umeri. Gâtul lui era o masă de mușchi și blană care se continua cu un cap enorm, cu un bot cât brațul meu, nă i

pline de mucus cu un inel de bronz strălucitor, ochii negri, cruzi, și coarne - nișt

e coarne enorme, negru cu alb, cu vârfuri pe care nu le-ai fi putut obține nici cu o ascuțitoare electrică. Am recunoscut, desigur, monstrul. Apăruse într-una dintre primele povești ale domnu lui Brunner. Dar n-avea cum să fie real. Am clipit pentru a-mi îndepărta ploaia din ochi. — El e...

— Fiul lui Pasifae, a spus mama. Aș fi vrut să știu că sunt atât de înverșunați să te — Dar el e Min...

— Nu-i rosti numele, m-a avertizat. Numele au puteri.

Pinul era încă prea departe - cel puțin o sută de metri pe deal în sus. Am privit iar în spate.

Omul taur se aplecase peste mașina noastră, uitându-se pe ferestre - sau nu tocmai uitându-se, mai degrabă fornăind și rămând. Nu prea înțelegeam de ce-și mai bate capul, având e că eram la doar cincisprezece metri depărtare. — Mâncare? a gemut Grover.

— Sst, i-am spus. Mamă, ce face? Oare nu ne vede?

— Vederea și auzul lui sunt foarte slabe, a spus ea. Se ghidează după miros. Dar își va da seama destul de repede unde suntem.

Ca la un semn, omul-taur a urlat cuprins de furie. A apucat Camaroul lui Gabe

de acoperișul devastat, iar șasiul a scârțâit și a gemut. A ridicat mașina deasupra capului

a aruncat-o pe drum. Aceasta s-a izbit de asfaltul umed și a alunecat într-o explozie de scântei aproape un kilometru, apoi s-a oprit. Rezervorul a explodat. Mi-am amintit ce a zis Gabe: „Nici măcar o zgârietură”. Ghinion.

— Percy, când ne va vedea, va ataca, a spus mama. Așteaptă până în ultima secundă, ap sari în lături - într-o parte. Nu-și poate schimba direcția foarte bine când atacă. Ai înțele — De unde știi lucrurile astea?

— Ideea unui atac mă îngrijorează de multă vreme. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. fost egoistă, ținându-te lângă mine. — M-ai ținut lângă tine? Dar... încă un muget de furie și omul taur a început să suie dealul tropăind.

Ne simțise.

Pinul era la doar câțiva metri, dar dealul devenea mai abrupt și mai alunecos, iar Grover nu era prea ușor. Omul taur s-a apropiat. În numai câteva secunde avea să ne ajungă.

Mama trebuie să fi fost epuizată, dar l-a luat pe Grover în spate.

— Du-te, Percy! Ne despărțim! Amintește-ți ce ți-am spus.

Nu voiam să ne despărțim, dar am simțit că are dreptate - era singura noastră șansă. Am iu asul spre stânga, m-am întors și am văzut monstrul îndreptându-se spre mine. În ochii lui negi strălucea ura. Putea a carne stricată. Și-a coborât capul și a atacat, cu coarnele ascuțite îndreptate direct spre pieptul meu.

Frica din stomac mă făcea s-o iau la goană, dar nu era o soluție. Naș fi putut fugi ni ciodată mai repede decât creatura asta. Așa că am rămas pe poziții și în ultimul moment am săr-o parte.

Omul taur a trecut pe lângă mine ca un tren de marfă, apoi a mugit plin de frustrare și s-a întors, dar de data asta nu spre mine, ci spre mama, care l-a așezat pe Grover în iarbă.

Ajunsesem pe creasta dealului. De cealaltă parte se vedea o vale, întocmai cum îmi spusese mama, și luminile galbene ale unei ferme strălucind în ploaie. Dar asta era la aproape un kilometru distanță. N-aveam cum să reușim. Omul taur a mârâit, lovind pământul. Nu-și lua ochii de la mama, care cobora încet, mergând spre drum, încercând să îndepărteze monstrul de Grover.

— Fugi, Percy! a spus ea. Nu pot merge mai departe. Fugi!

Dar eu stăteam acolo, încremenit de frică, în timp ce monstrul o ataca. Ea a încercat să se eschiveze, așa cum îmi spusese mie să fac, dar monstrul învățase lecția. Mâna lui a țâșnit t-o de gât când ea a încercat să scape. A ridicat-o în aer în timp ce ea se lupta, lovind cu pumnii și picioarele. — Mamă!

Ea mi-a surprins privirea, reușind să mai scoată un ultim cuvânt:

— Du-te!

Apoi, cu un urlet furios, monstrul și-a încheștat pumnii în jurul gâtului mamei mele și e a s-a evaporat în fața ochilor mei, topindu-se în lumină, o formă aurie strălucitoare, ca o proiecție holografică. Un fulger orbitor și ea pur și simplu... a dispărut.

— Nu!

Furia a luat locul fricii. O putere abia dobândită a făcut să-mi ardă mâinile și picioarele - simțisem același flux de energie când doamnei Dodds îi crescuseră gheare.

Omul-taur s-a apropiat de Grover, care zăcea neajutorat în iarbă. Monstrul s-a aplecat peste el, amușinându-l pe cel mai bun prieten al meu, de parcă avea de gând să-l ridice pe Grover și să-l dezintegreze și pe el. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Mi-am dat jos haina roșie de ploaie.

— Hei! am strigat, fluturându-mi jacheta, apropiindu-mă de monstru dintr-o parte. Hei, tâmpitul! Carne tocată! — Grrrrr!

Monstrul s-a întors spre mine, agitându-și pumnii cărnoși.

Mi-a venit o idee - o idee tâmpită, dar era mai bine decât nimic. M-am sprijinit cu spatele de pinul imens, continuând să flutur jacheta roșie în fața omului taur, plănuiind să sar tr-o parte în ultima clipă. Dar nu s-a întâmplat așa.

Omul taur a atacat prea repede, cu brațele deschise pentru a mă putea apuca în orice parte m-aș fi eschivat. Timpul parcă încetinise.

Picioarele mi s-au încordat. Nu puteam sări în lateral, așa cum am sărit în sus, aplicând o ovitură în capul creaturii și, folosindu-l ca rampă de lansare, m-am rotit în aer și am aterizat pe gâtul lui. Cum făcusem asta? N-aveam timp să-mi dau seama. O milisecundă mai târziu, capul monstrului s-a izbit de copac și aproape că mi-am pierdut dinții în urma impactului.

Omul taur s-a clătinat, încercând să se scuture de mine. M-am prins de coarnele lui pentru a nu fi azvârlit. Tunetele și fulgerele erau încă puternice. Ploaia îmi acoperea ochii. Mirosul de carne stricată îmi ardea nărilor. Monstrul s-a întors și a împuns ca un taur de rodeo. S-ar fi putut izbi de copac, zdrobindu-mă, dar am început să-mi dau seama că el avea o singură treaptă de viteză: înainte. Între timp, Grover începuse să geamă în iarbă. Aș fi vrut să țip la el să tacă, dar după ce lit încolo și încoace, dacă aș fi deschis gura, mi-aș fi mușcat singur limba.

— Mâncare! a gemut Grover.

Omul taur s-a întors spre el, a lovit din nou pământul și s-a pregătit de atac. M-am gândit cum storsese viața din mama, cum o făcuse să dispară într-o explozie luminoasă, și furia mea umplut ca un combustibil cu cifră octanică ridicată. Mi-am pus ambele mâini pe un corn și am tras înapoi cu toată puterea. Monstrul s-a încordat, a mormăit surprins, apoi - poc. Omul taur a țipat și m-a aruncat prin aer. Am aterizat pe spate, în

iarbă. Am dat cu capul de o stâncă. Când m-am ridicat, vederea îmi era neclară, dar aveam un corn în mâini, o a mă de os dur de mărimea unui cu it.

Monstrul a atacat.

Fără să stau pe gânduri, m-am rostogolit într-o parte și m-am ridicat în genunchi. Când monstrul a țâșnit pe lângă mine, i-am înfipt cornul rupt în pieptul acoperit cu blană.

Omul taur a urlat în agonie. S-a lovit, înfigându-și ghearele în piept, apoi a început să se dezintegreze - nu ca mama, într-o explozie de lumină aurie, ci împrăștiindu-se ca nisipul dus de vânt, la fel cum se dezintegraseră și doamna Dodds.

Monstrul a dispărut.

Ploaia s-a oprit. Furtuna nu se oprise, dar se simțea numai în depărtare. Mirosea mlaștină și îmi tremurau genunchii. Simțeam că-mi crapă capul. Eram slăbit și speriat și tremam de durere. Tocmai asistasem la dispariția mamei mele. Voiam să mă întind pe jos și să plâng, dar Grover avea nevoie de ajutorul meu, așa că am reușit să-l târăsc în sus și să-l cobor, spre ferma luminată. Plângeam, strigând-o pe mama, dar nu-i dădeam drumul lui Grover - n-aveam de gând să-l abandonez.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am prăbușit pe un pridvor de lemn, privind în sus la un ventilator de tavan care se rotea deasupra mea, la moliile care zburau în jurul luminii galbene și la fețele serioase ale unui bătrân cu barbă care îmi părea nescut și a unei fete drăguțe, cu părul blond cârlionțat, ca al unei prințese. Amândoi mă priveau iar fata a spus: — El este. El trebuie să fie.

— Liniște, Annabeth, a spus bărbatul. Încă e conștient. Adu-l înapoi.

Capitolul 5

În care joc cărți cu un cal

Am avut vise ciudate, populate de animale. Majoritatea voiau să mă omoare. Restul voiau de mâncare.

Cred că m-am trezit de mai multe ori, dar tot ce auzeam și vedeam n-avea niciun sens

, așa că-mi pierdeam cunoștința din nou. Îmi amintesc că eram culcat într-un pat moale, hrănit cu lingurița cu ceva care avea gust de popcorn cu

unt, numai că era budincă. Fata cu părul blond și cârlionțat plutea deasupra mea, zâmbind în timp ce-mi lua cu lingura picăturile și curse pe bărbie. Când a văzut că am deschis ochii, m-a întrebat:

— Ce se va întâmpla la solstițiul de vară?

Am reușit să murmur:

— Poftim?

S-a uitat în jur, parcă temându-se că am putea fi auziți.

— Ce se întâmplă? Ce s-a furat? Avem doar câteva săptămâni!

— Îmi pare rău, am murmurat, eu nu...

Cineva a bătut la ușă, iar fata mi-a umplut rapid gura cu budincă.

Când m-am trezit din nou, fata plecase.

Un tip blond, solid ca un surfer, stătea în colțul dormitorului și mă supraveghea. Avea ochi albaștri - cel puțin doisprezece - pe obraji, pe frunte, pe dosul palmelor.

Când în sfârșit mi-am revenit de-a binelea, nu era nimic ciudat în jur, cu excepția faptului că lumea era mai amabilă decât eram eu obișnuit. Eram așezat într-un șezlong dintr-un pridvor uriaș, privind, pe deasupra unei pajiști, la dealurile verzi din depărtare. Briza mirosea a căpșuni. Aveam o pătură peste picioare și o pernă sub ceafă. Toate astea erau groave, dar îmi simțeam gura de parcă un scorpion și-ar fi făcut cuib în ea, iar limba îmi era ucată și murdară și mă dureau absolut toți dinții. Pe masa de lângă mine era un pahar înalt plin cu ceva. Arăta ca suc de mere, cu un pai verde și o umbreluță de hârtie prinsă de o cireașă maraschino. Eram atât de slăbit, încât aproape că am scăpat paharul când l-am luat.

— Ai grijă, s-a auzit o voce cunoscută.

Grover era rezemat de balustrada pridvorului și arăta de parcă nu dormise de o săptămână.

Sub braț, ținea cu grijă o cutie de pantofi. Purta blugi, bascheți Converse și un tricou de un portocaliu strălucitor pe care scria TABĂRA SEMIZEILOR. Era vechiul Grover. Nu băiatul țăp. Așa că poate avusesem un coșmar. Poate că mama era bine. Eram încă în vacanță și ne oprii, la casa asta mare, din cine știe ce motiv. Și... — Mi-ai salvat viața, a spus Grover. Eu..., ei bine, măcar atât am putut face..

., m-am dus înapoi pe deal. Mă gândeam că poate vrei asta.

Mi-a pus respectuos cutia de pantofi în poală.

înăuntru se afla un corn de taur negru cu alb, cu marginea neregulată acolo unde fusese rupt și cu vârful stropit cu sânge uscat. Nu fusese un coșmar. — Minotaurul, am spus eu.

— Ăăă, Percy, nu cred că-i o idee bună...

— Așa i se spune în miturile grecești, nu-i așa? am întrebat. Minotaur. Jumătate om jumătate taur. Grover s-a neliniștit.

— Ai fost inconștient două zile. Cât de mult îți amintești?

— Mama. Oare
chiar a... Și-a lăsat
ochii în pământ.

Am privit peste pajiște. Erau pâlcuri de arbori, un pârau șerpuind, hectare de câpșuni care se întindeau sub cerul albastru. Valea era înconjurată de dealuri, iar cel mai înalt, chiar în fața noastră, era cel cu pinul imens. Chiar și acesta părea frumos în lumina soare lui. Mama nu mai era. Toată lumea ar fi trebuit să fie întunecată și rece. Nimic nu trebuia să arate frumos.

— îmi pare rău, a spus Grover fonfăit. Sunt un ratat. Sunt cel mai prost satir

din lume. A gemut, a bătut din picior atât de tare, încât a căzut. Adică baschetul Converse a căzut. Interiorul era plin cu polistiren, cu excepția unei găuri în formă de copită.

— O, pe râul Styx! a mormăit el.

Un tunet a bubuit pe cerul senin. În timp ce se chinuia să-și vâre copita la loc în falsul picior, m-am gândit: „în regulă
rurile sunt clare. “

Grover era un satir. Eram gata să pariez că dacă i-aș fi ras părul creț și șaten, i-aș fi niște cornițe pe cap. Dar eram prea trist ca să-mi pese că satirii sau chiar minotaurii existau. Tot ce conta era că mama fusese nimicită, dispărând într-o lumină galbenă.

Eram singur. Orfan. Trebuia să trăiesc cu... Gabe cel împruțit? Nu. Asta nu se va întâmpla niciodată. Preferam să trăiesc pe străzi. Aș fi mințit că am șaptesprezece ani și m-aș fi înrol

Aș fi făcut eu ceva.

Grover încă fonfăia. Bietul băiat - bietul țap, satir sau ce-o fi fost - arăta de parcă e așteptat să fie lovit. I-am spus:

— N-a fost vina ta.

— Ba da, trebuia să te protejez.

— Ți-a cerut mama să mă protejezi? — Nu, dar asta e sarcina mea, sunt supraveghetor. Cel puțin... am fost.

— Dar de ce...

Am ametit brusc și lucrurile au început să-mi joace în fața ochilor.

— Nu te forța, a spus Grover. Pofitim.

M-a ajutat să țin paharul și mi-a pus paiul între buze.

M-am strâmbat când am simțit gustul, căci mă așteptam la suc de mere. Și era altceva. Av

a gust de bomboane cu ciocolată. Bomboane lichide. Și nu orice fel de bomboane - fur securile cu ciocolată albastre făcute în casă de mama, untoase și fierbinți, cu bucăți de cio ată încă topindu-se. Am băut și am simțit o senzație de cald și bine în tot corpul, eram plin nergie. Durerea nu mi-a dispărut, dar m-am simțit de parcă mama tocmai m-ar fi mângâiat pe obraz, dându-mi un fursec, ca în copilărie, și mi-ar fi spus că totul va fi bine. Nici nu mi-am dat seama când am golit paharul. M-am uitat în el, convins că tocmai băusem ceva cald, dar cuburile de gheață nu se topiseră încă. — A fost bun? a întrebat Grover.

Am dat din cap aprobator.

— Ce gust a avut?

Părea atât de melancolic, încât m-am simțit vinovat.

— îmi pare rău, am spus. Ar fi trebuit să-ți dau să guști.

El a făcut ochii mari.

— Nu! Nu asta am vrut să spun. Eu doar... eram curios.

— Fursecuri cu ciocolată, am spus. Făcute de mama. în casă.

El a oftat.

— Și cum te simți?

— De parcă aş putea-o azvârli pe Nancy Bobofit la o sută de metri.

— Asta e bine, a spus el. Asta e bine. Nu cred că merită să riști să mai bei din che stia asta.

— Ce vrei să spui?

El mi-a luat cu grijă paharul gol, de parcă ar fi fost dinamită, și l-a pus înapoi pe m asă. — Haide, Chiron și domnul D. te așteaptă.

Pridvorul înconjura întreaga casă. îmi simțeam picioarele nesigure, de la atâta mers. Grover se oferise să ducă el cornul Minotaurului, dar nu i-am dat drumul din mână. Plătisem cel mai mare preț pentru suvenir ul acela. N-aveam de gând să-l dau nimănui.

Când am ajuns în capătul opus al casei, mi-am tras răsuflarea.

Probabil că ne aflam pe țărmul nordic al insulei Long Island, pentru că în această parte a casei valea ajungea chiar până la apă, care strălucea la vreun kilometru și jumătate. Pur și

simplu nu puteam procesa tot ce vedeam aici. Peisajul era presărat cu clădiri care aduceau cu arhitectura grecească antică - un pavilion în aer liber, un amfiteatru, o arhă circulară - doar că toate păreau nou nouțe, cu coloane de marmură albă strălucind în soare - o groapă cu nisip din apropiere, o duzină de copii și satiri de vârsta unor liceeni ju-

cau volei. Niște canoe pluteau pe un lac mic. Câțiva puști cu tricouri de un portocaliu strălucitor, ca al lui Grover, se fugăreau în jurul unui grup de cabane construite în pădure. Câțiva trăgeau la țintă într-un stand de tir cu arcul. Alții călăreau pe un drum împădurit - era doar o halucinație, câțiva cai aveau aripi.

La capătul pridvorului, doi bărbați stăteau față în față la o masă de joc. Blonda care îmi lingurița budincă cu gust de popcorn se sprijinea de balustrada pridvorului în apropierea lor.

Bărbatul care stătea cu fața spre mine era mic, dar îndesat. Avea nasul roșu, ochii mari și umezi și un păr creț atât de negru, că era aproape purpuriu. Arăta ca o pictură din aia gerași - cum se numesc, beduini? Nu, heruvimi. Da. Arăta ca un heruvim între două vârste, crescut într-un parc de rulote. Purta o cămașă hawaiiană cu un imprimeu cu tigri și s-ar fi integrat perfect într-una dintre partidele de poker ale lui Gabe, doar că aveam senzația că l-ar fi învins chiar și pe tatăl meu vitreg.

— Dânsul e domnul D., mi-a șoptit Grover. E directorul taberei. Să fii politicos

. Fata e Annabeth Chase. Ea doar locuiește în tabără, dar se află aici de mai mult timp de cât oricine. Și îl cunoști deja pe Chiron...

A arătat spre tipul care stătea cu spatele la mine.

Mai întâi am observat că stătea într-un scaun cu rotile. Apoi, am recunoscut jacheta de tweed, părul șaten rar, barbă încâlcită.

— Domnul Brunner! am strigat.

Profesorul de latină s-a întors și mi-a zâmbit. Ochii lui aveau acea licărire răutăcioasă care o avea uneori în clasă când ne dădea câte un test fulger și făcea ca toate întrebările să rezulte varianta B.

— A, în regulă, Percy, a spus el. Acum suntem patru la jocul de cărți.

Mi-a oferit un scaun în dreapta domnului D., care m-a privit cu ochii injectați și a oftat apăsător. — Of, bănuiesc că se cuvine să spun asta: bine ai venit în Tabăra Semizeilor! Bun. Acum, nu aștepta să mă bucur că te văd.

— Aăă... mulțumesc.

M-am îndepărtat puțin de el, pentru că, dacă învățasem ceva locuind cu Gabe, era că-mi dădă ma când un adult e prieten cu sticla. Dacă domnul D. era străin de alcool, eu eram un satir. — Annabeth!

Domnul Brunner a chemat-o pe fata blondă.

Ea s-a apropiat și domnul Brunner a făcut prezentările.

— Această tânără te-a readus la viață, Percy. Dragă Annabeth, ce-ar fi să mergi să-i a patul lui Percy? Va locui în cabana unsprezece deocamdată.

— Desigur, Chiron, a răspuns Annabeth.

Ea era, probabil, cam de vârsta mea, poate cu vreo doi centimetri mai înaltă, și părea mult mai athletică. Bronzată bine și cu părul ei blond și cârlionțat, se apropia mult de stere

tipul unei fete din California, cu excepția ochilor, care stricau imaginea. Erau uimitor de gri, ca niște nori de furtună; drăguți, dar și intimidanți, de parcă analiza cel mai bun mod de a mă învinge. S-a uitat la cornul de minotaur din mâinile mele, apoi din nou la mine. Mă gândeam că-mi va spune: „Ai ucis un minotaur!” sau „Ah, ești grozav!” sau ceva de genul ăsta. În schimb, mi-a zis: — Salivezi în somn.

Apoi a alergat pe pajiște, cu părul blond fluturând.

— Așadar, am spus, nerăbdător să schimb subiectul, dumneavoastră lucrați aici, domnule Brunner?

— Nu domnule Brunner, a spus fostul domn Brunner. Mă tem că acela era un pseudo nim. Îmi poți spune Chiron. — În regulă.

Total zăpăcit, l-am privit pe director.

— Iar domnul D. ... vine de la ceva anume?

Domnul D. s-a oprit din amestecarea cărților. M-a privit de parcă aș fi râgâit tare.

— Tinere, numele sunt lucruri puternice. Nu se face să le folosești pur și simplu, fără niciun motiv. — A, da. Îmi pare rău.

— Trebuie să spun, Percy, interveni Chiron Brunner, că mă bucur să te văd în viață. E timp de când n-am mai făcut o vizită la domiciliu pentru un potențial rezident al tabere

i. Mi-ar plăcea să cred că n-am pierdut vremea.

— Vizită la domiciliu?

— Anul petrecut la Academia Yancy, ca să te instruiesc. Avem satiri în majorita tea școlilor, desigur, care veghează. Dar Grover m-a alertat imediat ce te-a cunoscu

t. El a simțit că ești special, așa că am decis să vin în nord. L-am convins pe celălalt prof r de latină să..., ăăă, să-și ia un concediu.

Am încercat să-mi amintesc începutul anului școlar. Părea foarte îndepărtat, dar aveam o a

intire vagă legată de un alt profesor de latină în prima mea săptămână la Yancy. Fără nicio explicație, acesta dispăruse, iar domnul Brunner preluase clasa. — Ai venit la Yancy doar ca să mă instruiești? l-am întrebat.

Chiron a dat din cap aprobator.

— Sincer, n-am fost sigur de tine la început. Am luat legătura cu mama ta, i-a m spus că suntem cu ochii pe tine în caz că erai pregătit pentru Tabăra Semizeilor. Dar încă ai aveai atâtea de învățat. Cu toate astea, ai ajuns aici viu, iar acesta e întotdeauna pr imul test. — Grover, a spus nerăbdător domnul D., joci sau nu? — Da, domnule!

Grover s-a așezat tremurând pe cel de-al patrulea scaun, deși nu știam de ce-i e atât d e frică de un bărbat mic și îndesat care purta o cămașă hawaiiană cu un im-primeu cu tigri. — Sper că știi să joci pinacle, m-a privit bănuitor domnul D.

— Mă tem că nu, am spus.

— Mă tem că nu, domnule, mi-a răspuns.

— Domnule, am repetat. îmi plăcea tot mai puțin de directorul taberei.

— Ei bine, a spus el, ăsta e, alături de luptele cu gladiatori și de Pac-Man, un ul dintre cele mai mărețe jocuri inventate vreodată de către om. Mă aștept ca toți tinerii ci ilizați să-i cunoască regulile.

— Sunt sigur că băiatul le poate învăța, a spus Chiron.

— Vă rog, am schimbat eu subiectul, ce e cu locul ăsta? Ce caut eu aici? Domnu le Brun... Chiron..., de ce ai venit la Academia Yancy? Doar pentru a mă instrui? Domnul D. a rostit forțăind:

— Și eu l-am întrebat același lucru.

Directorul taberei a împărțit cărțile. Grover tresărea de fiecare dată când o carte ateriză grămada lui.

Chiron mi-a zâmbit cu simpatie, la fel ca în timpul orei de latină, parcă pentru a-mi spune că indiferent ce medie aveam, eu eram elevul lui preferat. Se aștepta ca eu să ofer răspunsul corect. — Percy, a spus el, mama ta nu ți-a povestit nimic?

— Mi-a zis...

Mi-am amintit ochii ei triști, privind spre mare.

— Mi-a zis că s-a temut să mă trimită aici, chiar dacă asta ar fi dorit tatăl meu. Mi a zis că, odată ajuns aici, probabil că n-o să mai pot pleca. Dorea să mă țină aproape de ea. — Tipic, a spus domnul D. De obicei, așa ajung să fie uciși. Tinere, licitezi sa u nu? — Poftim? l-am întrebat.

El mi-a explicat, nerăbdător, cum se licitează la pinacle, iar eu am făcut întocmai.

— Mă tem că sunt prea multe de spus, a zis Chiron, și că filmul nostru obișnuit de prezentare nu va fi suficient.

— Filmul de prezentare? l-am întrebat.

— Nu, a decis Chiron. Percy, știi că prietenul tău Grover este un satir. Știi, a z

is el arătând spre cornul din cutia de pantofi, că l-ai ucis pe Minotaur și asta nu-i puțin lucru., băiete. Ceea ce poate nu știi e că niște forțe uriașe acționează în viața ta. Zeii numite zeii greci - sunt cât se poate de vii. M-am uitat la ceilalți aflați în jurul mesei.

Am așteptat ca cineva să strige „Nici vorbă!“, dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost țipătul domnului D. — Ha, cvintă regală. Levată! A chicotit numărându-și punctele.

— Domnule D., a întrebat Grover timid, dacă n-o mâncați, pot să iau eu cutia dumneavoastră de cola dietetică? — Poftim? A, sigur.

Grover a mușcat o bucată mare din cutia de aluminiu și a început s-o mestece.

— Stai, i-am spus lui Chiron. Vrei să-mi spui că există Dumnezeu.

— Ei bine, a spus Chiron. Dumnezeu - Dumnezeu cu majusculă e cu totul altceva. N-o să ne ocupăm de metafizică.

— Metafizică? Dar tocmai discutai despre...

— A, despre zei, la plural, acele ființe minunate care controlează forțele naturii și străduințele omului: zeii nemuritori din Olimp. Asta e o chestiune mai mărunță. — Mai mărunță?

— Da, mult mai mărunță. Zeii despre care am discutat la ora de latină.

— Zeus, am spus. Hera, Apollo. La ei te referi.

Și s-a auzit din nou - un tunet îndepărtat într-o zi senină.

— Tinere, a spus domnul D., în locul tău aș fi mult mai atent când folosesc aceste nume. — Dar astea sunt povești, am spus eu. Sunt mituri, pentru a explica anotimpuri și trăsnetul și alte lucruri. E ceea ce credeau oamenii înainte să existe știința.

— Știința! a pufnit domnul D. Ia spune-mi, Perseu Jackson - am tresărit când mi-a propunat numele adevărat, pe care nu-l spuseseș nimănui -, ce vor crede oamenii despre

„știința” ta peste două mii de ani? Hm? Vor spune că sunt niște aiureli primitive. Asta vor spune. Ah, îmi plac muritorii - n-au niciun simț al perspectivei. Ei cred că au avansat atât de mult. Așa să fie, Chiron? Uită-te la acest băiat și spune-mi.

Nu-mi prea plăcea de domnul D., dar era ceva în felul în care mă numea muritor, de parcă... el n-ar fi fost. Asta era de ajuns ca să-mi pună un nod în gât, parcă sugerând motivul pentru care Grover își vedea supus de cărțile lui, mestecând cutia fără să spună nimic.

— Percy, a spus Chiron, crezi sau nu, adevărul e că nemuritor înseamnă nemuritor. Îți oți imagina pentru o clipă cum e să nu mori niciodată? Să nu te stingi niciodată? Să existi, um ești, o veșnicie? Eram gata să răspund, fără să stau pe gânduri, că suna destul de bine, dar tonul vocii lui Chiron m-a făcut să ezit.

— Vrei să spui, indiferent dacă oamenii cred sau nu în tine, am spus.

— Întocmai, a încuviințat Chiron. Dacă ai fi zeu, ți-ar plăcea să fii numit un mit, o este învechită creată pentru a explica fulgerul? Ce-ar fi dacă ți-aș spune, Perseu Jackson, că într-o bună zi oamenii te vor numi pe tine un mit, creat doar pentru a le explica băieților cum pot trece

peste pierderea mamei? Mi-a tresărit inima. Dintr-un motiv sau altul, încerca să mă enerveze, dar n-aveam de gând să-i fac jocul. I-am spus:

— Nu mi-ar plăcea. Dar eu nu cred în zei.

— O, ai face bine să crezi, murmură domnul D. înainte ca unul dintre ei să-ți dea foc.

— Vă... vă rog, domnule. Tocmai și-a pierdut mama. E în stare de șoc, a zis Grover.

— Și are noroc, a mormăit domnul D., jucând o carte. E suficient de rău că sunt prin s în slujba asta mizerabilă, unde lucrez cu niște copii care nici măcar nu cred. A fluturat din mână și a apărut pe masă o cupă, de parcă lumina soarelui s-ar fi curbat o secundă și ar fi transformat aerul în sticlă. Cupa s-a umplut singură cu vin roșu. Mi-a căzut fața, dar Chiron abia dacă și-a ridicat privirea.

— Domnule D., l-a avertizat el, restricțiile dumneavoastră.

Domnul D. s-a uitat la vin și a mimat surpriza.

— Vai de mine!

A privit spre cer și a strigat:

— Obişnuința! îmi

pare rău! încă un tunet.

Domnul D. a fluturat iar din mână, iar paharul de vin s-a preschimbat într-o nouă cutie de cola dietetică. A oftat nefericit, a deschis cutia de cola și a revenit la jocul de cărți.

Chiron mi-a făcut cu ochiul.

— Domnul D. l-a supărat pe tatăl său acum ceva timp, făcând o pasiune pentru o nimfă pădurii care fusese declarată intangibilă. — O nimfă a pădurii, am repetat, încă holbându-mă la cola dietetică de parcă ar fi venit în spațiul cosmic.

— Da, a mărturisit domnul D. Tatălui meu îi place să mă pedepsească. Prima dată, prohi

. Sinistru! Zece ani absolut oribili! A doua oară - ei bine, ea era cu adevărat frumoasă și nu m-am putut abține - a doua oară, m-a trimis aici. La Dealul Semizeilor. Tabără de vară pentru puști răsfățați ca tine. „Fii o influență benefică, mi-a spus. „Lucrează cu tine rupe.“ Ha! Absolut nedrept. Domnul D. părea să aibă șase ani, era ca un copilăș bosumflat.

— Și..., m-am bâlbâit eu, tatăl dumneavoastră este...

— Di immortales, Chiron, a spus domnul D. Am crezut că l-ai învățat pe puști lucrurile de bază. Tatăl meu este Zeus, desigur.

M-am gândit la numele din mitologia greacă care începeau cu D. Vinul. Pielea de tigru. Satirii care păreau să lucreze aici. Felul în care Grover se lingusea, de parcă domnul D. era stăpânul lui.

— Sunteți Dionysos, am spus. Zeul vinului.

Domnul D. și-a dat ochii peste cap.

— Cum se zice în zilele noastre, Grover? Cum spun copiii, dăăă!?

— D-da, domnule D.

— Atunci, dăăă, Percy Jackson. Ori poate credeai că sunt Afrodita? — Sunteți un zeu.

— Da,
băiete. — Un
zeu.

Dumneavoastră.

S-a întors și m-a privit direct și în ochii lui am zărit o văpaie purpurie, semn că acest bărbat plângăreț și grasuț îmi arăta doar o părticică din adevărata lui natură. Am văzut imagini cu îi sufocă pe necredincioși până la moarte, războinici beți înnebuniți de plăcerea luptei, ma pând în timp ce brațele li se transformă în înotătoare și fețele li se alungesc în boturi de Știam că, dacă l-aș fi provocat, domnul D. mi-ar fi arătat lucruri și mai rele. Mi-ar fi plăcut atât o boală în creier, care m-ar fi trimis direct într-o cămașă de forță într-o încăpere ca ntru tot restul vieții. „ — Vrei să mă testezi, băiete? a spus el liniștit.

— Nu, nu, domnule.

Văpaia s-a mai stins. S-a întors la jocul de cărți.

— Cred că am câștigat.

— Nu chiar, domnule D., a spus Chiron.

Avea culoare. A adunat
punctele și a zis: — Mâna este
a mea.

Am crezut că domnul D. îl va pulveriza pe Chiron direct din scaunul său cu roțile, dar el doar a pufăit pe nas, de parcă ar fi fost obișnuit să fie învins de profesorul de latină. S-a ridicat și Grover a făcut același lucru, după el.

— Sunt obosit, a spus domnul D. Cred că o să trag un pui de somn înainte de cântare a de seară. Dar înainte, Grover, trebuie să discutăm din nou despre prestația ta foarte puțin mulțumitoare din această misiune. Fața lui Grover s-a umplut de sudoare.

— D-da, domnule.

Domnul D. s-a întors la mine.

— Cabana unsprezece, Percy Jackson. Și ai grijă cum te porți.

S-a repezit apoi în casă, cu nefericitul de Grover în urma lui.

— Grover va fi în regulă? l-am întrebat pe Chiron.

Chiron a dat din cap aprobator, deși părea puțin neliniștit.

— Bătrânul Dionysos nu-i chiar nebun. Doar își urăște locul de muncă. A fost... conștient, cred că putem spune așa, și nu suportă că trebuie să mai aștepte un secol înainte de a i se permite să se întoarcă în Olimp.

— Muntele Olimp, am spus. Vrei să spui că acolo chiar există un palat?

— Ei bine, există Muntele Olimp din Grecia. Apoi există casa zeilor, punctul de convergență al puterilor acestora, care se afla, într-adevăr, pe Muntele Olimp. Se numește încă Muntele Olimp, din respect pentru tradiție, dar palatul se deplasează, Percy, la fel ca zeii.

— Vrei să spui că zeii greci sunt aici? Adică... în America? — Cu siguranță. Zeii se deplasează odată cu inima Occidentului. — Cu ce?

— Hai să vedem, Percy, ce numim noi „civilizația occidentală”. Crezi că e doar un concept abstract? Nu, e o forță vie. O conștiință colectivă care strălucește de mii de ani. Zeii fac parte din ea. S-ar putea spune chiar că sunt sursa ei sau, cel puțin, că sunt legați atât de strâns de ea, încât n-ar putea dispărea, nu fără ca întreaga civilizație occidentală micșorată. Focul a început în Grecia. Apoi, după cum bine știi - sau după cum sper că știi, de v

e ce-ai trecut examenul -, inima focului s-a mutat la Roma, și la fel și zeii. Ah, nume diferite, poate - Jupiter în loc de Zeus, Venus în loc de Afrodita și așa mai departe - dar aceleași forțe, aceiași zei.

— Și apoi au murit.

— Să moară? Nu. A murit Occidentul? Zeii s-au mutat pur și simplu în Germania, în Franța, în Spania, pentru o vreme. Unde flacăra ardea mai strălucitor, zeii erau acolo. Au petrecut câteva secole în Anglia. Tot ce trebuie să faci este să studiezi arhitectura. Oamenii nu-i uită pe zei.

În orice loc au guvernat, în ultimii trei mii de ani, îi poți vedea în picturi, în statui, pe cele mai importante clădiri. Și da, Percy, bineînțeles că acum sunt în Statele Unite. Uită-te la simbolul vostru, vulturul lui Zeus. Uită-te la statuia lui Prometeu din Rockefeller Center, la fațadele grecești ale clădirilor guvernului vostru din Washington. Te provoc să găsești un oraș american în care Olimpicii să nu fie înfățișați în mai multe locuri. Ți place sau nu - și, crede-mă, multora nu le-a fost dragă nici Roma -, America este acum inima flăcării. Ea e marea putere a Occidentului. Și, de aici, Olimpul e aici. Și noi suntem aici. Era prea mult, mai ales faptul că eu păream să fiu inclus în pluralul noi de care vor bea Chiron, ca și cum aș fi făcut parte dintr-un club.

— Cine ești tu, Chiron? Cine... cine sunt eu?

Chiron a zâmbit. Și-a mutat greutatea de parcă ar fi avut de gând să se ridice din scaunul cu roțile, dar știam că era imposibil. Era paralizat de la brâu în jos.

— Cine ești tu? a cugetat el. Ei bine, asta e întrebarea la care toți vrem un răspuns, nu-i așa? Dar deocamdată, să-ți facem rost de un pat în cabana unsprezece. Ți vei face niște prieteni. Și vei avea destul timp mâine pentru lecții. În plus, se vor servi prăjituri la focul de tabără în seara asta, iar eu sunt pur și simplu înnebunit după ciocolată. Apoi s-a ridicat din scaunul cu roțile. Dar ceva era ciudat în felul în care făcuse asta. Pătura i-a căzut de pe picioare, dar picioarele nu i s-au mișcat. Talia lui a devenit tot mai înaltă, ridicându-i-se deasupra centurii. La început, am crezut că poartă lenjerie de corp foarte lungă, din catifea albă, dar, pe măsură ce se ridica din scaun, mai înalt decât orice ființă omenească, am observat că lenjeria de corp din catifea nu era lenjerie de corp; era partea din față a unui animal, cu mușchi și tendoane sub blana albă și aspră. Iar scaunul cu roțile nu era un scaun. Era un fel de container, o cutie enormă pe roți, și probabil că era magică, pentru că altfel n-ar fi încăput cu totul în ea. Un picior ieșit, lung și noduros, cu o imensă copită lustruită. Apoi un alt picior din față, apoi cele posterioare, iar cutia s-a golit, o simplă cochilie de metal având atașate o pereche de picioare umane false.

M-am uitat la calul care tocmai se ridicase din scaunul cu roțile: un imens armăsar alb. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul, era jumătatea superioară a corpului profesorului meu de latină, altoită perfect pe trunchiul calului. — Ce ușurare, a spus centaurul. Am stat închis acolo

atât de mult, că mi-au amortit chișit . Percy Jackson, acum hai să-i cunoaștem și pe ceilalți.

Capitolul 6

în care devin stăpânul absolut al băii

Odată ce am trecut peste faptul că profesorul meu de latină era un cal, am făcut un tur instructiv, deși am avut grijă să nu merg în spatele lui. Făcusem parte de câteva ori din pa trula care adună fecale de animale în timpul Paradei de Ziua Recunoștinței, organizată de lanțul de magazine Macy's, și să-mi fie iertat, nu aveam la fel de multă încredere în jumătat posterioară a lui Chiron pe cât aveam în cea din față. Am trecut pe lângă terenul de volei. Câțiva dintre cei de acolo și-au dat coate. Unul a arătat spre cornul de minotaur pe care-l duceam. Un altul a spus:

— El este.

Majoritatea erau mai mari decât mine. Prietenii lor satiri, mai mari decât Grover

, tropăiau îmbrăcați în tricouri portocalii cu inscripția Tabăra Semizeilor, fără nimic care copere posterioarele păroase. În general nu eram timid, dar felul în care se holbau la mine mă făcea să nu mă simt deloc în largul meu. Aveam impresia că se așteptau să mă dau pes p sau ceva de genul ăsta.

M-am uitat înapoi la casă. Era mult mai mare decât mi se păruse - patru etaje, albast

ră precum cerul și cu lemnăria albă, ca într-o stațiune de lux. Tocmai priveam girueta de bronz în formă de vultur de pe acoperiș, când am zărit ceva cu coada ochiului, o umbră la fereastră cea mai de sus, aflată la mansardă, chiar sub acoperiș. Perdeaua fusese trasă doar pentru o secundă, și am avut impresia clară că sunt urmărit.

— Ce e acolo? l-am întrebat pe Chiron.

A privit spre locul pe care i-l arătam și zâmbetul i s-a stins.

— Doar mansarda.

— Locuiește cineva acolo?

— Nu, a spus el cu hotărâre. Absolut nimeni.

Am avut senzația că e sincer. Dar în același timp am fost sigur că perdeaua se mișcase.

— Haide, Percy, a spus Chiron, cu o voioșie un pic forțată. Sunt multe de văzut.

Ne-am plimbat peste câmpurile de căpșuni, unde rezidenții taberei culegeau banițe cu fructe, iar un satir cânta la nai. Chiron mi-a spus că tabăra producea o frumoasă recoltă pe care o trimitea către restaurantele din New York și Muntele Olimp. —Asta ne acoperă cheltuielile, mi-a explicat el. Și pentru căpșuni nu trebuie să depunem aproape niciun efort.

Mi-a spus că domnul D. avea acest efect asupra plantelor cu rod: o lua razna când se afla el în preajmă. Avea cea mai mare putere asupra strugurilor de vin, dar domnului D. îi fusese interzis să-i cultive, așa că se cultivau căpșuni.

M-am uitat la satirul care cânta la nai. Din cauza muzicii lui, șiruri întregi de gâze părăseau straturile de căpșuni, răspândindu-se în toate direcțiile, ca niște refugiați care din calea focului. Mă întrebam dacă Grover putea face și el șmecheria asta cu ajutorul muzicii și dacă se afla tot în casă, muștruit de domnul D. — Grover n-o să aibă neazuri prea mari, nu-i așa? l-am întrebat pe Chiron. Vreau să spun că... a fost un bun supraveghetor. Serios.

Chiron a oftat. Și-a scos jacheta de tweed și și-a pus-o pe spălare, ca pe o șă.

— Grover are visuri mărețe, Percy. Poate mai mărețe decât ar fi rezonabil. Ca să-și așeze țelul, trebuie să dea dovadă de mare curaj și să-și ducă la bun sfârșit sarcina de supraveghere, adică să găsească un nou rezident pentru tabără și să-l aducă în siguranță la Dealul Semizei.

— Dar el a făcut asta!

— Sunt de acord cu tine, a spus Chiron. Dar nu eu judec asta. Dionysos și Consiliul Bătrânilor Copitați trebuie să decidă. Mi-e teamă că ei ar putea să nu considere misiunea un succes. La urma urmei, Grover te-a pierdut în New York. Apoi, mai e soarta... nefericită a mamei tale. Și faptul că Grover era inconștient când l-ai târât peste hotar. Consiliul s-ar putea îndoi că asta e o dovadă de curaj din partea lui Grover.

Am vrut să protestez. Nimic din ce se întâmplase nu fusese din vina lui Grover. De asemenea, mă simțeam foarte, foarte vinovat. Dacă nu măș fi descotorosit de Grover în stația de autobuz, el n-ar fi intrat în bucluc.

— O să-i mai dați o șansă, nu-i așa? Chiron a tresărit.

— Mi-e teamă că asta a fost a doua șansă a lui Grover, Percy. Consiliul n-a fost prea dornic să i-o ofere, după ceea ce s-a întâmplat prima oară, acum cinci ani. Olimpul mi-e martor, l-am sfătuit să mai aștepte înainte de-a încerca din nou. E încă atât de mic pentru sta lui... — Câți ani are?

— Ah, douăzeci și opt.
— Poftim? Și e în clasa a șasea?

— Satirii se maturizează de două ori mai încet decât oamenii, Percy. De șase ani, Grover e echivalentul unui elev de gimnaziu.

— Asta e groaznic.

— Cam așa, a fost de acord Chiron. În orice caz, Grover e mai întârziat, chiar și după standardele satirilor, și încă nu-i tocmai un expert în magia pădurii. Din păcate, era nerăbdător să-și împlinească visul. Poate că acum își va găsi o altă carieră... — Nu-i corect, am spus. Ce s-a întâmplat prima dată? A fost chiar atât de rău?

Chiron s-a uitat rapid în altă parte.
— Să continuăm, bine?

Dar nu eram pregătit să închid subiectul. Mi-am dat seama de ceva când Chiron a vorbit despre soarta mamei mele, de parcă ar fi evitat în mod intenționat cuvântul moarte. Murgurii unei idei - o flăcăruie de speranță - mi-au încolțit în minte.

— Chiron, am spus, dacă zeii și Olimpul și tot restul sunt reale...

— Da, băiete?

— Asta înseamnă că și Lumea Subpământeană e reală, nu-i așa? Chipul lui Chiron s-a întunecat.

— Da, băiete. S-a oprit, parcă pentru a-și alege cu grijă cuvintele. Există un loc unde spiritele ajung după moarte. Dar deocamdată... până când vom ști mai multe... te-aș ruga să scoți asta din cap. — Cum adică „până când vom ști mai multe“?

— Haide, Percy. Să mergem să vedem pădurea.

Când ne-am apropiat, mi-am dat seama cât de mare era pădurea. Acoperea cel puțin un sfert din vale, cu arbori atât de înalți și groși, încât ți-ai fi putut închipui că nimeni nu mai pe acolo de pe vremea amerindienilor. Chiron a spus:

— Pădurile sunt înțesate, în caz că vrei să-ți încerci norocul, dar să fii înarmat.

— Înțesate cu ce? l-am întrebat. Înarmat cu ce? — Vei vedea. Capturează steagul se joacă vineri seara. Ai sabie și scut? — Dacă am...?

— Nu, a spus Chiron. Se pare că nu. Cred că ți se potrivește mărimea cinci. Voi vizi ta arsenalul mai târziu.

Am vrut să-ntreb ce tabără de vară deține un arsenal, dar aveam prea multe alte probleme pe cap, așa că turul a continuat. Am văzut standul de tir cu arcul, lacul pentru canotaj, grajdurile (care nu prea păreau să fie pe placul lui Chiron), standul de tir cu sulița, amfiteatrul pentru cântări și arena unde Chiron a spus că se țin lupte cu sabia și ulița.

— Lupte cu sabia și sulița? l-am întrebat.

— Întreceri între cabane și așa mai departe, mi-a explicat el. Nu sunt mortale. De obicei. Ah, da, iată și sala de mese.

Chiron mi-a arătat un pavilion în aer liber încadrat de coloane grecești albe, pe un deal care dădea spre mare. Erau zeci de mese de picnic din piatră. Fără acoperiș. Fără pereți — Ce se întâmplă când plouă? l-am întrebat.

Chiron m-a privit de parcă l-aș fi întrebat ceva ciudat.

— Tot trebuie să mâncăm, nu-i așa?

Am decis să abandonez subiectul. În cele din urmă, mi-a arătat cabanele. Erau douăsprezece, amplasate în pădure, pe malul lacului. Erau dispuse în formă de U, două la bază și cinci înșirate de fiecare parte. Era, fă ială, cel mai bizar grup de clădiri pe care îl văzusem vreodată.

Cu excepția faptului că fiecare avea un număr mare de bronz deasupra ușii (impere pe partea stângă, pare pe dreapta), nu semănau absolut deloc. Numărul nouă avea furnale, ca o fabricuță. Numărul patru avea lujeri de tomate pe pereți și un acoperiș făcut din iarbă adevărul șapte părea făcută din aur masiv și strălucea atât de tare în lumina soarelui, încât era imposibil de privit. Toate dădeau spre o zonă comună de mărimea unui teren de fotbal, presărată cu statui grecești, fântâni, straturi de flori și câteva coșuri de baschet (care era ai pe gustul meu).

În centrul terenului se afla o vatră imensă căptușită cu pietre. Chiar dacă era o după-amiaza, vatra mocnea. O fată de vreo nouă ani întreținea flăcările, scormonind cărbunii cu un baston. Cele două cabane din capul

terenului, numerele unu și doi, semănau cu niște mausolee gemene, cu niște cutii mari din marmură albă, având coloane masive în față.

Cabana numărul unu era cea mai mare și mai încărcată dintre cele douăsprezece. Ușile ei de brnz lustruit licăreau ca o hologramă, astfel că, în funcție de unghi, păreau străbătute de ful

e. Cabana numărul doi era oarecum mai grațioasă, cu coloane mai subțiri, împodobite cu rodii și flori. Pe pereți erau sculptate imagini cu păuni. — Zeus și Hera? am încercat eu.

— Corect, a spus Chiron. — Cabanele lor par goale.

— Mai multe cabane sunt goale. E adevărat. Nimeni nu locuiește la numărul unu sau doi. Bun. Deci fiecare cabană avea zeu diferit, ca o mascotă. Douăsprezece cabane pentru cei doisprezece Olimpieni. Dar de ce erau unele goale?

M-am oprit în fața primei cabane de pe stânga, cea cu numărul trei.

Nu era mare și grandioasă precum cabana unu, ci lungă, joasă și solidă. Pereții exteriori erau din piatră gri neprelucrată, împodobită cu bucăți de scoici și corali, de parcă plăcile a

fost desprinse direct de pe fundul oceanului. Am tras cu ochiul dincolo de ușa deschisă și Chiron mi-a spus: — O, eu n-aș face asta!

Până să apuce să mă tragă înapoi, am simțit mirosul sărat dinăuntru, ca al vântului ce bătea

ontauk. Pereții interiori sclipeau ca sideful. Erau șase paturi suprapuse goale, cu așternuturi de mătase desfăcute. Dar nu exista niciun semn că cineva ar fi dormit vreodată acolo. Locul părea atât de trist și de singuratic, încât m-am bucurat când Chiron mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus: — Să mergem, Percy.

Majoritatea celorlalte cabane erau ocupate.

Numărul cinci era de un roșu strălucitor - o zugrăveală de mântuială, de parcă cineva ar fi roșcat culoarea cu gălețile și pumnii. Deasupra acoperișului era întinsă sârmă ghimpată. Capu de porc sălbatic împăiat stătea deasupra ușii, iar ochii lui păreau să mă urmărească, înăuntru și dinăuntru de copii răutăcioși, fete și băieți deopotrivă,

întrecându-se la skanderbeg și certă ce se auzea urlând muzică rock. Cea mai zgomotoasă era o fată care avea probabil treispr ezece sau paisprezece ani. Purta un tricou cu inscripția Tabăra Semizeilor de mărimea

XXXL pe sub o haină de camuflaj. Și-a îndreptat atenția asupra mea și mi-a rânjit disprețuito

. îmi amintea de Nancy Bobofit, deși fata de aici era mult mai masivă și părea mai dură, iar părul ei era lung, aspru, și era castaniu, nu roșcat. Am mers mai departe, încercând să mă feresc de copitele lui Chiron.

— N-am mai văzut niciun centaur, am observat eu.

— Nu, a spus Chiron cu tristețe. Mă tem că rudele mele sunt un popor sălbatic și bar bar. S-ar putea să-i întâlnești în pustietate sau la evenimente sportive importante. Dar n u-i vei vedea aici. — Spuneai că numele tău e Chiron. Chiar ești... El mi-a zâmbit superior.

— Acel Chiron din poveste? Profesorul lui Hercule și așa mai departe? Da, Percy, eu sunt. — Dar n-ar trebui să fii mort?

Chiron s-a oprit, de parcă întrebarea l-ar fi intrigat.

— Sincer, nu știu cum ar trebui să fiu. Adevărul e că nu pot muri. Vezi tu, cu eon i în urmă, zeii mi-au îndeplinit dorința. Puteam continua munca pe care o iubeam. Puteam fi profesorul eroilor, atâta timp cât avea omenirea nevoie de mine. Am câștigat mult de pe urma dorinței mele... și am renunțat la multe. Dar sunt încă aici, așa că presupun că înc nevoie de mine. M-am gândit cum e să fii profesor timp de trei mii de ani. Nu intra în topul celor zece lucruri pe care mi le-aș fi dorit.

— Nu devine plictisitor?

— Nu, nu, a spus el. îngrozitor de deprimant, uneori, dar niciodată plictisito r.

— De ce deprimant?

Chiron a părut să fie din nou tare de urechi. — A, uite, a spus el. Ne așteaptă Annabet h. Fata cea blondă pe care o întâlnisem în Casa cea Mare citea o carte în fața ultimei caban e de pe stânga, cea cu numărul unsprezece. Când am ajuns la ea, m-a privit cu un ochi critic, de parcă se mai gândea și acum la cât de mult am salivat.

Am încercat să văd ce citește, dar n-am distins titlul. M-am gândit că de vină e dislexia ea. Apoi mi-am dat seama că titlul nici măcar nu era în engleză. Literele păreau grecești. A dică, literalmente grecești. Erau imagini cu temple și statui și diferite tipuri de colo ane, ca acelea dintr-o carte de arhitectură. — Annabeth, a spus Chiron. La prânz am oră de tir cu arcul pentru avansați. Te oc upi tu de Percy? — Da, domnule.

— Cabana unsprezece, a spus Chiron, arătând spre ușă. Simte-te ca acasă.

Dintre toate cabanele, cea cu numărul unsprezece semăna cel mai bine cu o cabană veche obișnuită din taberele de vară, cu accentul pe veche. Pragul era tocit, vopseaua m aronie era decojită. Pe ușă era un simbol medical, un stâlp înaripat cu doi șerpi încolăciți l lui. Cum se numea oare...? Un caduceu.

Înăuntru era plin - atât de băieți, cât și de fete, cu mult peste numărul de paturi. Pe po erau împrăștiați saci de dormit. Arăta ca o tabără de refugiați organizată de Crucea Roșie î de sport. Chiron n-a intrat. Ușa era prea scundă pentru el. Dar când rezidenții l-au văzut, s-au ridicat și s-au înclinat cu respect. — Bine, a spus Chiron. Noroc, Percy. Ne vedem la cină.

A luat-o la galop spre standul de tir cu arcu.

Stăteam în ușă, privindu-i pe copii. Acum nu mai făceau reverențe. Mă priveau, măsurându-m riviri. Știam cum e. Trecusem prin asta în destule școli.

— Ce mai aștepți? m-a îndemnat Annabeth. Intră.

Și evident că în timp ce intram m-am împiedicat și m-am făcut de răs. Au fost câteva chico din partea rezidenților, dar niciunul dintre ei n-a spus nimic. — Percy Jackson, asta este cabana unsprezece, a anunțat Annabeth.

— Obișnuit sau nedeterminat? a întrebat cineva.

N-am știut ce să răspund, dar Annabeth a zis:

— Nedeterminat.

Un oftat general.

A intervenit un tip puțin mai în vârstă decât ceilalți.

— Haideți, oameni buni! Doar deasta suntem aici. Bine-ai venit, Percy. Poți să te așezi acolo pe podea, chiar acolo.

Tipul avea în jur de nouăsprezece ani și părea destul de ca lumea. Era înalt și musculos, cu păr roșcățiu tuns scurt și un zâmbet prietenos. Purta un maiou portocaliu, vestă, sandale

un colier din piele cu cinci mărgel de lut colorate. Singurul lucru tulburător leg at de aspectul său era o cicatrice adâncă, albă, care pornea chiar de sub ochiul drept și se termina la maxilar, ca o veche tăietură de cuțit.

— El e Luke, a spus Annabeth, iar vocea i-a sunat oarecum diferit.

Am privit-o și aș fi putut jura că s-a înroșit. A observat că o privesc și expresia ei a ră devenit dură. — Deocamdată, el e consilierul tău. — Deocamdată? am întrebat.

— Ești nedeterminat, mi-a explicat Luke răbdător. Ei nu știu în ce cabană să te pună, aici. Toți nou-veniții, toți vizitatorii sunt preluați de cabana unsprezece. E și normal.

Hermes, patronul nostru, e zeul călătorilor.

M-am uitat la bucățica de podea care-mi fusese repartizată. N-aveam ce pune acolo ca să-mi marchez ca fiind a mea, nu tu bagaje sau haine sau un sac de dormit. Doar cornul Minotaurului. Am vrut să-l pun pe jos, dar apoi mi-am amintit că Hermes era și zeul hoților. M-am uitat în jur la fețele rezidenților, unii ursuzi și suspicioși, unii rânjind stupid, unii privindu-mă de parcă abia așteptau o ocazie să mă buzunărească. — Cât timp o să stau aici? am întrebat.

— Bună întrebare, a spus Luke. Până îți se decide soarta.

— Cât timp va dura?

Toți rezidenții au izbucnit în râs.

— Haide! mi-a spus Annabeth. O să-ți arăt terenul de volei.

— L-am

văzut deja. —

Haide!

M-a apucat de încheietură și m-a târât afară. I-am auzit pe puștii din cabana unsprezece să mă împingă în spatele meu. După câțiva metri, Annabeth a spus:

— Jackson, trebuie să te descurci mai bine de atât.

— Poftim?

Și-a dat ochii peste cap și a murmurat:

— Nu pot să cred că mi-am închipuit că tu ești alesul.

— Care e problema ta?

Deja mă enervam.

— Tot ce știu e că am ucis un om taur...

— Nu vorbi așa! a spus Annabeth. Știi câți puști din tabără își doresc să fi avut șan — De a fi uciși?

— De a lupta cu Minotaurul! Pentru ce crezi că ne antrenăm?

Am dat din cap.

— Uite, dacă chestia cu care m-am luptat a fost cu adevărat acel Minotaur din legende... — Da.

— Atunci există doar unul. — Da. — Și a murit acum un trilion de ani, nu-i așa? Tezeu l-a ucis în labirint. Deci. ..

— Monștrii nu mor, Percy. Pot fi uciși. Dar nu mor. — A, mulțumesc. Acum e clar.

— Ei nu au suflete, ca tine și ca mine. îi poți îndepărta o vreme, poate chiar pe du rata unei vieți întregi, dacă ești norocos. Dar ei sunt forțe primordiale. Chiron îi numește rhetipuri. în cele din urmă, ei se reformează. M-am gândit la doamna Dodds.

— Vrei să spui că, dacă am ucis vreunul, accidental, cu o sabie...

— Fur... Adică profesoara ta de matematică. Așa e... încă trăiește. Doar că ai înfuri arte, foarte tare. — De unde știi de doamna Dodds?

— Ai vorbit în somn.

— Aproape i-ai spus pe nume. O Furie? Sunt călăii lui Hades, nu-i așa?

Annabeth a privit neliniștită în pământ, de parcă s-ar fi așteptat ca acesta să se deschidă o înghită. — N-ar trebui să le spui pe nume, nici măcar aici. Noi le numim Binevoitoare, dacă e neapărat necesar să vorbim despre ele. — Uite, există vreun lucru pe care-l putem spune fără să tune?

Chiar și mie mi s-a părut că am o voce plângăcioasă, dar în acel moment nu-mi păsa.

— Și de ce trebuie să stau în cabana unsprezece? Ce-i cu înghesuiala aia? Sunt o m ultime de paturi libere chiar acolo. Am arătat spre primele câteva cabane, iar Annabeth a pălit.

— Nu-ți poți alege pur și simplu o cabană, Percy. Depinde cine-ți sunt părinții. Sau. părintele.

S-a uitat la mine, așteptând să pricep.

— Mama mea e Sally Jackson, am spus. Lucrează la magazinul de dulciuri din G rand Station. Sau cel puțin, lucra acolo. — îmi pare rău pentru mama ta, Percy. Dar nu la asta mă refer. Mă refer la celălalt părinte al tău. La tatăl tău. — E mort. Nu l-am cunoscut niciodată.

Annabeth a oftat. Era evident că mai avusese această discuție și cu alți puști.

— Tatăl tău nu e mort, Percy.

— Cum poți să spui asta? îl cunoști?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci cum poți spune...

— Pentru că te cunosc pe tine. Nu te-ai afla aici dacă n-ai fi de-al nostru. — Nu știi nimic despre mine.

— Nu? a întrebat, ridicându-și o sprânceană. Pun pariu că ai trecut de la o școală la Pun pariu că te-au exmatriculat de o mulțime de ori.

— Cum de...

— Diagnosticat cu dislexie. Probabil ai și deficit de atenție.

Am încercat să-

mi ascund jena. — Ce legătură are asta?

— Luată la oalaltă, sunt semne aproape sigure. Literele plutesc pe pagină în timp ce citești, nu-i așa? Asta pentru că mintea ta e setată pe greaca veche. Iar deficitul de atenție - ești impulsiv, nu poți sta locului în sala de clasă. E vorba de reflexele tale pe câmpul de luptă. Într-o luptă reală, ele ți-ar salva viața. În ceea ce privește problema de atenție, asta e pentru că vezi prea multe, Percy, nu prea puține. Simțurile tale sunt suferințele celor ale unui muritor de rând. Bineînțeles că profesorii vor să iei medicamente. Cei mai mulți sunt niște monștri. Nu vor să-i vezi așa cum sunt cu adevărat.

— Vorbești de parcă... ai trecut și tu prin asta?

— Majoritatea puștilor de aici au trecut. Dacă nu erai ca noi, nu i-ai fi supra-viețuit Minotaurului, cu atât mai puțin ambroziei și nectarului. — Ambroziei și nectarului?

— Mâncarea și băutura cu care te-am hrănit ca să te însănătoșești. Chestiile alea ar fi ușuri normale. Ți-ar fi transformat sângele în foc și oasele în nisip și ai fi murit. Recunoaște Ești un semizeu.

Un semizeu.

Aveam atâtea întrebări, că nu știam de unde să încep.

Apoi o voce răgușită a strigat: —

Hei, un nou venit!

Am privit într-acolo. Fata masivă de la cabana roșie și urâtă venea agale spre noi. În spațiul ei mai erau trei fete, toate la fel de mari, de urâte

și de amenințătoare ca ea, toa te purtând gecii de camuflaj. — Clarisse, a oftat Annabeth, ce-ar fi să mergi să-ți lustruiești sulita sau ce-oi vrea tu? — Sigur, prințesă, a spus fata cea masivă. Ca s-o înfig în tine vineri seara.

— Erre es korakasl a spus Annabeth.

Cumva am înțeles că asta însemna „Lua-te-ar ciorile! “ în grecește, deși aveam senzația că lestem mai grav decât suna. — N-ai nicio șansă.

— Vă vom face una cu pământul, a spus Clarisse, dar i s-a zbătut o pleoapă.

Probabil că nu era sigură că-și poate duce la îndeplinire amenințarea. S-a întors spre min . — Piticul ăsta cine-i? — Percy Jackson, a spus Annabeth, ți-o prezint pe Clarisse, fiica lui Ares.

Am clipit.

— Adică... zeul războiului?

Clarisse a rânjit batjocoritor: — Ai o problemă cu asta?

— Nu, am spus, recăpătându-mi prezența de spirit. Asta explică mirosul urât.

Clarisse a mârâit. — Există o ceremonie de inițiere pentru începători, Prissy.

— Percy.

— Cum spui tu. Hai, o să-ți arăt.

— Clarisse..a încercat să intervină Annabeth.

— Nu te amesteca, istea o!

Annabeth părea să se simtă jignită, dar nu s-a amestecat, iar eu nu doream cu adevărat să mă ajute. Eram tipul cel nou. Trebuia să-mi fac singur un nume.

I-am dat lui Annabeth cornul meu de minotaur și m-am pregătit de luptă, dar, până să-mi dau seama, Clarisse mă prinsese de gât și mă târa spre o clădire cenușie care, mi-am dat seama imediat, era baia.

Dădeam din mâini și din picioare. Mă mai bătușem de nenumărate ori, dar această Clarisse a ea mâini ca de fier. M-a târât în baia fetelor. Era un șir de toalete într-o parte și un șir cabine de duș în cealaltă. Mirosea la fel ca în orice baie publică și mă gândeam - în măsura uteam gândi, în timp ce Clarisse îmi smulgea părul - că dacă locul ăsta aparținea zeilor, ar trebuit să-și permită niște toalete mai stilate. Toate prietenele lui Clarisse râdeau, iar eu încercam să găsesc forța pe care o avusese m în lupta cu Minotaurul, dar aceasta dispăruse fără urmă. — Dacă și ăsta

e bucătică ruptă din „Cei Trei“! a spus Clarisse și m-a împins spre una lete. Da, cum să nu. Probabil că Minotaurul s-a prăpădit de râs, la cât de caraghios arată. Prietenele ei au chicotit.

Annabeth stătea în colț, privind printre degete.

Clarisse m-a pus în genunchi și a început să-mi împingă capul spre vasul de toaletă. Puțea vi ruginite și a... ei bine, a tot ce ajunge în toalete. M-am străduit să țin capul sus. Mă

uitam la apa murdară, gândindu-mă: „Nu voi ajunge acolo. Nu voi ajunge.” Apoi s-a întâmplat ceva. Am simțit o zvâcnitură în stomac. Am auzit țevăria huruind și con le tremurând. Strânsoarea Clarissei a slăbit. Apa a țâșnit din toaletă, arcuindu-mi-se peste cap, și în unda următoare eram întins pe gresia băii, iar Clarisse țipa în spatele meu.

M-am întors exact în momentul în care apa a țâșnit din nou din toaletă, lovind-o pe Claris e drept în față cu atâta forță, încât a căzut în fund. Apa continua s-o izbească precum jetul ntr-un furtun de pompieri, împingând-o într-o cabină de duș.

Se zbătea icnind, însă când prietenele ei au dat să se apropie, au explodat și celelalte toalete și alte șase șuvoaie de apă din canalizare le-au împins înapoi. Dușurile s-au pornit ele și, împreună, toate instalațiile sanitare au început să le împrăște pe fetele cu haine d amuflaj, împingându-le afară din baie, învârtindu-le ca pe niște gunoaie spălate de apă. De îndată ce fetele au ieșit pe ușă, am simțit că zvâcnitura din stomac se mai domolește, pa s-a oprit la fel de repede cum pornise. Toată baia era inundată. Nici Annabeth nu fusese cruțată. Era udă leoarcă, dar nu fusese î pinsă pe ușă. Se afla în exact același loc, privindu-mă șocată. M-am uitat în jos și mi-am dat seama că stăteam în singurul loc uscat din întreaga încăper Eram înconjurat de o zonă de podea uscată. N-aveam nicio picătură de apă pe haine. Nimic.

M-am ridicat în timp ce picioarele îmi tremurau.

— Cum ai făcut..., m-a întrebat Annabeth. — Nu știu.

Am ieșit. Afară, Clarisse și prietenele ei zăceau în noroi, iar mulțimea care se adunase în j r se holba prosteste. Clarisse avea părul lipit de față. Geaca ei de camuflaj era leoarcă și mirosea a canal. M-a privit cu o ură absolută. — Ești mort, nou venitul! Ești mort de-a binelea.

Probabil c-ar fi trebuit s-o las baltă, dar i-am spus:

— Vrei să mai faci o gargară cu apă din canalizare, Clarisse? Ține-ți gura!

Prietenele au trebuit s-o țină. Au târât-o spre cabana cinci, în timp ce toți ceilalți s-a dat la o parte ca să nu fie ajunși de loviturile ei de picior. Annabeth se holba la mine. Nu-mi dădeam seama dacă era pur și simplu îngreșoșată sau supăr e mine pentru că o udasem. — Ce e? am întrebat-o. La ce te gândești? — Mă gândesc, a spus ea, că te vreau în echipa mea la Capturează steagul.

Capitolul 7

În care prânzul meu se transformă în fum

Vestea despre incidentul de la baie s-a răspândit imediat. Oriunde mergeam, rezidenții arătau spre mine și murmurau ceva despre apa din canalizare. Sau poate că doar se uit au la Annabeth, care era încă udă până la piele.

Ea mi-a mai arătat câteva locuri: fierăria (unde puștii își forjau propriile săbii), sala e arte și meserii (unde satirii sablau o statuie uriașă de marmură a unui om țăp) și peretel e de cățărare, care, de fapt, consta în doi pereți aflați față în față care se zguduiau viole au cu bolovani, împrășcau cu lavă și se izbeau unul de celălalt strivindu-te dacă nu ajungea i în vârf suficient de repede. În cele din urmă, ne-am întors la lacul pentru canotaj, de unde cărarea ducea înapoi la cabane. — Trebuie să mă antrenez, a spus Annabeth pe un ton categoric. Cina e la șapte și j umătate. Urmează-ți colegii de cabană spre sala de mese. — Annabeth, îmi pare rău pentru incidentul cu toaletele.

— Cum
spui tu. — N-
a fost vina mea.

Ea m-a privit sceptică și am înțeles că era vina mea. Eu făcusem ca apa să țâșnească din i sanitare. Nu înțelegeam cum. Dar toaletele îmi răspunseseră. Devenisem una cu instalațiile sanitare. — Trebuie să vorbești cu Oracolul, a spus Annabeth.

— Cu cine?

— Nu cu cine. Cu ce. Cu Oracolul. O să vorbesc cu Chiron.

Am privit în apa lacului, dorindu-mi să primesc măcar o dată un răspuns direct.

Nu mă așteptam să fiu privit de pe fundul apei, așa că mi-a stat inima-n loc când am observat două adolescente stând cu picioarele încrucișate la baza digului, la vreo șase metri sub apă. Purtau blugi și tricouri de un verde sclipitor, iar părul castaniu le plutea în voie în jurul umerilor, în timp ce niște peștișori le alunecau printre șuvițe. Mi-au zâmbit -au făcut cu mâna, de parcă am fi fost prieteni vechi.

Nu știam ce altceva să fac. Le-am făcut și eu cu mâna.

— Nu le încuraja, m-a avertizat Annabeth. Naiadele sunt îngrozitor de cochete. — Naiadele, am repetat, simțindu-mă complet depășit. Gata. Vreau să merg acasă. Annabeth s-a încruntat.

— Nu te-ai prins, Percy? Ești acasă. Țasta e singurul loc sigur din lume pentru puști ca noi.

— Vrei să spui, puști cu probleme psihice?

— Vreau să spun, care nu sunt ființe omenești. În orice caz, nu în totalitate ființe omenești. Pe jumătate oameni.

— Pe jumătate oameni și pe jumătate ce? — Cred că știi.

Nu voiam să recunosc, dar, din păcate, știam. Am simțit furnicături în brațe și picioare, enzație pe care o aveam uneori când mama îmi vorbea despre tata. — Zei, am spus. Pe jumătate zei.

Annabeth a dat din cap aprobator.

— Tatăl tău nu e mort, Percy. E unul dintre Olimpieni. — Asta e... o nebunie.

— Oare? Care e cel mai obișnuit lucru pe care zeii îl făceau în vechile povești? Merg eau de colo colo îndrăgostindu-se de muritori și făcându-le copii. Crezi că și-au schimbat obiceiurile în ultimele câteva milenii?

— Dar astea sunt doar...

Aproape că spusesem mituri din nou. Apoi mi-am adus aminte de avertismentul lui Chiron, cum că, peste două milenii, s-ar putea ca și eu să fiu considerat un mit.

— Dar dacă toți copiii de aici sunt pe jumătate zei...

— Semizei, a spus Annabeth. Țasta e termenul oficial. Semizei. — Atunci cine e tatăl tău?

Mâinile i s-au încleștat pe balustrada digului. Aveam sentimentul că atinsesem o coar dă sensibilă. — Tatăl meu e profesor la West Point, a spus ea. Nu l-am văzut de când eram foar te mică. Predă istoria Americii.

— E un om.

— Ce? Crezi că doar un zeu bărbat poate găsi atrăgătoare o femeie din lumea oamenilor ? Cât de misogin poți fi?

— Cine e mama ta, atunci?

— Cabana șase.

— Adică?

Annabeth și-a îndreptat spatele.

— Atena. Zeița înțelepciunii și a luptei.

„Bine“, m-am gândit. „De ce nu?“ —
Și tatăl meu?

— Nedeterminat, a spus Annabeth, așa cum ți-am mai spus. Nimeni nu știe.

— Cu excepția mamei mele. Ea știa.

— Poate că nu, Percy. Zeii nu-și dezvăluie mereu identitatea.

— Tatăl meu ar fi făcut-o. O iubea.

Annabeth mi-a aruncat o privire prudentă. Nu voia să-mi zgândărească rana.

— Poate că ai dreptate. Poate va trimite un semn. E singura cale de-a ști sigu r: tatăl tău trebuie să-ți trimită un semn și să te revendice. Se întâmplă uneori. — Iar alteori, nu?

Annabeth și-a trecut mâna peste balustradă.

— Zeii sunt ocupați. Au o mulțime de copii și nu întotdeauna... Ei bine, uneori nu le pasă de noi, Percy. Ne ignoră.

Mi-am amintit de câțiva dintre puștii pe care îi văzusem în cabana lui Hermes, adolescenți cu o înfățișare ursuză și deprimată, parcă în așteptarea unui apel telefonic care nu va veni tă. Cunoscusem asemenea copii la Academia Yancy, abandonati la internat de părinți bogați care nu aveau timp să se ocupe de ei. Dar zeii ar fi trebuit să se poarte mai bine.

— Deci sunt blocat aici, am spus. Gata. Pentru tot restul vieții?

— Depinde, a spus Annabeth. Unii stau doar peste vară. Dacă ești copilul Afrodite i sau al Demetrei, probabil că nu ești o forță cu adevărat

puternică. E posibil ca monștrii să e ignore, așa că poți scăpa cu câteva luni de pregătire peste vară și poți trăi în lumea muri

restul anului. Dar pentru unii dintre noi, e prea periculos să plecăm. Suntem rezidenți permanenți. În lumea muritorilor, noi atragem monștri. Ne simt. Vin să ne provoace. De cele mai multe ori, ei ne ignoră până suntem suficient de mari ca să creăm probleme - în jur de zece sau unsprezece ani, dar după aceea, cei mai mulți semizei fie ajung aici, fie sunt uciși. Câțiva reușesc să supraviețuiască afară și să devină cunoscuți. Crede-mă, dacă vrei, ai ști despre cine e vorba. Unii nici nu-și dau seama că sunt semizei. Dar aceștia sunt foarte, foarte puțini.

— Deci monștrii nu pot
ajunge aici? Annabeth a clătinat
din cap.

— Nu, cu excepția cazului în care sunt în mod intenționat aduși în
pădure sau invocați de cineva din interior. — De ce ar vrea cineva să
invoce un monstru?

— Pentru a se antrena la lupte. Ca
să facă farse. — Farse?

— Ideea e că granițele sunt închise ca să-i țină la distanță pe
muritori și pe monștri muritorii privesc în vale și nu văd nimic
neobișnuit, doar o fermă de căpșuni.

— Deci... tu ești rezidentă permanentă?

Annabeth a dat din cap aprobator. De sub gulerul tricoului a
scos un colier din piele cu cinci mărgelile de lut colorate. Era la fel ca
al lui Luke, cu excepția faptului că pe colierul lui Annabeth era înșirată
și un inel din aur masiv, ca un inel de coplegiu.

— Sunt aici de la șapte ani, a spus ea. În fiecare august, în ultima
zi a sesiunii de vară, primești un șirag de mărgelile pentru că ai supraviețuit
încă un an. Sunt aici de mai mult timp decât majoritatea consilierilor, iar
ei sunt cu toții la facultate. — De ce ai venit atât de devreme?

Și-a răsucit inelul de pe colier.

— Nu-i treaba ta.

— A.

Urmă un minut de tăcere stânjenitoare.

— Deci... aș putea pleca de aici chiar acum, dacă aș vrea?

— Ar fi sinucidere curată, dar ai putea, cu permisiunea domnului D. sau a lui Chiron. Dar ei nu ți-ar acorda permisiunea până la sfârșitul sesiunii de vară, cu excepția azului în care... — Cu excepția cazului în care?

— Ți se încredințează o misiune. Dar se întâmplă rar. Ultima dată...

Vocea i-a pierit. Mi-am dat seama din tonul ei că ultima dată nu mersese bine.

— În infirmerie, am spus, când mă hrăneai cu chestia aia...

— Cu ambrozie.

— Da. M-ai întrebat ceva despre solstițiul de vară.

Umerii lui

Annabeth au tresărit. —

Deci știi totuși ceva?

— Păi... nu prea. La fosta mea școală, i-am auzit pe Grover și Chiron discutând despre asta. Grover a pomenit de solstițiul de vară. A spus ceva de genul că nu avem prea mult timp, din cauza termenului limită. Ce înseamnă asta?

Și-a încleștat pumnii.

— Mi-ar plăcea să știu. Chiron și satirii știu, dar nu vor să-mi spună. Ceva nu-i în

Olimp, ceva destul de important. Ultima dată când am fost acolo, totul părea atât de normal.

— Ai fost în Olimp?

— Câțiva dintre rezidenții permanenți - Luke și Clarisse și cu mine și alți câțiva - a xcurse în timpul solstițiului de iarnă. Atunci se întrunește Marele Consiliu anual al zeilor.

— Dar... cum ai ajuns acolo?

— Pe linia ferată care face legătura între Long Island și Manhattan, desigur. Trebuie să cobori în gara Penn. Empire State Building, liftul special până la etajul șase sute. M-a privit de parcă era convinsă că trebuie să știu deja.

— Ești

newyorkez, nu-i așa?

— A, bineînțeles.

Din câte știam, Empire State Building avea doar o sută două etaje, dar m-am hotărât să nu ai zic nimic.

— Chiar după vizită, a continuat Annabeth, vremea a devenit ciudată, de parcă zeii ar fi început lupta. După aceea, i-am auzit pe satiri discutând de vreo două ori. Din câte îmi dau seama, s-a furat ceva important. Și dacă nu se găsește până la solstițiul de vară, v probleme. Când ai venit tu, speram... Adică - Atena se înțelege cu aproape oricine, cu excepția lui Ares. Și, desigur, mai e rivalitatea cu Poseidon. Dar, lăsând asta la o par te, mă gândeam că am putea lucra împreună. Mă gândeam că poate știi ceva.

Am clătinat din cap. Mi-ar fi plăcut s-o pot ajuta, dar eram prea flămând și obosit și su rmenat ca să mai pun întrebări. — Trebuie să obțin o misiune, a murmurat Annabeth ca pentru sine. Nu sunt prea tânără. Dacă mi-ar spune pur și simplu care e problema...

Am simțit mirosul de grătar venind de undeva din apropiere. Probabil că Annabeth mi

-a auzit mațele chiorăind. Mi-a spus să plec, urmând să ne vedem mai târziu. Am lăsat-o pe di

, făcând semne cu degetul pe balustradă, de parcă ar fi întocmit un plan de luptă. În cabana unsprezece, toată lumea vorbea și se zbenguia, în așteptarea cinei. Am observ at, pentru prima oară, că mulți dintre rezidenți aveau trăsături similare: nas ascuțit, sprân e îndreptate în sus, zâmbete răutăcioase. Erau genul de copii pe care profesorii îi etichetează drept scandalagii. Din fericire, nimeni nu mi-a dat nicio atenție când m-am dus la locul meu, unde m-am prăbușit pe podea, cu tot cu cornul de minotaur. Consilierul meu, Luke, s-a apropiat. Și el semăna cu cei din familia Hermes. Acest lucru era atenuat de cicatricea de pe obrazul drept, dar zâmbetul îi era intact. — Ți-am găsit un sac de dormit, a spus el. Și, poftim, ți-am șterpelit niște articole de toaletă din proviziile taberei. Nu mi-am dat seama dacă glumește în legătură cu furatul.

I-am spus:

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Luke s-a așezat lângă mine și s-a sprijinit cu spatele de perete.

— A fost grea prima zi?

— Locul meu nu-i aici, am spus. Eu nici măcar nu cred în zei.

— Da, a spus el. Așa am fost toți la început. Și nu devine mai ușor odată ce începi să i în ei. Amărăciunea din glasul lui m-a surprins, pentru că Luke părea un tip destul de relaxa

t. Arăta de parcă s-ar fi putut descurca în orice situație.

— Deci tatăl tău e Hermes? l-am întrebat.

A scos un cuțit cu arc din buzunarul de la spate și, pentru o secundă, am crezut că a re de gând să mă spintece, însă n-a făcut decât să-și curețe noroiul de pe talpa sandalei. — Da, Hermes. — Mesagerul cu picioare înaripate.

— Chiar el. Mesageri. Medicină. Călători, comercianți, hoți. Oricine folosește drumuri

e. Asta-i motivul pentru care ești aici, bucurându-te de ospitalitatea cabanei unspr ezece. Hermes nu e pretențios cu cei pe care-i patronează. M-am gândit că Luke nu avusese intenția să spună că sunt un nimeni. Pur și simplu era preo upat. — L-ai întâlnit vreodată pe tatăl tău? l-am întrebat. — O dată.

Am așteptat, gândindu-mă că dacă vrea să-mi povestească, îmi va povesti. Se pare că nu voi am întrebat dacă povestea avea vreo legătură cu modul în care își dobândise cicatricea.

Luke și-a ridicat privirea și a schițat un zâmbet.

— Nu-ți face griji, Percy. Rezidenții de aici sunt în cea mai mare parte oameni b uni. La urma urmei, suntem o mare familie, nu-i așa? Avem grijă unul de celălalt.

Părea să înțeleagă cât de pierdut mă simțeam și îi eram recunoscător, pentru că un tip ca e -chiar dacă era consilier -, ar fi trebuit să evite un școlar deloc interesant, așa, c a mine. Dar Luke mă primise în cabană. Chiar furase niște articole de toaletă pentru mine, cel mai drăguț lucru pe care-l făcuse cineva pentru mine în ziua aceea. Am decis să-i pun ultima întrebare importantă, despre ceva care mă frământase toată după a za.

— Clarisse, din cabana Ares, a glumit când a spus că m-aș trage din „Cei Trei Baro sanii Iar Annabeth... a spus de două ori că aș putea fi „alesul“. Mi-a spus că ar trebui să v

rbesc cu Oracolul. Care-i treaba? Luke și-a închis cuțitul.

— Urăsc profețiile.

— Ce vrei să spui?

I-a tresărit un mușchi din apropierea cicatricii de pe fa ă.

— Să zicem că am făcut o greșeală care i-a afectat pe toți. În ultimii doi ani, de la eș expediției mele în Grădina Hesperidelor, Chiron nu a mai permis nicio misiune. Annabet h era înnebunită să iasă în lume. L-a bătut la cap pe Chiron atât de mult, că până la urmă el că știa deja ce soartă o așteaptă. Primise o profeție de la Oracol. Nu i-a povestit totul, dar a spus că Annabeth nu trebuia încă să plece într-o misiune. Trebuia să aștepte până când. va special venea în tabără.

— Cineva special?

— Nu-ți bate capul cu asta, puștiule, a spus Luke. Annabeth vrea să creadă că fiecare e nou rezident care vine pe aici e cel așteptat de ea. Acum, haide, e ora cinei. În secunda în care a spus asta, s-a auzit un corn în depărtare. Cumva, știam că vine din cochilia unei scoici de mare, chiar dacă nu mai auzisem vreuna. Luke a strigat: — Unsprezece, încolonarea!

Toți cei din cabană, cam douăzeci de oameni, s-au înșirat în curtea comună. Ne-am aliniat ordinea vechimii, așa că, desigur, eu eram chiar ultimul. Au început să apară rezidenți din toate celelalte cabane, cu excepția celor trei din capăt, care erau goale, și a cabane i opt, care arăta obișnuit în timpul zilei, dar începea acum să capete o strălucire argintie , pe măsură ce apunea soarele.

Am mărșăluit în sus pe deal, până la pavilionul cu sala de mese. De pe pajiște, satirii ni s-au alăturat. Naiadele au ieșit din lacul pentru canotaj. Alte câteva fete au ieșit din pădure, și când spun din pădure, vreau să spun că direct din copaci. Am văzut o fată, de vre ouă sau zece ani, cum se desprindea din trunchiul unui arțar și urca dealul țopăind. În total, erau poate o sută de rezidenți, câteva zeci de satiri și vreo douăsprezece nimf e ale pădurii și naiade.

La pavilion, torțele ardeau în jurul coloanelor de marmură. Un foc central ardea într -un cuptor din bronz de mărimea unei căzi de baie. Fiecare cabană avea propria masă, aco perită cu fețe de masă albe tivite cu purpuriu. Patru dintre mese erau goale, dar cea a cabanei unsprezece era supraaglomerată. A trebuit să mă înghesui pe marginea unei bănci, cu fundul pe jumătate în aer.

L-am văzut pe Grover stând la masa doisprezece cu domnul D., câțiva satiri și doi băieței lonzi grăsuți care semănau perfect cu domnul D.

Chiron stătea într-o parte, masa de picnic fiind prea mică pentru un centaur. Annabeth era la masa șase cu o grămadă de puști atletici, cu o mină serioasă, toți cu ochi gri și părul blond ca mierea. Clarisse stătea în spatele meu la masa lui Ares. Se părea că depășise momentul incidentul ui cu apa, pentru că râdea și râgâia alături de prietenele ei. În cele din urmă, Chiron a lovit cu copita în podeaua de marmură a pavilionului și toată lumea a tăcut. A ridicat un pahar. — Pentru zei!

Toată lumea a ridicat paharele. —
Pentru zei!

Nimfele pădurii au adus platouri cu mâncare: struguri, mere, căpșuni, brânză, pâine proasp da, grătare! Paharul meu era gol, dar Luke a spus: — Vorbește-i. Orice băutură dorești - nealcoolică, desigur.

I-am spus:

— Cola cu aromă de vișine.

Paharul s-a umplut cu lichid acidulat de culoare caramel.

Mi-a venit o idee.

— Cola albastră cu aromă de vișine.

Băutura a prins o nuanță violentă de cobalt.

Am sorbit precaut.

Era perfect. Am toastat pentru mama.

„Nu s-a dus“, mi-am spus. „Nu pentru totdeauna, în orice caz. E în Lumea Subpământeană. Ia

acă acest loc chiar există, atunci, într-o bună zi...”

— Poftim, Percy, a spus Luke, întinzându-mi un platou cu piept afumat.

Mi-am umplut farfuria și tocmai mă pregăteam să iau o mușcătură sănătoasă când am observat ea s-a ridicat în picioare, ducându-și farfuriile spre focul din centrul pavilionului. M-am întrebat dacă se duc după desert sau așa ceva. — Haide, mi-a spus Luke.

Apropiindu-mă, am văzut că toată lumea ia o parte din mâncarea din farfurie și o aruncă în c: cele mai coapte căpșuni, cea mai suculentă felie de carne de vită, cele mai aromate c hifle. Luke mi-a murmurat la ureche:

— Ardem ofrande pentru zei. Le place aroma.

— Glumești.

Privirea lui m-a avertizat să nu iau asta în glumă, dar nu puteam să nu mă întreb de ce u nei ființe nemuritoare și atotputernice i-ar plăcea mirosul de mâncare arsă. Luke s-a apropiat de foc, și-a înclinat capul și a aruncat un ciorchine de struguri mari, roșii. — Hermes.

Urmam eu.

Mi-aș fi dorit să știu ce nume de zeu să spun.

În cele din urmă, am rostit o rugămintă în gând: „Oricine ai fi, spune-mi! Te rog.“ Am aruncat în flăcări o felie mare de piept.

Când am inhalat fumul, nu m-am înecat.

Nu mirosea deloc a mâncare arsă. Mirosea a ciocolată caldă și a negrese proaspăt coapte, a hamburgeri pe grătar și a flori sălbatice și a o sută de alte bunătăți, care n-ar fi trebui meargă bine împreună, dar mergeau. Mai că-mi venea să cred că zeii ar putea trăi doar cu fumu acela. După ce s-au întors cu toții la locurile lor și au terminat de mâncat, Chiron a bătut din nou din copită ca să ne atragă atenția. Domnul D. s-a ridicat oftând din greu.

— Da, cred că e momentul să vă salut, neastâmpăraților. Ei bine, salut! Directorul res onsabil cu activitățile, Chiron, spune că următorul Capturează steagul este vineri. Cabana cinci deține în prezent laurii.

Un cor de aclamații grosolane s-a ridicat de la masa lui Ares.

— Mie personal, a continuat Domnul D., nu-mi pasă câtuși de puțin, dar felicitări! De asemenea, trebuie să vă spun că de azi avem un nou rezident. Peter Johnson.

Chiron a murmurat ceva.

— Aăă, Percy Jackson, s-a corectat domnul D. Așa-i. Ura și așa mai departe. Acum, val ea la focul vostru de tabără prăpădit! Dați-i drumul!

Toată lumea a aplaudat. Ne-am îndreptat spre amfiteatru, unde cabana lui Apollo a dat tonul unei cântări. Am intonat cântece de tabără despre zei, am mâncat prăjituri și am g it și, lucru ciudat, n-am observat ca cineva să se uite la mine. Mă simțeam ca acasă.

Mai spre seară, când scânteile de la focul de tabără se ridicau pe cerul înstelat, cornul din cochilie a sunat din nou și ne-am înapoiat la casele noastre. Nu-mi dădusem seama cât eram de epuizat până când m-am prăbușit pe sacul de dormit împrumutat.

Degetele mi s-au încleștat pe cornul Minotaurului. M-am gândit la mama, dar erau gânduri pozitive: zâmbetul ei, poveștile pe care mi le citea în pat când eram mic, felul în care-mi spunea „Noapte bună, somn ușor, șapte purici pe-un picior“. Când am închis ochii, am adormit instantaneu.

Asta fusese prima mea zi în Tabăra Semizeilor.

Ce bine era să fi știut cât de puțin aveam să mă bucur de noua mea casă!

Capitolul 8

În care capturăm un steag

În următoarele câteva zile am intrat într-o rutină care se apropia de normalitate, dacă nu l uăm în considerare faptul că luam lecții de la satiri, nimfe și de la un centaur.

În fiecare dimineață studiam greaca veche cu Annabeth și vorbeam despre zei și zeițe la timpul prezent, ceea ce era puțin ciudat. Am descoperit că Annabeth avea dreptate în ceea ce ea ce privește dislexia mea: nu-mi era atât de greu să citesc în greaca veche. Cel puțin, nu mai greu decât în engleză. După vreo două dimineți, mă descurcam cu câteva rânduri din Homare bătăie de cap.

În restul zilei, alternam mai multe activități în aer liber, căutând ceva la care să mă pricep. Chiron încercase să mă învețe să trag cu arcul, dar mi-am dat seama destul de repede că timpul nu era de mine. Nu s-a plâns nici atunci când a trebuit să-și scoată din coadă o săgeată

La alergări, același lucru. Instructoarele, nimfele pădurii, m-au depășit cu mult. Mi-au spus să nu-mi fac griji. Ele aveau secole de practică, fugind din calea zeilor îndrăgoști. Totuși era puțin umilitor să fii mai lent decât un copac. Iar la lupte? Nici pomeneală. De fiecare dată când ajungeam pe saltea, Clarisse mătură cu mine pe jos.

— Și asta încă nu-i nimic, fraiere, îmi șoptea ea la ureche.

Singurul lucru la care chiar excelam era canotajul, iar asta nu era genul de însușire eroică pe care lumea se aștepta să-o vadă la puștiul care l-a învins pe Minotaur.

Știam că rezidenții seniori și consilierii sunt cu ochii pe mine, încercând să afle cine e

tatăl meu, dar nu le era ușor. Nu eram la fel de puternic precum copiii lui Ares sau la fel de bun la tir cu arcul precum copiii lui Apollo. Nu aveam priceperea lui

Hefaistos în prelucrarea metalelor sau - ferească zeii! - talentul lui Dionysos cu vița de vie. Luke îmi spusese că tatăl meu ar putea fi Hermes, care era bun la toate și la nimic. Dar aveam senzația că doar încercă să mă facă să mă simt mai bine. Nici el nu știa d să mă ia.

Cu toate astea, îmi plăcea tabăra. Mă obișnuisem cu ceața matinală de pe plajă, cu aroma c ilor înfierbântate de căpșuni după amiaza, chiar și cu zgomotele ciudate făcute noaptea în pă de monștri. Cinam în cabana unsprezece, aruncam o parte din mâncare în foc și încercam să sim o legătură cu adevăratul meu tată. Nu se întâmpla nimic. Doar senzația aceea caldă pe care o usesem întotdeauna, care semăna cu amintirea zâmbetului său. Am încercat să nu mă gândesc pre ult la mama, dar mă întrebam încontinuu: dacă zeii și monștrii erau reali, dacă toate aceste ucruri magice erau posibile, cu siguranță exista o cale s-o salvez, s-o aduc înapoi...

Am început să înțeleg amărăciunea lui Luke și felul în care părea să nu-și sufere tatăl, p un, poate că zeii aveau lucruri mai importante de făcut. Dar nu puteau să sune și ei din când în când, sau să tune sau așa ceva? Dionysos putea face să apară cola dietetică de nicăi

De ce n-ar putea tatăl meu, oricine ar fi, să facă să apară un telefon?

Joi după amiază, la trei zile după venirea mea în Tabăra Semizeilor, am luat prima lecție de scrimă. Toți rezidenții din cabana unsprezece s-au adunat în marea arenă circulară, unde

Luke urma să ne instruiască.

Am început cu mișcările de bază de împungere și tăiere, folosind niște manechine umplute c aie purtând armuri grecești. Cred că m-am descurcat. Cel puțin, am înțeles ce trebuie să fac, iar reflexele mele erau bune.

Problema era că n-am găsit o sabie care să mi se potrivească. Erau fie prea grele, fi e prea ușoare, fie prea lungi. Luke a încercat din răsputeri să mă ajute, dar a recunoscut că niciuna dintre săbiile de antrenament nu mi se potrivea.

Am trecut la duel. Luke a anunțat că va fi partenerul meu, pentru că eram începător.

— Baftă, mi-a urât unul dintre rezidenți. Luke e cel mai bun spadasin din ultimii trei sute de ani. — Poate mă va menaja, i-am răspuns. Rezidentul a râs zgomotos.

Luke nu m-a menajat când mi-a arătat atacul, pararea și folosirea scutului. Cu fiecare lovitură eram tot mai plin de vânătaie.

— Ține garda sus, Percy, îmi spunea, apoi mă pocnea peste coaste cu latul lamei.

Nu, nu așa sus! Jap. Fandare! Jap! Acum, înapoi! Jap.

Când a hotărât să luăm o pauză, eram learcă de sudoare. Toată lumea s-a îngămădit la friu răcoritoare. Luke și-a turnat apă rece în cap și, pentru că părea o idee bună, am făcut la. Instantaneu, m-am simțit mai bine. Forța mi-a revenit în brațe. Sabia nu mai părea atât de nepotrivită. — În regulă, toată lumea în cerc! a ordonat Luke. Dacă Percy n-are nimic împotriva, vră să vă fac o mică demonstrație.

„Super!“, m-am gândit. „Să vedem cum o încasează Percy.“

Fiii lui Hermes s-au apropiat. Abia își ascundeau zâmbetele. M-am gândit că fuseseră și ei locul meu și de-abia așteptau să vadă cum mă folosea Luke ca pe un sac de box. El le-a spus tuturor că urma să prezinte o tehnică de dezarmare: cum să răsucești sabia adversarului cu latul propriei săbii, astfel încât acesta să fie nevoit să arunce arma. — E dificilă, a subliniat el. A fost folosită împotriva mea. Să nu râdeți de Percy. Maoritatea spadasinilor trebuie să lucreze ani buni pentru a stăpâni această tehnică. A demonstrat mișcarea pe mine, cu încetinitorul. După cum era de așteptat, sabia mi-a sărit cu zgomot din mână. — Acum, în timp real, a spus el, după ce mi-am recuperat arma. Luptăm până când unul dintre noi e dezarmat. Gata, Percy?

Am dat din cap, iar Luke a atacat. Am reușit cumva să-l împiedic să-mi lovească apărătoarea săbiei. Simțurile mi s-au ascuțit. Îmi anticipam atacurile. Contracaram. Am făcut un pas înainte și am încercat și eu o împunsătură. Luke a deviat-o cu ușurință, dar am văzut o schimbare la el. Ochii i s-au îngustat și a început să mă preseze cu mai multă forță.

Sabia a devenit grea. Nu era bine echilibrată. Am știut că e doar o chestiune de se-

cunde înainte ca Luke să mă învingă, așa că mi-am zis: „Ce-o fi o fi!“ Am încercat manevra de dezarmare.

Lama mea a lovit baza săbiei lui Luke și am răsucit-o, punându-mi toată greutatea într-o lovitură descendentă.

Cling.

Sabia lui Luke a zăngănit pe pietre. Vârful săbiei mele se afla la un centimetru de pieptul lui lipsit de apărare. Ceilalți rezidenți au amuțit.

Mi-am lăsat sabia în jos.

— Hm, îmi pare rău.

Pentru un moment, Luke a fost prea uimit să vorbească.

— Ți pare rău? Fața lui s-a lățit într-un rânjel. Pentru numele zeilor, Percy, de ce e rău? Arată-mi încă o dată! Nu voiam. Scurta explozie de energie maniacală dispăruse complet. Dar Luke a insi stat. De data asta, nu a avut cu cine. În momentul în care ni s-au încrucișat săbiile, Luke mi-a lovit apărătoarea și arma a zburat, alunecând pe podea. După o lungă pauză, cineva din public a spus:

— Norocul începătorului?

Luke și-a șters sudoarea de pe frunte. M-a cântărit din ochi cu interes.

— Poate, a spus el. Dar mă întreb ce ar putea face Percy cu sabia potrivită...

Vineri după-amiaza, stăteam cu Grover lângă lac, odihnindu-mă după ce fusesem aproape uci s la peretele de cățărare. Grover s-a repezit în vârf ca o capră de munte, dar pe mine era că pe-aci să mă termine lava.

Aveam găuri fumegânde în cămașă. Părul de pe antebrațe mi se pârlise.

Ne-am așezat pe dig, privind la naiadele care împleteau coșuri sub apă, până când mi-am fă curaj să-l întreb pe Grover cum decursese conversația cu domnul D. Fața lui a căpătat o paloare bolnăvicioasă.

— Bine, a spus el. Splendid.

— Deci cariera ta e încă pe drumul cel bun?

Mi-a aruncat o privire neliniștită.

— Chiron ți-a spus că vreau un permis de căutător? — Păi... nu tocmai.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce e acela un permis de căutător, dar nu părea momentu l potrivit să întreb. — Mi-a spus doar că aveai

planuri mari, înțelegi..., și că aveai nevoie de aprobare pentru a duce la îndeplinire sarcina de supraveghetor. Ai obținut-o?

Grover a privit în jos, spre naiade.

— Domnul D. a suspendat judecata. A spus că, în ceea ce te privește, nici n-am eșuat, dar nici n-am avut succes, așa că destinele noastre sunt încă legate. Dacă tu ai obține o misiune, iar eu te-aș însoți ca să te protejez și amândoi ne-am întoarce vii, atunci poate ar considera sarcina ca fiind îndeplinită. M-am mai înviorat.

— Ei bine, nu-i tocmai rău, nu-i așa?

— Blaa-ha-ha. M-ar fi putut transfera la fel de bine la curățatul grajdurilor.

Șansele ca tu să obții o misiune... și chiar dacă ai obține-o, de ce-ai vrea să mă iei și pe !

— Bineînțeles că-ai vrea să te iau și pe tine!

Grover a privit încruntat în apă.

— Împletitul de coșuri... Trebuie să fie plăcut să ai o deprindere utilă.

Am încercat să-l asigur că are o mulțime de talente, dar asta l-a făcut să pară și mai nefc. Am vorbit despre canotaj și mânuirea săbiei o vreme, apoi am dezbătut punctele tari și slabe ale diferiților zei. În cele din urmă, l-am întrebat despre cele patru cabane goale.

— Numărul opt, cea de argint, aparține zeiței Artemis, a spus el. Ea ajutat să rămână ioară pentru totdeauna. Deci, în mod sigur, nu există copii. Cabana e, mă-nțelegi, onorifică. Dacă n-ar avea una, s-ar înfuria.

— Da, bine. Dar celelalte trei, cele din capăt? Sunt ale Celor Trei?

Grover a devenit încordat. Ne apropiam de un subiect sensibil.

— Nu. Una dintre ele, numărul doi, e a Herei, a spus el. E tot cu titlu onorific. E zeița căsătoriei, așa că bineînțeles că nu își face de cap cu muritorii. Asta e treaba ei. Când spunem „Cei Trei“, ne referim la cei trei frați puternici, fiii lui Cronos.

— Zeus, Poseidon, Hades.

— Exact. Ai înțeles. După marea bătălie cu Titanii, ei au preluat lumea de la tatăl lor și au tras la sorți pentru a decide cine ce primește. — Zeus a primit cerul, mi-am amintit. Poseidon marea, Hades, Lumea Subpământeană.

— Aha. — Dar
Hades nu are o cabană
aici.

— Nu are nici tron în Olimp. Se descurcă singur în Infern. Dacă ar avea o cabană aici ... Grover se cutremură. Ei bine, n-ar fi ceva plăcut. S-o lăsăm așa.

— Dar Zeus și Poseidon - amândoi au avut milioane de copii în mituri. De ce sunt cabanele lor goale?

Grover s-a mutat stânjenit de pe o copită pe alta.

— Acum vreo șaizeci de ani, după cel de-al Doilea Război Mondial, Cei Trei au fost de acord să nu mai dea naștere și altor eroi. Copiii lor erau pur și simplu prea puternici. Ei influențau excesiv cursul evenimentelor umane, provocând adevărate măceluri. Înțelegi tu, cel de-al Doilea Război Mondial a fost, practic, o luptă între fiii lui Zeus și Poseidon, pe de o parte, și fiii lui Hades, pe de altă parte. Câștigătorii, Zeus și Poseidon, l-au făcut pe Hades să jure, laolaltă cu ei: gata cu aventurile cu femei muritoare! Auzi jurat cu toții pe râul Styx. S-a auzit un tunet.

— Asta e cel mai serios jurământ pe care-l poți face, am spus.

Grover a dat din cap.

— Și frații s-au ținut de cuvânt - n-au mai
avut copii? Fața lui Grover s-a întunecat.

— Acum șaptesprezece ani, Zeus a călcat strâmb. A fost vorba de o starletă TV cu o coafură înfioată, de anii '80. Pur și simplu nu s-a putut abține. Când s-a născut copilul lor, o iță pe nume Thalia... ei bine, Styxul nu glumește cu promisiunile. Zeus a scăpat ușor, pentru că e nemuritor, dar o soartă îngrozitoare s-a abătut asupra fiicei lui. — Dar nu-i corect! N-a fost vina fetei. Grover a ezitat.

— Percy, copiii Celor Trei au puteri mai mari decât alți semizei. Au o aură puternică, un parfum care atrage monștri. Când Hades a aflat de fetiță, n-a fost prea fericit că Zeus și-a încălcat jurământul. Hades i-a lăsat pe monștrii cei mai sadici din Tartar să-o chinie pe Thalia. Un satir a fost trimis să-i fie supraveghetor când a împlinit doisprezece ani, dar n-a putut face nimic. A încercat să-o escorteze aici împreună cu alți doi semizei cu care ea se împrietenise. Aproape că au reușit. Au ajuns până pe coama dealului.

A arătat dincolo de vale, spre pinul unde luptasem cu Minotaurul.

— Toate cele trei Binevoitoare îi urmăreau, împreună cu o haită de câini infernali. Er u pe punctul de-a fi ajunși din urmă când Thalia i-a spus satirului ei să-i-ducă pe ceilalți semizei la adăpost în timp ce ea îi ține în loc pe monștri. Era rănită și obosită și nu dore recum un animal vânat. Satirul n-a vrut s-o lase, dar nu a putut-o face să se răzgândeas că și a trebuit să-i protejeze pe ceilalți. Așa că Thalia a dus bătălia finală singură, pe co lui deal. Înainte ca ea să moară, lui Zeus i s-a făcut milă de ea. A transformat-o în pinul acela. Spiritul ei încă protejează granițele văii. De aceea dealul e numit Dealul Semizeil or.

Am privit pinul din depărtare.

Povestea m-a făcut să mă simt găunos și vinovat. O fată de vârsta mea se sacrificase ca să alveze prietenii. Înfruntase o întreagă armată de monștri. Prin comparație, victoria mea asu pra Minotaurului nu părea ceva deosebit. Mă întrebam, dacă aș fi acționat altfel, aș fi putut o salva pe mama? — Grover, am spus, au existat într-adevăr eroi care au plecat în misiuni în Lumea S ubpământeană? — Câțiva, a spus el. Orfeu. Hercule. Houdini.

— Și au adus vreodată pe cineva dintre morți?

— Nu. Niciodată. Orfeu a fost aproape... Percy, doar nu te gândești serios... — Nu, am min it. Întrebam și eu... Deci un satir trebuie să supravegheze întotdeauna un semizeu? Grover m-a studiat cu precauție. Nu l-am convins că renunțasem cu adevărat la ideea c u Lumea Subpământeană.

— Nu întotdeauna. Mergem sub acoperire la o mulțime de școli. Încercăm să-i simțim pe mizeii care au aptitudini de mari eroi. Dacă găsim unul cu o aură foarte puternică, cum

ar fi un copil al Celor Trei, îl alertăm pe Chiron. El încearcă să stea cu ochii pe ei, de oarece pot provoca probleme foarte mari. — Și așa m-ai găsit pe mine. Chiron mi-a spus că tu credeai că aș putea avea ceva sp cial.

Grover a părut încolțit.

— Eu n-am... Ah, ascultă, nu gândi așa! Dacă ai fi - știi tu -, nu ți s-ar permite ni iodată să pleci într-o misiune, iar eu nu mi-aș obține permisul. Probabil ești un fiu deal l ui Hermes. Sau poate chiar al unui zeu minor. Nu-ți face griji, bine? Aveam impresia că mai degrabă se liniștește pe sine decât pe mine. În seara aceea, după cină, agitația a fost mai mare decât de obicei. În sfârșit, era timpul pentru Capturează steagul.

După ce-au fost duse farfuriile, a sunat cornul și am rămas la mesele noastre.

Rezidenții strigau și aclamau în timp ce Annabeth și doi dintre frații ei au intrat în fu gă în pavilion aducând o flamură de mătase. Avea cam trei metri lungime, era de un gri scânt eietor și avea desenată pe el o bufniță deasupra unui măslin. Din partea opusă a pavilionului i, Clarisse și prietenele ei au venit cu o altă flamură, de dimensiuni identice, dar de un roșu țipător, având pictate o sulită însângerată și un cap de mistreț. M-am întors către Luke și am strigat pentru a acoperi zgomotul:

— Acelea sunt steagurile?

— Da.

— Ares și Atena conduc întotdeauna echipele?

— Nu întotdeauna, a spus el. Dar de multe ori. — Deci dacă o altă cabană capturează steagul, ce face, îl pictează din nou?

A rânjit.

— Vei vedea. În primul rând trebuie să-l dobândim. — Noi de partea cui suntem?

Mi-a aruncat o privire vicleană, de parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam. Cicatricea de pe chip îl făcea să pară aproape răutăcios în lumina făcliilor. — Am făcut o alianță temporară cu Atena. În seara asta, trebuie să luăm steagul de la s. Și tu vei da o mână de ajutor.

Au fost anunțate echipele. Atena făcuse o alianță cu Apollo și Hermes, cele mai mari ca bane; Se pare că fuseseră negociate privilegii - orele de duș, schemele pentru diverse sarcini, cele mai bune perioade pentru activități - pentru a obține sprijin.

Ares se aliase cu toți ceilalți: Dionysos, Demetra, Afrodita și Hefaistos. Din ce văz usem, copiii lui Dionysos erau sportivi buni, dar nu erau decât doi. Copiii Demetr ei aveau avantajul abilităților legate de natură și de tot ce se petrece în aer liber, dar nu erau foarte agresivi.

Fiii și fiicele Afroditei nu mă prea îngrijorau. În general, evitau orice activitate și își priveau chipurile reflectate în lac, își aranjau părul și bârfeau. Copiii lui Hefaistos nu erau frumoși și erau doar patru, dar erau mari și voinici de la lucrul neîncetat în fierărie. Ei ar fi putut reprezenta o problemă. Mai rămânea, desigur, cabana lui Ares: cei mai mari, mai

urâți și mai răi doisprezece puști din Long Island sau de oriunde altundeva din lume.

Chiron a bătut cu copita în marmură.

— Eroi! a strigat el. Știți regulile. Pârâul este linia de graniță. Aveți întreaga pădure la dispoziție. Toate elementele magice sunt permise. Flamura trebuie să fie vizibilă și să nu aibă mai mult de doi paznici. Prizonierii pot fi dezarmați, dar nu e permis să fie leșii sau să li se pună căluș. Este interzisă uciderea sau mutilarea. Eu voi sluji drept arbitru și medic pe câmpul de luptă. La arme! Și-a desfăcut brațele și mesele s-au acoperit brusc cu echipamente: căști, săbii de bronz, sulite, scuturi din piele de bou îmbrăcate în metal. — Stai așa, am spus. Chiar trebuie să folosim astea? Luke m-a privit ca pe un nebun.

— Dacă nu vrei să fii spintecat de prietenii tăi din cabana cinci. Poftim - Chiron n s-a gândit că astea ți s-ar potrivi. Vei fi în patrula de frontieră.

Scutul meu avea dimensiunea unei panou de baschet, cu un caduceu mare în mijloc

. Cântărea aproximativ un milion de kile. L-aș fi putut folosi liniștit ca snowboard, dar speram că nimeni nu se așteaptă cu adevărat să alerg rapid. Casca mea, la fel ca toate căștile din tabăra Atenei, avea în vârf un panaș albastru, din păr de cal. Ares și aliații lor aveau panașuri roșii.

Annabeth a strigat: — Echipa albastră, înainte!

Am urlat și ne-am agitat săbiile și am urmat-o pe cărarea ce ducea în partea sudică a pădurii. Echipa roșie ne-a strigat cuvinte batjocoritoare, îndreptându-se spre nord. Am reușit s-o ajung din urmă pe Annabeth fără să mă împiedic în echipament.

— Hei! Ea a continuat să mărșăluie.

— Deci care-i planul? am întrebat. Ai ceva obiecte magice pe care să le împrumut?

Mâna i s-a îndreptat spre buzunar, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i fi furat ceva.

— Ai grijă la sulița Clarissei, a spus ea. N-ai vrea să te nimerească. În rest, nu-ți face griji. Vom lua flamura de la Ares. Ți-a încredințat Luke o misiune?

— Patrula de frontieră, ce-o fi însemnând și asta.

— E ușor. Stai în zona pâ râului, nu-i lăsa pe roșii să intre. Lasă restul în seama mea, eu are întotdeauna un plan. Ea a avansat, lăsându-mă în urmă. :

— Bine, am murmurat. Mă bucur că m-ai vrut în echipa ta.

Era o noapte caldă, lipicioasă. Pădurea era întunecoasă, cu licurici care apăreau și dispăreau. Annabeth mi-a zis să stau lângă un pâ râu care clipcea peste niște pietre, apoi ea și restul echipei s-au împrăștiat printre copaci.

Stând acolo singur, cu o cască uriașă cu pană albăstru și un scut imens, m-am simțit ca un idiot. Sabia de bronz, ca toate săbiile pe care le încercasem deja, părea total nepotrivită. Mânerul îmbrăcat în piele îmi trăgea mâna în jos, ca o bilă de bowling.

„N-are cum să mă atace cineva pe bune, nu-i așa? Adică, în Olimp trebuie să existe niște c

ze legate de siguranță, nu?”

În depărtare, a răsunat cornul. Din pădure s-au auzit țipete și strigăte, zăngănit de meta pii luptând. Un aliat de-al lui Apollo purtând pană albăstru a trecut pe lângă mine ca o căprioară, a sărit prin pâ râu și a dispărut pe teritoriul inamic.

„Super!”, m-am gândit eu. „O să pierd toată distracția, ca de obicei.”

Apoi am auzit un sunet care m-a făcut să mă înfior, un mârâit slab, ca de câine, undeva în ropiere. Mi-am ridicat instinctiv scutul; aveam senzația că sunt urmărit.

Apoi, mârâitul a încetat. Am simțit că acel ceva se retrage.

De cealaltă parte a pâ râului, lăstărișul a explodat. Cinci luptători de-al lui Ares au apărut din beznă strigând și țipând.

— Prindeți-l pe ticălos! a țipat Clarisse.

Ochii ei porcini urâți străluceau prin fantele căștii. Flutura o suliță lungă de un metru mătate, cu vârful metalic ascuțit pâlپând în lumina roșie. Frații ei erau echipați doar cu standard de bronz - nu că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Au atacat peste pâ râu. N-aveam niciun

ajutor. Puteam fugi. Sau puteam lupta ca să mă apăr împotriva a jumătate din ocupanții cabanei Ares.

Am reușit să evit lovitura primului puști, dar tipii ăștia nu erau la fel de proști ca Mi notaurul. M-au înconjurat, iar Clarisse a aruncat sulița spre mine. Scutul meu a deviat vârful, dar am simțit o furnicătură dureroasă în tot corpul. Mi s-a ridicat părul pe mine. Brațul cu scutul îmi era amorțit, iar aerul ardea.

Electricitate. Nenorocita ei de suliță era electrică. Am dat înapoi.

Un alt puști de-al lui Ares m-a pocnit în piept cu latul săbiei și am căzut.

M-ar fi putut face una cu pământul, dar erau prea ocupați să râdă.

— Tunde-l, a spus Clarisse. Prinde-l de păr.

Am reușit să mă ridic. Am ridicat sabia, dar Clarisse mi-a zburat-o din mână cu sulița, de-aia s-au sărit scânteii. Acum ambele brațe îmi erau amorțite. — O, uau! a exclamat Clarisse. Mi-e frică de tipul ăsta. Foarte frică.

— Steagul e în direcția aia, i-am spus.

Am vrut să par furios, dar mă tem că nu mi-a ieșit prea bine.

— Aha, a spus unul dintre frații ei. Dar vezi tu, nouă nu ne pasă de steag. Nouă n e pasă de tipul care ne-a făcut să părem niște proști.

— N-aveați nevoie de ajutorul meu, le-am spus.

Probabil că n-a fost cel mai inteligent lucru pe care-l puteam spune.

Doi dintre ei au venit la mine. M-am retras spre pârâu, încercând să ridic scutul, dar

Clarisse, era prea rapidă. Sulița ei m-a lovit chiar între coaste. Dacă n-aș fi purtat o p-latoșă, aș fi fost făcut bucăți. Așa, vârful electric a făcut doar să-mi clănțânească dinții re coechipierii ei m-a lovit cu sabia peste braț, lăsând o tăietură frumoasă. Vederea sângelui m-a făcut să amețesc - îmi era cald și frig în același timp.

— Fără mutilări, am reușit să spun.

— Ha! a spus tipul. Cred că mi-am pierdut dreptul la desert.

M-a împins în pârâu, unde am aterizat improșcând în toate părțile. Au râs cu toții. M-am gândit ce vor termina cu distracția, voi muri. Dar apoi s-a întâmplat ceva. Apa a părut să-mi trezească simțurile, de parcă tocmai aș fi mâncat o pungă de jeleuri cu cafea de-ale mamei.

Clarisse și colegii ei de cabană au venit în pârau după mine, dar m-am ridicat ca să-i înt

. Știam ce am de făcut. L-am lovit pe primul tip în cap cu latul săbiei și i-am zburat cas ca. L-am lovit atât de tare, că i-am văzut ochii mișcându-i-se în cap în timp ce se prăbușea. Urâtenia Numărul Doi și Urâtenia Numărul Trei au venit spre mine. L-am lovit pe unul în fa cutul și m-am folosit de sabie ca să retez panașul din păr de cal al celui alt. Amândoi au dat rapid înapoi. Urâtenia Numărul Patru n-a părut prea nerăbdătoare să atace, dar Clarisse s-a lăsat, iar vârful sulitei ei trosnea de energie. De îndată ce a aruncat, i-am prins su lița între marginea scutului și sabie și am rupt-o ca pe o surcică. — Ah! a țipat ea. Idiotule! Vierme cu respirație de cadavru!

Probabil ar fi vorbit și mai urât, dar am lovit-o între ochi cu mânerul săbiei și am împin -o, făcând-o să iasă din pârau cu spatele, poticnindu-se.

Apoi am auzit strigăte, țipete entuziasmate, și l-am văzut pe Luke gonind spre graniță cu flamura echipei roșii ridicată sus. Era flancat de doi tipi de-ai lui Hermes care-i acopereau retragerea și câțiva Apollo în spate, care luptau cu fiii lui Hefaistos. Cei din cabana Ares s-au ridicat, iar Clarisse a mormăit un blestem năuc.

— Un șiretlic! a strigat ea. A fost un șiretlic.

S-au repezit după Luke, dar era prea târziu. Toată lumea s-a adunat la pârau în timp ce Luke intra pe teritoriul coechipierilor săi. Tabăra noastră a izbucnit în urale. Flamura roșie a pâlpâit și a devenit argintie. Mistrețul și sulita au fost înlocuite de un caduceu im , simbolul cabanei unsprezece. Cei din echipa albastră l-au ridicat pe Luke și l-au purtat pe umeri. Chiron a venit galopând din pădure și a suflat în corn.

Jocul se terminase. Câștigaserăm.

Eram gata să mă alătur sărbătorii, când s-a auzit vocea lui Annabeth, chiar de lângă mine, n pârau: — Nu-i rău, eroule.

M-am uitat într-acolo, dar n-am văzut-o.

— Unde naiba ai învățat să lupți așa? a întrebat ea.

Aerul a pâlpâit și ea s-a materializat, ținând în mână o șapcă de baseball cu Yankees, de mai și-ar fi dat-o jos de pe cap.

Simțeam cum mă înfurii. Nici măcar nu m-a mirat faptul că fusese invizibilă.

— Ai pus totul la cale, am spus. M-ai pus aici pentru că știai că Clarisse va veni după mine, iar pe Luke l-ai trimis pe flanc. Ai plănuit totul. Annabeth a ridicat din umeri.

— Ți-am spus doar. Atena are întotdeauna, dar întotdeauna, un plan.

— Un plan ca eu să fiu nimic.

— Am venit cât de repede am putut. Mă pregăteam să intervin, dar...

A ridicat din umeri.

— N-ai avut nevoie de ajutor.

Apoi mi-a observat brațul rănit.

— Cum ai făcut asta?

— O tăietură de sabie, am spus. Tu ce credeai?

— Nu. A fost o tăietură de sabie. Uită-te la ea.

Sângele dispăruse. Acolo unde fusese tăietura cea mare, era o zgârietură lungă și albă, și r și asta pălea. În timp ce o priveam, s-a transformat într-o cicatrice mică și a dispărut.

— Nu... nu înțeleg, am spus.

Annabeth gândea intens. Aproape că vedeam roțițele învârtindu-se în cap. S-a uitat la picioarele mele, apoi la sulița ruptă a Clarissei și a spus: — Ieși din apă, Percy.

—

Poftim? —

Fă ce ți-am zis.

Am ieșit din pârâu și m-am simțit imediat epuizat. Brațele au început să-mi amorțească din înfuzia de adrenalină m-a părăsit. Era gata să cad, dar Annabeth m-a susținut.

— O, pe râul Styx, a blestemat ea. Nu e bine. N-aș fi vrut... Am presupus că e Zeus... înainte s-o întreb ce voia să spună, am auzit iar mârâitul canin, dar mult mai aproape ca înainte. Un urlet a sfâșiat pădurea. Ovațiile rezidenților au încetat instantaneu. Chiron a strigat ceva în greaca veche, ceva ce, aveam să-mi dau seama doar mai târziu, am înțeles perfect: — Fiți gata! Arcul meu! Annabeth și-a scos sabia.

Sus, pe stâncile de deasupra noastră, era un câine negru cât un rinocer, cu ochi roșii, însângerați, și colți ca niște pumnale. Se uita fix la mine.

Nimeni nu s-a mișcat, cu excepția lui Annabeth, care a strigat: — Percy, fugi!

Ea a încercat să se pună în fața mea, dar câinele era prea rapid. A sărit peste ea - o eno mă umbră cu dinți - și în momentul în care m-a lovit, în timp ce mă împleticeam înapoi și îi ele ascuțite trecând prin armură, s-au auzit niște zbârnăituri, ca și cum patruzeci de coli de hârtie ar fi fost rupte pe rând, una după alta. În gâtul câinelui a apărut un mănunchi de sânge și monstrul a căzut mort la picioarele mele.

Printr-un miracol, eram încă în viață. Nu voiam să mă uit sub rămășițele armurii zdrențuită era caldă și umedă și știam că am tăieturi grave. Încă o clipă și monstrul m-ar fi făcut pastă.

Chiron a galopat până la noi, cu un arc în mână, alăturându-mi-se posomorât.

— Di immortales, a spus Annabeth. Acesta e un câine infernal din Câmpiile Pedepsei. Ei nu... ei n-ar trebui să...

— Cineva l-a invocat, a spus Chiron. Cineva din interiorul taberei.

Luke și-a făcut apariția, dar flamura din mâna lui fusese dată uitării și momentul lui de glorie se încheiase. Clarisse a strigat:

— E vina lui Percy! Percy l-a invocat!

— Liniște, copilă, i-a spus Chiron.

Am privit corpul câinelui infernal topindu-se, scurgându-se în pământ, până a dispărut.

— Ești rănit, a spus Annabeth. Repede, Percy, intră în apă.

— Sunt în regulă.

— Nu, nu ești, a spus ea. Chiron, privește aici.

Eram prea obosit să mă cert. Am pășit înapoi în părau și întreaga tabără s-a strâns în jur. Instantaneu, m-am simțit mai bine. Am simțit cum mi se închid tăieturile de pe piept.

Unii dintre rezidenți au rămas fără grai.

— Uite, eu... eu nu știu de ce, am spus, încercând să-mi cer scuze. Îmi pare rău...

Dar ei nu priveau cum mi se vindecă rănile. Se holbau la ceva de deasupra capului meu.

— Percy, a spus Annabeth, arătând cu degetul. Aăăă...

Până să apuc să mă uit, semnul se estompase deja, dar am apucat să văd holograma verde, lu inoasă, care se rotea și strălucea. O sulită cu trei vârfuli: un trident. — Tatăl tău, a murmurat Annabeth. Nu-i bine deloc.

— S-a decis, a anunțat Chiron.

În jurul meu, rezidenții au început să îngenuncheze, chiar și cei din cabana Ares, deși nu păreau tocmai bucuroși.

— Tatăl meu? am întrebat, complet uluit.

— Poseidon, a spus Chiron. Aducătorul Cutremurelor, Aducătorul Furtunii, Părintel e Cailor. Slavă ție, Perseu Jackson, fiul Zeului Mării.

Capitolul 9

În care mi se încredințează o misiune În dimineața următoare, Chiron m-a transferat în cabana trei.

Nu trebuia s-o împart cu nimeni. Aveam o grămadă de spațiu pentru toate lucrurile mele: cornul Minotaurului, un rând de haine de schimb și o gentuță cu articole de toaletă. Pu team sta la propria mea masă, îmi puteam alege singur activitățile, puteam „da stingerea când aveam chef și nu trebuia să ascult de nimeni.

Și mă simțeam groaznic.

Tocmai când începusem să am impresia că sunt acceptat, să mă simt ca acasă în cabana unspr ce și să cred că aș putea fi un copil normal - sau cât se poate de normal pentru un semize

u -, fusesem izolat de parcă aș fi avut o boală rară. Nimeni nu pomenea de câinele infernal, dar aveam sentimentul că toți vorbesc despre el pe la spatele meu. Atacul speriașe pe toată lumea. Acesta trimitea două mesaje: unu, că eram fiul Zeului Mării; și doi, că monștrii nu se dădeau în lături de la nimic ca să re. Puteau invada chiar și o tabără care fusese considerată sigură dintotdeauna.

Ceilalți rezidenți mă evitau cât mai mult posibil. Cei din cabana unsprezece erau pre a stresați să lupte cu mine la orele de scrimă după ce le făcusem celor din cabana Ares în pă ure, așa că Luke a devenit unicul meu partener. El mă presa mai mult ca niciodată și nu se sfia să-mi provoace tăieturi.

— Vei avea nevoie de toată pregătirea din lume, mi-a promis el, în timp ce lucram cu săbii și torțe în flăcări. Acum, hai să mai încercăm decapitarea viperei. Repetăm de încă de ori. Annabeth continua să-mi predea limba greacă dimineța, dar părea tulburată. De fiecare dată când îi spuneam ceva, se încrunta la mine, de parcă aș fi lovit-o între ochi. După lecții, se îndepărta mormăind:

— Misiune... Poseidon ?... Nenorocitul... Trebuie să fac un plan de...

Până și Clarisse păstra distanța, chiar dacă privirile ei veninoase spuneau că m-ar fi uci pentru că-i rupsesem sulița magică. Mi-aș fi dorit să țipe, să mă lovească sau ceva asemănător referat să mă bat zilnic decât să fiu ignorat.

Știam că cineva din tabără nu mă suferă, pentru că într-o noapte am intrat în cabană și am

iar din lumea muritorilor, aruncat pe hol, un exemplar din New York Daily News, deschis la pagina metropolitană. Mi-a luat aproape o oră să citesc articolul, pentru că, cu cât eram mai furios, cu atât mai mult îmi jucau cuvintele în fața ochilor.

UN BĂIAT ȘI MAMA SA DISPĂRUȚI DUPĂ UN CIUDAT ACCIDENT DE MAȘINĂ

DE EILEEN SMYTHE

Sally Jackson și fiul ei Percy sunt încă de negăsit, la o săptămână după misterioasa lo parție. Mașina familiei, un Camaro din 1978, ars aproape în totalitate, a fost descoperită sâmbăta trecută pe un drum din nordul insulei Long Island, cu acoperișul smuls și axul din față rupt. Vehiculul a derapat și a alunecat câteva zeci de metri, iar apoi a explodat.

Mama și fiul se aflau într-o vacanță de weekend la Montauk, dar au plecat în grabă, în circumstanțe misterioase. Mici pete de sânge au fost găsite în mașină și lângă locul accidentu dar nu există alte urme ale familiei Jackson. Mai mulți locuitori din zona rurală au declarat că n-au observat nimic neobișnuit în momentul producerii accidentului.

Soțul doamnei Jackson, Gabe Ugliano, susține că fiul său vitreg, Percy Jackson, este un copil problemă care a fost exmatriculat din mai multe școli cu internat și a avut tendințe violente în trecut.

Polițiștii n-au declarat dacă Percy este suspectat în cazul dispariției mamei sale, dar n-au exclus ipoteza unei crime. Iată, mai

jos, câteva fotografii recente cu Sall y Jackson și Percy. Poliția le cere insistent tuturor celor care dețin informații să sune la următorul număr gratuit destinat combaterii infracțiunilor. Numărul de telefon fusese încercuit cu marker negru. Am mototolit ziarul și l-am aruncat, apoi m-am prăbușit pe patul supraetajat din mijlocul cabanei goale. — Stingerea, mi-am spus, pe un ton jalnic.

În noaptea aceea am avut cel mai îngrozitor coșmar din viaa mea.

Alergam de-a lungul plajei, pe furtună. De data asta, în spate aveam un oraș. Nu era New Yorkul. Dispunerea era diferită: clădirile se întindeau mai mult în lateral, erau pal mieri și dealuri joase în depărtare.

La vreo sută de metri de apa oceanului, doi bărbați se luptau. Arătau ca niște practica nți de wrestling, plini de mușchi, cu bărbi și păr lung. Amândoi purtau tunici grecești, una ivită cu albastru, cealaltă cu verde. Se încleștau, se luptau, se loveau și își trăgeau capet față, și de fiecare dată când se atingeau fulgera, cerul se întuneca și vântul se înăsprea.

Eu trebuia să-i opresc. Nu știam de ce. Dar cu cât fugeam mai repede, cu atât mai tar e îmi sufla vântul din față, până când am ajuns să fug pe loc, călcâiele mele săpând în nisip. Peste vuietul furtunii, l-am auzit pe cel îmbrăcat în albastru strigându-i celui îmbrăcat în verde: Dă-mi-l înapoi! Dă-mi-l înapoi! Se certau ca doi preșcolari pentru o jucărie. Valurile erau tot mai mari, lovindu-se de plajă, împrôșcându-mă cu sare. Am strigat: Opriți-vă! Opriți lupta!

Pământul s-a cutremurat. De undeva, de sub pământ, s-au auzit râsete și o voce atât de gra malefică, încât mi-a înghețat sângele în vine.

Coboară, micule erou, a spus vocea. Coboară!

Nisipul s-a despărțit sub mine, deschizând o fantă tocmai până în centrul pământului. Pici e mi-au alunecat și m-a înghițit bezna.

M-am trezit, convins că sunt în cădere liberă.

Eram încă în pat, în cabana trei. Corpul îmi spunea că e dimineață, dar afară era întineri tele se rostogoleau peste dealuri. Se apropia o furtună. Țsta nu era un vis. Am auzit o bătaie în ușă, ca o copită lovind în prag.

— Intră.

A intrat Grover, părând îngrijorat.

— Domnul D.
vrea să te vadă. — De
ce?

— Vrea să omoare... Adică, mai bine îl las pe el să-ți spună.
Agitat, m-am îmbrăcat și l-am urmat, convins că sunt într-o mare
încurcătură.

De zile întregi așteptam să fiu convocat la Casa cea Mare. Acum, că
fusesem declarat fiu al lui Poseidon, unul dintre Cei Trei care n-ar fi
trebuit să aibă copii, mă gândisem că era un delict chiar și faptul că eram
în viață. Ceilalți zei discutaseră, probabil, cea i bună metodă de-a mă
pedepsi pentru că exist, iar acum domnul D. era gata să-mi comunice
verdictul lor.

Cerul de deasupra strâmtorii Long Island arăta ca o supă de
cerneală gata să dea în clocot. O perdea cețoasă de ploaie se apropia. L-
am întrebat pe Grover dacă avem nevoie de umbrelă. — Nu, a spus
el. Aici nu plouă niciodată, decât dacă vrem noi.

Am arătat spre furtună.

— Atunci, ce naiba e asta?

S-a uitat neliniștit la cer.

— O să ne ocolească. Vremea proastă întotdeauna ne ocolește.

Mi-am dat seama că are dreptate. De o săptămână, de când eram
aici, nu fusese nici măcar orat. Puștii nori de ploaie pe care îi zărisem ne
ocoliseră chiar pe la marginile văii.

Dar furtuna asta... era uriașă.

Pe terenul de volei, puștii din cabana lui Apollo jucau o partidă
matinală împotriva satirilor. Gemenii lui Dionysos se plimbau prin
straturile cu căpșuni, făcând plantele să crească. Toți își vedeau de treburile,
dar păreau încordați. Nu-și luau ochii de la cerul pritor de furtună.

Grover și cu mine am mers până pe veranda din fața Casei celei
Mari. Dionysos stătea la masa de pinacle, în aceeași cămașă hawaiiană cu
tigri, bând cola dietetică, la fel ca-n prim zi. Chiron stătea de cealaltă parte
a mesei, în falsul lui scaun cu roțile. Jucau împotriva unor adversari
invizibili - cu două seturi de cărți plutind în aer. — Măi să fie, a spus
domnul D., fără a ridica privirea. Mica noastră celebritate. Am așteptat.

— Apropie-te, a spus domnul D. Și nu te aștepta să mă ploconesc
în fața ta, muritorul, doar pentru că bătrânul Barbă cu Scoici e tatăl tău.

Un mănunchi de fulgere a scăpărat deasupra norilor. Bubuitura a zguduit ferestrele casei.

— Bla, bla, bla, a spus Dionysos.

Chiron se prefăcea interesat de jocul de cărți. Grover s-a ghemuit lângă balustradă, tropănd înainte și înapoi.

— Dacă ar fi după mine, a spus Dionysos, aş face ca toate moleculele tale să ia foc. Am mătura cenuşa şi asta ne-ar scuti de o grămadă de probleme. Dar Chiron pare să creadă asta ar contrazice misiunea mea din tabăra asta blestemată: să mă asigur că voi, răsfăţaţilor teţi vii şi nevătămaţi.

— Combustia spontană este o formă de vătămare, domnule D., a intervenit Chiron.

— Prostii, a spus Dionysos. Băiatul n-ar simţi nimic. Cu toate astea, am fost de acord să mă abţin. În schimb, mă gândeam să te transform într-un delfin şi să te trimit în atăl tău. — Domnule D..., l-a avertizat Chiron.

— Ah, în regulă, s-a potolit Dionysos. Mai există o variantă, dar e curată nebunie.

Dionysos s-a ridicat, iar cărţile jucătorilor invizibili au căzut pe masă.

— Plec în Olimp pentru o întâlnire de urgenţă. Dacă băiatul e încă aici când mă întor form într-un delfin de Atlantic. Ai înţeles? Şi, Perseu Jackson, dacă ai vreun pic de mint e în cap, vei vedea că asta ar fi o alegere mai înţeleaptă decât ce crede Chiron că trebuie să faci. Dionysos a luat o carte de joc, a întors-o, iar aceasta s-a transformat într-un dreptunghi de plastic. O carte de credit? Nu, un permis de acces.

A pocnit din degete.

Aerul a părut să se îndoiască şi să se curbeze în jurul lui. A devenit o hologramă, apoi o lă de vânt, apoi a dispărut, lăsând în urmă doar un miros persistent de struguri proaspăt sto. Chiron mi-a zâmbit, dar părea obosit şi tensionat.

— Stai jos, Percy, te rog. Şi tu, Grover. Am făcut întocmai.

Chiron a pus cărţile pe masă, o mână câştigătoare pe care nu apucase să o folosească.

— Spune-mi, Percy, a zis el, cum a fost cu câinele infernal?

M-am cutremurat doar la auzul numelui. Chiron dorea, probabil, ca eu să-i spun, „La naiba, n-a fost mare lucru. Eu mănânc câini infernali pe pâine.“ Dar nu voiam să mint.

— Mi-a fost teamă, i-am spus. Dacă nu-l loveai, eram mort. — Vei întâlni lucruri mai rele, Percy. Mult mai rele. Înainte să termini.

— Să termin... ce?

— Misiunea ta, desigur. O vei accepta?

M-am uitat la Grover, care-și ținea degetele încrucișate.

— Aăă... domnule, am spus, încă nu mi-ați spus despre ce e vorba. Chiron s-a strâmbat.

— Ei bine, asta e partea cea mai grea, detaliile.

Un tunet a bubuit deasupra văii. Norii de furtună ajunseseră acum la marginea plaje

i. Cât vedeai cu ochii, cerul și marea fierbeau. — Poseidon și Zeus, am spus. Se luptă pentru ceva de valoare... ceva ce a fost furat, nu-i așa? A urmat un schimb de priviri între Chiron și Grover.

Chiron și-a tras mai în față scaunul cu roțile.

— De unde știi asta?

M-am încălzit la față. Regretam că nu mi-am ținut gura.

— De la Crăciun, vremea a fost ciudată, de parcă marea și cerul s-ar lupta. Apoi a m vorbit cu Annabeth, care auzise ceva despre un furt. Și... am avut și niște vise. — Știam eu, a spus Grover.

— Tăcere, satirule! a ordonat Chiron.

— Dar e misiunea lui! a zis Grover cu ochii strălucin-du-i de entuziasm. Tre buie să fie!

— Numai Oracolul poate decide, a răspuns Chiron, mângâindu-și barba zbârlită. Cu toat astea, Percy, ai dreptate. Tatăl tău și Zeus sunt implicați în cea mai urâtă ceartă din ulti e secole. Sunt învrăjbiți din cauza unui lucru valoros care a fost furat, mai precis, a unui fulger. Am răs nervos. — A unui ce...?

— Nu lua lucrurile în derâdere, m-a avertizat Chiron. Nu-i vorba despre un zig zag acoperit cu staniol pe care îl poți vedea într-o piesă de teatru pentru clasa a doua

E vorba de un cilindru de șaizeci de centimetri din bronz celest de înaltă calitate, înv elit la ambele capete în explozivi zeiești.

— Ah.

— Fulgerul lui Zeus, a spus Chiron, ambalându-se. Simbolul puterii sale, după c are sunt modelate toate celelalte fulgere. Prima armă făcută de ciclopi pentru războiul îm potrive Titanilor, fulgerul care a spulberat vârful Muntelui Etna și l-a aruncat pe Cronos de pe tron; fulgerul care e suficient de puternic pentru a face ca ucigașel e bombe cu hidrogen să pară niște artificii. — Și a dispărut?

— A fost furat, a spus Chiron.

— Cine?

— De cine, m-a corectat Chiron.

Un profesor rămâne profesor.

— De tine.

Am rămas cu gura
cască.

— Cel puțin - Chiron a ridicat o mână - asta crede Zeus. în timpul solstițiului de ia rnă, la ultimul Consiliu al zeilor, Zeus și Poseidon s-au certat. Prostiile obișnuite:

„Mamei Rhea i-a plăcut întotdeauna mai mult de tine“, „Catastrofele aeriene sunt mult mai spectaculoase decât catastrofele maritime“ și așa mai departe. După aceea, Zeus și-a dat seama că-i lipsea fulgerul, care fusese luat din sala tronului, chiar de sub nasul lui. L-a acuzat imediat pe Poseidon. Acum, un zeu nu poate uzurpa în mod direct s imbolul puterii unui alt zeu - acest lucru e interzis de cele mai vechi legi div ine. Dar Zeus crede că tatăl tău a convins un erou muritor să-l ia.

— Dar eu nu l-am...

— Ai răbdare și ascultă-mă, băiete, a spus Chiron. Zeus are motive întemeiate să fie sicios. Fierăriile ciclopilor sunt sub ocean, ceea ce-i oferă lui Poseidon o anumită in fluentă asupra făurarilor fulgerului. Zeus crede că Poseidon i-a luat fulgerul și acum lea cerut în secret ciclopilor să creeze un arsenal de copii ilegale care ar putea fi folosite pentru a-l detronea pe Zeus. Singurul lucru pe care Zeus nu-l știa sigur e ra numele eroului de care s-a folosit Poseidon pentru a fura fulgerul. Acum Pose

idon te-a recunoscut fățiș drept fiu. Te aflai la New York în timpul sărbătorilor de iarnă. A fi fost ușor să te strecoři în Olimp. Zeus crede că a găsit hoțul.

— Dar eu nici n-am fost vreodată în Olimp. Zeus e nebun!

Chiron și Grover au privit agitați spre cer. Norii nu păreau să ne ocolească, așa cum pro

misese Grover. Se rostogoleau chiar peste valea noastră, acoperindu-ne ca un capac de sicriu. — Aăă... Percy? a spus Grover. Noi nu folosim cuvântul care începe cu n ca să-l descriem pe Stăpânul Cerului.

— Poate paranoic, a sugerat Chiron. Pe de altă parte, Poseidon a mai încercat săl detroneze pe Zeus. Cred că e vorba de întrebarea treizeci și opt din examenul tău fina

l... M-a privit de parcă chiar se aștepta să-mi amintesc întrebarea treizeci și opt. Cum să mă acuze cineva de furtul armei unui zeu? Nu puteam fura nici măcar o felie de pizza de la partidele de poker ale lui Gabe fără să fiu prins. Chiron aștepta un răspuns.

— Ceva cu o plasă de aur? am încercat eu. Poseidon și Hera și alți câțiva zei... l-au ns, cum ar veni, pe Zeus și nu l-au eliberat decât după ce a promis să fie un conducător m ai bun, nu-i așa?

— Corect, a spus Chiron. Iar de atunci, Zeus nu a mai avut încredere în Poseidon. Desigur, Poseidon neagă furtul fulgerului. A fost foarte ofensat de acuzație. Ce i doi s-au certat încontinuu luni de zile, amenințând cu războiul. Și acum, ai apărut tu - p roverbiala ultimă picătură.

— Dar eu sunt doar un copil!

— Percy, a intervenit Grover, dacă ai fi Zeus și ai crede că fratele tău complota ză să-ți fure tronul, iar apoi fratele tău ar recunoaște brusc că a încălcat jurământul sacru cel de-al Doilea Război Mondial, că e tatăl unui nou erou muritor care ar putea fi folosit ca o armă împotriva ta... Asta nu te-ar pune pe gânduri? — Dar n-am făcut nimic. Poseidon - tatăl meu - n-a furat, de fapt, fulgerul, n u-i așa?

Chiron a oftat.

— Majoritatea observatorilor cu scaun la cap ar fi de acord că furtul nu-i s tă în fire lui Poseidon. Dar Zeul Mării e prea mândru ca să încerce să-l Convingă pe Zeus de

a. Zeus a cerut ca Poseidon să înapoieze fulgerul până la solstițiul de vară. Asta e pe 21 iunie, peste zece zile. Poseidon solicită scuze, la aceeași

dată, pentru că a fost numit hoț. Speram că diplomația va învinge, că Hera sau Demetra sau Hestia îi va face pe cei doi f rați să-și vină în fire. Dar sosirea ta a pus paie pe foc. Acum niciun zeu nu va da înapoi. Dacă nu intervine cineva, dacă fulgerul nu e găsit și înapoiat lui Zeus înainte de solstițiu, va fi război. Și știi ce ar însemna un război în toată regula, Percy?

— Ceva rău? am încercat eu să ghicesc.

— Imaginează-ți lumea cuprinsă de haos. Natura în război cu ea însăși. Olimprienii nev leagă între Zeus și Poseidon. Distrugere. Carnagiu. Milioane de morți. Civilizația occiden tală transformată într-un câmp de luptă atât de mare, că ar face ca războiul troian să pară o baloane de săpun. — Ceva rău, am repetat.

— Iar tu, Percy Jackson, ai fi primul care ai simți mânia lui Zeus.

A început să plouă. Jucătorii de volei au întrerupt jocul, privind cerul în tăcere, uluiți

Eu făcusem să se abată furtuna asupra Dealului Semizeilor. Zeus pedepsea întreaga tabără din cauza mea. Eram furios. — Deci trebuie să găsesc blestematul de fulger, am spus. Și să i-l înapoiez lui Zeus .

— Ce ofertă de pace mai bună, a spus Chiron, decât ca fiul lui Poseidon să-i înapoie ze lui Zeus obiectul furat? — Dacă nu e la Poseidon, atunci unde-i chestia aia?

— Cred că știi.

Expresia lui Chiron era sumbră.

— Ține de o profeție de acum câțiva ani... ei bine, acum încep să înțeleg câte ceva. te să-ți spun mai multe, trebuie să accepți misiunea în mod oficial. Trebuie să consulți Orac lul. — De ce nu poți să-mi spui dinainte unde e fulgerul? — Pentru că dacă ți-aș spune, ți-ar fi prea teamă să accepți provocarea.

Am înghițit în sec.

— Un motiv foarte bun.

— Așadar, ești de acord?

M-am uitat la Grover, care a dat din cap încurajator.

Pentru el era simplu. Eu eram cel pe care Zeus voia să-l omoare.

— în regulă, am spus. E mai bine decât să fiu transformat într-un delfin.

— Atunci e timpul să consulți Oracolul, a spus Chiron. Du-te sus, Percy Jackson, la mansardă. Când cobori, presupunând că încă ești în toate mințile, mai vorbim.

Patru etaje mai sus, scările se terminau cu o trapă verde.

Am tras de frânghie. Ușa s-a lăsat în jos și o scară din lemn a coborât cu zgomot.

Aerul cald de sus mirosea a mucegai și a lemn putred și a încă ceva... un miros care îmi amintea de ora de biologie. Reptile. Mirosul de șerpi.

Mi-am ținut respirația și am urcat.

Mansarda era plină de chestii eroice grecești: suporturi de armuri acoperite cu pânze de păianjen; scuturi cândva strălucitoare, mâncate de rugină; cufere vechi din piele acoperite de autocolante pe care scria ITHACA, INSULA LUI CIRCE ȘI INUTUL AMAZOANELOR

. O masă lungă era ticsită cu borcane de sticlă umplute cu niște chestii îmbălsămate - gheare ase retezate, ochi galbeni uriași, diverse alte bucăți de monstru. Un trofeu prăfuit prins pe perete arăta ca un cap de șarpe uriaș, dar avea coarne și o dantură completă de rechin

. Pe placă scria: CAPUL HIDREI nr. 1, Woodstock, NY, 1969.

La fereastră, pe un scaun de lemn cu trei picioare, era cea mai înspăimântătoare vechitură: o mumie. Nu de tipul celor învelite în pânză, ci corpul unei femei uscat ca o coajă. Purta o rochie cu imprimeu, o mulțime de coliere cu mărgele și o bentiță peste părul lung, negru. Pielea de pe fața ei era subțire și pergamentoasă, întinsă peste craniu, iar ochii erau două fante albe sticloase, de parcă ochii ei adevărați ar fi fost înlocuiți cu niște bile; era moartă de mult, de foarte mult timp.

M-au trecut fiori când am văzut-o. Și asta înainte ca ea să se ridice de pe scaun și să deschidă gura. Un abur verde a ieșit din gura mumiei, răsucindu-se pe podea în colaci groși, sâsâind ca douăzeci de mii de șerpi. M-am împiedicat încercând să ajung la trapă, dar această trântit. Am auzit o voce în cap, strecurându-mi-se printr-o ureche și încolăcindu-se în jurul creierului: „Eu sunt spiritul din Delfi, crainic al profețiilor lui Phoebus Apollo, ucigașul puternicului Python. Apropie-te, căutătorule, și întreabă. Aș fi vrut să spun: „Nu, mulțumesc, am greșit ușa, eu căutam toaleta. Dar m-am străduit să ir adânc.

Mumia nu era vie. Era un fel de receptacul înspăimântător pentru altceva, pentru forța care se insinua în mine sub forma aburului verde. Dar nu părea o prezență malefică, ca dem onica mea profesoară de matematică, doamna Dodds, sau ca Minotaurul. Aducea mai degr abă cu cele trei Parce pe care le văzusem tricotând în fața tarabei cu fructe de pe autost radă: era străveche, puternică și nu avea nimic omenesc. Dar nici nu se arăta foarte inter esată de uciderea mea. Mi-am făcut curaj să întreb: — Care e destinul meu?

Ceața s-a încolăcit și mai vârtos, adunându-se chiar în fața mea și în jurul mesei pe care orcanele cu bucăți de monstru îmbălsămate. Dintr-odată, în jurul mesei au apărut patru bărbat jucau cărți. Am început să le disting mai clar trăsăturile. Erau Gabe cel împuțit și prieteni

Mi-am încleștat pumnii, deși știam că partida asta de poker nu poate fi reală. Era o iluz ie, plămădită din abur. Gabe s-a întors spre mine și mi-a vorbit cu vocea aspră a Oracolului: „Vei merge spre vest și-l vei înfrunta pe zeul care a trădat. Tipul din dreapta a ridicat privirea și a spus, cu aceeași voce: „Vei găsi ce s-a fur at și îl vei duce la loc sigur. Tipul din stânga a aruncat două jetoane de poker, apoi a spus: „Vei fi trădat de cine va care spune că ți-e prieten. în cele din urmă, Eddie, administratorul clădirii, a rostit cea mai nefavorabilă prof eție: „Și la sfârșit nu vei reuși să salvezi ceea ce contează cel mai mult.

Chipurile au început să se estompeze. La început am fost prea uimit ca să spun ceva, dar în timp ce aburul se retrăgea sub forma unui șarpe verde uriaș și se strecura înapoi în g ra mumiei, am strigat:

— Stai! Ce vrei să spui? Ce prieten? Ce nu voi reuși să salvez?

Coadă șarpelui de abur a dispărut în gura mumiei. Ea s-a sprijinit la loc de perete . Gura i s-a închis strâns, de parcă nu s-ar mai fi deschis de un secol. Mansarda era tăcută din nou, abandonată, doar o încăpere plină de amintiri. Aveam sentimentul că aș fi putut rămâne până aș fi făcut și eu pânze de păianjen și n-aș f în plus. Audiența mea la Oracol se încheiase.

— Ei bine? m-a întrebat Chiron.

M-am scurs într-un scaun de la masa de pinacle.

— Mi-a spus că voi recupera ceea ce s-a furat. Grover s-a aplecat în față, mestecând emoționat rămășițele unei cutii de cola dietetică.

— Asta e grozav!

— Ce-a spus exact Oracolul? a insistat Chiron. Este important. încă simțeam furnicături în urechi de la vocea aia foarte rece. — Ea... ea mi-a spus că voi merge spre vest și voi înfrunta un zeu care a trădat.

Voi găsi ceea ce s-a furat și îl voi duce la loc sigur.

— Știam eu, a spus Grover.

Chiron nu părea mulțumit.

— Altceva?

Nu voiam să-i spun.

Ce prieten urma să mă trădeze? N-aveam atât de mulți.

Și ultima propoziție - nu voi reuși să salvez ceea ce contează cel mai mult. Ce fel de

Oracol era cel care mă trimitea într-o misiune spunându-mi: „O, apropo, o s-o dai în bară.” Cum puteam să mărturisesc asta?

— Nu, am spus.

Cam asta e tot. M-a privit cu atenție.

— Foarte bine, Percy. Dar să știi un lucru: cuvintele Oracolului au adesea dublu înțeles. Nu zăbovi prea mult asupra lor. Adevărul nu e întotdeauna clar până când nu se petrec evenimentele.

Am avut senzația că știe că ascund ceva rău și că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

— Bine, am spus, nerăbdător să schimb subiectul. Deci, încotro mă duc? Cine e acest zeu din vest? — Ah, gândește, Percy, a spus Chiron. Dacă Zeus și Poseidon își slăbesc reciproc puterea e într-un război, cine are de câștigat?

— Altceva care vrea să preia puterea? mi-am dat cu presupusul.

— Da, exact. Cineva ranchiunos, nemulțumit de soarta sa de la împărțirea lumii, cu eoni în urmă, a cărui împărăție a crescut substanțial prin moartea a milioane de oameni. Cine care își urăște frații pentru că l-au silit să jure că nu va mai avea copii, un jurământ pe care amândoi l-au încălcat. M-am gândit la visele mele, la vocea malefică ce-mi vorbise de sub pământ.

— Hades.

Chiron a dat din cap aprobator.

— Stăpânul Morților e singura variantă.

O bucată de aluminiu a căzut din gura lui Grover. — Stați așa. Poftim?

— O Furie a venit după Percy, i-a reamintit Chiron. L-a urmărit pe acest tânăr până când a fost sigură de identitatea lui, apoi a încercat să-l omoare. Furiile se supun unui singur stăpân: Hades.

— Da, dar... dar Hades îi urăște pe toți eroii, protestă Grover. Mai ales dacă a aflat că Percy e fiul lui Poseidon...

— Un câine infernal a pătruns în pădure, a continuat Chiron. Ei pot fi invocați doar din Câmpiile Pedepsei, iar invocația trebuie făcută de cineva din tabără. Probabil că Hades a e un spion aici. E posibil să creadă că Poseidon va încerca să-l folosească pe Percy ca să-și abiliteze numele. Lui Hades i-ar plăcea foarte mult să-l ucidă pe tânărul semizeu înainte ca el să pornească în misiune.

— Super, am murmurat. Doi dintre cei mai puternici zei vor să mă ucidă.

— Dar o misiune în..., a zis Grover, înghițind în sec. Vreau să spun, nu e posibil ca fulgerul să se afle într-un loc precum Maine? Maine e un oraș foarte frumos în această perioadă a anului.

— Hades a trimis o creatură de-a lui pentru a fura fulgerul, a insistat Chiron

n. L-a ascuns în Lumea Subpământeană, știind foarte bine că Zeus îl va învinui pe Poseidon. Nu pun că înțeleg perfect motivele Stăpânului Morților sau de ce a ales acest moment pentru a declanșa un război, dar un lucru e sigur. Percy trebuie să meargă în Lumea Subpământeană, să găsească fulgerul și să dezvăluie adevărul.

Un foc ciudat îmi ardea în stomac. Cel mai ciudat lucru era că nu-mi era frică. Era anticipare. Dorința de răzbunare. Hades încercase să mă omoare de trei ori până acum, cu ajutorul unei Furii, al Minotaurului și al câinelui infernal. Din vina lui, mama dispăruse într-o explozie de lumină. Acum încerca să ne însceneze mie și tatălui meu un furt pe care nu-l comiseseam. Eram gata să-l înfrunt.

În plus, dacă mama era în Lumea Subpământeană...

„Hei, băiete“, mi-a spus acea particică de creier care era încă funcțională, „tu ești un demigod și un zeu“.

Grover tremura. Începuse să mănânce cărțile de joc ca pe chipsuri.

Bietul de el era nevoit să ducă la îndeplinire o misiune împreună cu mine ca să obțină per ul de căutător, ce o mai fi și ăsta, dar cum să-i cer să vină în această misiune, mai ales că ul spusese că e sortită eșecului? Era sinucidere curată.

— Uite, dacă știm că e Hades, i-am spus lui Chiron, de ce nu le putem spune pur și simplu celorlalți zei? Zeus sau Poseidon ar putea coborî în Lumea Subpământeană să spargă niș pete.

— Să bănuiești și să știi sunt două lucruri diferite, a spus Chiron. În plus, chiar da alți zei îl bănuiesc pe Hades - și îmi închipui că Poseidon o face -, n-ar putea recupera ful erul ei înșiși. Zeii nu pot intra pe teritoriile altor zei decât invitați. Asta e o altă reg ulă din vechime. Eroii, pe de altă parte, au anumite privilegii. Ei pot merge oriund e, pot provoca pe oricine, atât timp cât sunt destul de îndrăzneți și suficient de puternici . Niciun zeu nu poate fi considerat responsabil pentru faptele unui erou. De ce crezi că zeii acționează întotdeauna prin intermediul oamenilor?

— Vrei să spui că sunt folosit.

— Vreau să spun că nu e o întâmplare că Poseidon te-a recunoscut acum. E un pariu foa rte riscant, dar el e într-o situație disperată. Are nevoie de tine.

„Tatăl meu are nevoie de mine.“

Emoțiile mi se învârteau în cap ca cioburile de sticlă într-un caleidoscop. Nu știam dacă buie să mă simt indignat sau recunoscător sau fericit sau furios. Poseidon mă ignorase timp de doisprezece ani. Acum, dintr-odată, avea nevoie de m ine. M-am uitat la Chiron.

— Ai știut tot timpul că sunt fiul lui Poseidon, nu-i așa?

— Am bănuir ceva. Așa cum ți-am spus... și eu am vorbit cu Oracolul.

Am avut senzația că sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le spune despre profeția lui, dar m-am hotărât să nu-mi fac griji pentru asta acum. La urma urmei, și eu ascundea m informații. — Deci, să văd dacă am înțeles corect, am spus. Trebuie să cobor în Lumea Subpământeană pe Stăpânul Morților. — Corect, a spus Chiron.

— Să găsesc arma cea mai puternică din univers. — Corect. — Și s-o duc înapoi în Olimp înainte de solstițiul de vară; în zece zile.

— Cam asta ar fi.

M-am uitat la Grover, care înghițea asul de cupă.

— Am mai zis că în Maine e foarte frumos în această perioadă a anului? a întrebat el s ab. — Nu trebuie să vii, i-am spus. Nu-ți pot cere asta.

— Oh...

A trecut de pe o copită pe alta.

— Nu... doar că satirii și locurile de sub pământ... ei bine...

A respirat adânc, apoi s-a ridicat, scuturându-și de pe tricou bucățelele de cărți de joc de aluminiu. — Mi-ai salvat viața, Percy. Dacă... dacă ai vorbit serios că vrei să mă iei cu tine, -o să te dezamăgesc.

M-am simțit atât de ușurat, că-mi venea să plâng, deși nu cred că ar fi fost foarte eroic. over era singurul prieten pe care îl avusesem mai mult de câteva luni. Nu știam prea bine ce putea face un satir împotriva forțelor morții, dar mă simțeam mai bine știind că mă va .

— Sunt foarte serios, omule.

M-am întors spre Chiron.

— Deci, unde mergem? Oracolul a spus doar să merg spre vest.

— Intrarea în Lumea Subpământeană e întotdeauna în partea de vest. Ea se mută de la ep a epocă, la fel ca Olimpul. în acest moment este, desigur, în America. — Unde? Chiron m-a privit surprins.

— Am crezut că e destul de evident. Intrarea în Lumea Subpământeană este în Los Angeles .

— Oh, am spus. Normal. Așa că doar ne suim într-un avion...

— Nu! a tipat Grover. Percy, ce-ți trece prin cap? Ai fost vreodată cu avionul?

Am clătinat din cap, jenat. Mama nu mă dusesese nicăieri cu avionul. îmi spunea mereu că nu avem bani pentru asta. în plus, părinții ei muriseră într-un accident de avion.

— Percy, gândește-te, a spus Chiron. Tu ești fiul Zeului Mării. Cel mai mare dușman al tatălui tău e Zeus, Stăpânul Cerului. Mama ta știa că nu te poate lăsa să te sui într-un a Te-ai afla pe teritoriul lui Zeus. Nu te-ai întoarce viu.

Deasupra noastră, a trosnit un fulger. Tunetul a bubuit.

— Bine, am spus, hotărât să nu bag în seamă furtuna. Deci voi călători pe uscat.

— întocmai, a spus Chiron. Poți avea doi însoțitori. Grover este unul dintre ei. S -a mai oferit cineva, dacă-i accepți ajutorul.

— Măi să fie, am spus, mimând surpriza. Cine ar putea fi atât de prost încât să se of voluntar pentru o misiune ca asta? Aerul a tremurat în spatele lui Chiron.

Annabeth a devenit vizibilă, punându-și șapca cu Yankees în buzunarul de la spate.

— Aștept de mult timp o misiune, băi, cap sec, a spus ea. Atena nu este o admiraatoare a lui Poseidon, dar dacă ai de gând să salvezi lumea, eu sunt cea mai potrivită ca să te împiedic s-o dai în bară. — Dacă spui tu, i-am răspuns. Presupun că ai un plan, istețo?

Obrajii i s-au colorat.

— Vrei să te ajut sau nu?

Adevărul era că voiam. Aveam nevoie de tot ajutorul din lume.

— Un trio, am spus. E bine așa.

— Excelent, a spus Chiron. După-amiază, vă putem duce la autogara din Manhattan.

După aceea, sunteți pe cont propriu.

A fulgerat. Ploaia cădea pe pajiștile care n-ar fi trebuit să cunoască vremea rea. — Nu-i timp de pierdut, a spus Chiron. Cred că trebuie să vă faceți bagajele.

Capitolul 10

În care distrug un autocar în perfectă stare de funcționare

Nu mi-a luat mult timp să-mi fac bagajele. Am decis să las cornul Minotaurului în caba noastră, așa că am pus în rucsacul de care îmi făcuse rost Grover doar un schimb de haine și o per uță de dinți.

De la magazinul din tabără am împrumutat o sută de dolari în bani muritori și douăzeci de

rahme de aur. Monedele astea erau de dimensiunea unor fursecuri și aveau imprimate imagini cu diverși zei greci pe o parte și cu Empire State Building pe cealaltă parte. Drahmele antice ale muritorilor erau de argint, ne spusese Chiron, dar Olimpie nău foloseau niciodată altceva decât aur curat. Chiron ne-a spus că monedele ne-ar putea folosi pentru tranzacții cu nemuritorii - orice ar fi însemnat asta. Ne-a dat mie și lui Annabeth câte un recipient cu nectar și o pungă plină cu

pătrățele de ambrozie, ca urmau să fie folosite doar în caz de urgență, dacă am fi fost grav răniți. Asta era hrana zei

or, ne-a amintit Chiron. Ea poate vindeca aproape orice rană, dar e letală pentru mu ritori. O cantitate prea mare îi produce unui zeu febră foarte, foarte puternică. O su pradoză ne-ar fi ars, la propriu.

Annabeth a luat cu ea șapca magică cu Yankees, pe care îmi spusese că o primise de la mama ei când împlinise doisprezece ani. Mai avea o carte despre arhitectura clasică c elebră, scrisă în greaca veche, pentru a citi când se va plictisi, și un cuțit lung de bronz , ascuns în mâneca de la cămașă. Eram sigur că vom fi arestați din pricina cuțitului la prima ecere printr-un detector de metale.

Grover purta picioarele lui false și pantaloni, ca să treacă drept om. Avea o căciulă v erde în stil rasta pentru că atunci când ploua, părul lui creț se pleoștea și i se vedeau vâr

ile coarnelor. Rucsacul lui de un portocaliu intens era plin de fier vechi și de m ere, ca gustări. În buzunar avea un nai pe care i-l confecționase tatăl lui, deși știa doar două piese: Concertul nr. 12 pentru pian al lui Mozart și So Yesterday a lui Hilary

Duff, ambele sunând destul de prost la nai.

Le-am făcut cu mâna celorlalți rezidenți, am mai aruncat o privire la câmpurile de căpșuni

la ocean și la Casa cea Mare, apoi am urcat pe Dealul Semizeilor spre pinul cel îna lt care fusese cândva Thalia, fiica lui Zeus.

Chiron ne aștepta în scaunul cu rotile. Alături de el stătea tipul care semăna cu un su rfer, pe care-l văzusem pe când mă recuperam la infirmerie. Potrivit lui Grover, tipul era șeful forțelor de pază din tabără. Se pare că avea corpul presărat cu ochi, așa că nu pu i surprins niciodată. Astăzi, însă, purta o uniformă de șofer, așa că i se vedeau doar ochii limentari de pe mâini, față și gât. — El e Argus, a spus Chiron. Vă va duce în oraș și, desigur, va sta cu ochii-n pat ru. Am auzit pași în spate.

Luke a venit în fugă pe deal, aducând o pereche de bascheți.

— Hei! a găfâit. Mă bucur că v-am prins.

Annabeth a roșit, așa cum făcea întotdeauna când era Luke în preajmă.

— Am vrut doar să vă urez noroc și m-am gândit că poate o să ai nevoie de ăștia. Mi-a dat bascheții, care păreau normali. Chiar și mirosul lor era normal.

Luke a spus:

—

Maia!

Niște aripi albe de pasăre au apărut din tocuri, sperându-mă atât de tare, că i-am scăpat. Pantofii au fâlfâit pe pământ până când aripile s-au pliat și au dispărut.

— Fantastic! a spus Grover. Luke a zâmbit.

— Mi-au fost de mare ajutor în misiunea mea. Un cadou de la tata. Bineînțeles, nu prea îi mai folosesc... Chipul i se întristă.

Nu știam ce să zic. Oricum, era grozav că Luke a venit să-și ia la revedere. Mă temusem că e iritat de atenția exagerată care mi se acordase în ultimele zile. Dar acum îmi oferea un cadou magic... Asta m-a făcut să roșesc aproape la fel de tare ca Annabeth. — Hei, omule, am spus. Îți mulțumesc.

— Ascultă, Percy... Luke a părut stânjenit.

— Lumea își pune mari speranțe în tine..., așa că... ucide niște monștri și pentru mi e? Am dat mâna. Luke l-a bătut ușor cu palma pe Grover între coarne, apoi i-a dat lui Annabeth o îmbrățișare de adio, care era gata să leșine. După ce a plecat Luke, i-am spus:

— Suferi de hiperventilație.

— Nu.

— L-ai lăsat să captureze steagul în locul tău, nu-i așa?

— Ah..., oare de ce aș vrea să merg oriunde cu tine, Percy?

A pășit de partea cealaltă a dealului, unde ne aștepta la cotitură un SUV alb. A venit și Argus, zornăind cheile de la mașină.

Am luat pantofii zburători și brusc am avut o presimțire rea. M-am uitat la Chiron.

— N-o să-i pot folosi, nu-i așa? A clătinat din cap.

— Luke a fost bine intenționat, Percy. Dar să zbori... nu cred că e o idee înțeleaptă. Am clătinat din cap, dezamăgit, dar apoi mi-a venit o idee.

— Hei, Grover. Vrei un obiect magic?
Ochii i s-au înșuflețit. —
Eu?

Imediat i-am pus bascheții în picioarele false și primul băiat-țap zburător din lume era gata de decolare.

— Maia! a strigat el.

S-a ridicat bine de la sol, dar apoi a căzut într-o parte, iar rucsacul i-a alunecat pe iarbă. Pantofii înaripați urcau și coborau ca niște ponei sălbatici. — Antrenament, a strigat Chiron după el. Ai nevoie doar de antrenament! — Aaaaa!

Grover a planat în lateral pe deal în jos, ca o mașină de tuns iarba care a luat-o răzna, îndreptându-se spre camionetă. Înainte de a-l urma, Chiron m-a prins de braț. — Ar fi trebuit să te pregătesc mai temeinic, Percy, a spus el. Dacă aș fi avut mai mult timp... Hercule, Iason - toți au fost pregătiți mai bine.

— Nu-i nimic. Vreau doar să...

M-am oprit pentru că aș fi părut un puști răsfățat. Îmi doream ca și tatăl meu să-mi fie of birat magic ca să mă ajute în misiune, ceva la fel ca pantofii zburători ai lui Luke sau ca șapca invizibilă a lui Annabeth.

— Unde mi-e capul? a strigat Chiron. Nu te pot lăsa să pleci fără asta.

A scos un pix din buzunarul hainei și mi l-a dat. Era un pix banal de unică folos ință, cu pastă neagră și capac detașabil. Probabil că nu costă mai mult de treizeci de cenți.

— Uau, am spus. Mulțumesc.

— Percy, acesta e un cadou de la tatăl tău. L-am păstrat ani de zile, neștiind că tu ești cel așteptat. Dar profeția mi-e clară acum. Tu ești alesul.

Mi-am amintit de excursia la Muzeul Metropolitan de Artă, când o făcusem să dispară pe doamna Dodds. Chiron îmi aruncase un pix care se transformase într-o sabie. Să fi fost oa re...?

I-am scos capacul și, în mâna mea, pixul a devenit lung și greu. Într-o jumătate de secundă, țineam o sabie de bronz sclipitoare, cu o lamă cu două tăișuri, un mâner îmbrăcat în piele oare plată fixată cu nituri din aur. Era prima armă care părea să fie făcută pentru mâna mea. — Sabia are o istorie lungă și tragică pe care nu trebuie să-o rememorăm, mi-a spus Chiron. Numele ei e Anaklusmos.

— „Forța apei“, am tradus eu imediat, surprins că greaca antică mi-e atât de la îndemână — Folosește-o doar în situații de urgență, a spus Chiron, și numai împotriva monștrilor aiciun erou nu trebuie să-i rănească pe muritori decât dacă e absolut necesar, desigur, dar sabia asta nu-i poate răni oricum. M-am uitat la lama bine ascuțită.

— Cum adică nu-i poate răni pe muritori? Cum e posibil?

— Sabia e făcută din bronz celest. Forjată de ciclopi, călită în inima muntelui Etna, răcită în râul Lethe. E mortală pentru monștri, pentru orice creatură din Lumea Subpământeană nădădindu-se să nu te ucidă ei primii. Dar lama va trece prin muritori ca o părere. Pur și simplu nu sunt destul de importanți pentru a fi uciși de această lamă. Și trebuie să te avertizez : ca semizeu, poți fi ucis deopotrivă de arme celeste și obișnuite. Ești de două ori vulnerabil. — E bine de știut.

— Acum, pune capacul pixului.

Am atins capacul pixului de vârful săbiei și, instantaneu, Anaklusmos a revenit la forma de pix. L-am băgat în buzunar, puțin neliniștit, pentru că la școală eram renumit pentru pixurile pierdute. — N-ai cum, a spus Chiron. — N-am cum să ce?

— Să pierzi pixul, a spus el. E fermecat. Va reapărea mereu în buzunar. Ia înțarcă.

Eram neîncercător, dar am aruncat pixul cât am putut de departe pe deal în jos și l-am văzut dispărând în iarbă.

— S-ar putea să dureze câteva momente, a spus Chiron. Acum, verifică-ți buzunarul.

Desigur, pixul era acolo.

— În regulă, asta e absolut grozav, am recunoscut. Dar ce se întâmplă dacă un muritor mă vede scoțând o sabie? Chiron a zâmbit.

— Ceața e puternică, Percy.

— Cea a?

— Da. Citește Iliada. E plină de trimiteri la asta. Ori de câte ori elementele di vine sau monstruoase se amestecă cu lumea muritorilor, ele generează Ceața, care întunecă vederea oamenilor. Tu, un semizeu, o să vezi lucrurile așa cum sunt, dar oamenii vor interpreta lucrurile destul de diferit. E chiar remarcabil ce sunt dispuși oameni să facă pentru ca lucrurile să se potrivească cu propria lor realitate.

Anaklusmos s-a înapoiat în buzunar.

Pentru prima dată, misiunea mi s-a părut reală. Păraseam cu adevărat Dealul Semizeilor. Mă dreptam spre vest, lipsit de supravegherea vreunui adult, fără un plan de rezervă, fără măcar un telefon mobil. (Chiron îmi spusese că telefoanele mobile puteau fi urmărite de monștri; dacă le foloseam, ar fi fost mai rău decât dacă aș fi lansat o rachetă de semnalizare. N-aveam nicio armă mai puternică decât sabia pentru a lupta împotriva monștrilor și a ajunge pe Tărâmul Morților. — Chiron..., am spus. Când spui că zeii sunt nemuritori... Adică, a existat ceva și înaintea lor, nu-i așa?

— De fapt, au existat patru epoci înaintea lor. Timpul Titanilor a fost Epoca a patra, uneori numită Epoca de Aur, cu siguranță un termen impropriu. Perioada asta, a civilizației occidentale și a domniei lui Zeus, este Epoca a cincea. — Și cum era... înainte de zei? Chiron și-a ținut buzele.

— Nici măcar eu nu sunt destul de bătrân să-mi amintesc asta, băiete, dar știu că pentru muritori a fost o perioadă a întinericului și sălbăticiiei. Cronos, stăpânul Titanilor, și-a născut domnia Epoca de Aur pentru că oamenii trăiau inocenți și lipsiți de orice cunoaștere. Dar asta era doar propagandă. Pe regele Titanilor nu-l interesa deloc rasa voastră, poate doar ca aperitiv sau ca sursă de divertisment ieftin. Doar în timpul domniei timpurii a lui Zeus, când Prometeu, Titanul cel bun, a adus focul oamenilor, specia ta a început să progreseze, și chiar și atunci Prometeu a fost considerat un gânditor radical. Zeus l-a pedepsit cu severitate, așa cum poate îți amintești. Desigur, în cele din urmă, zeii s-au mai îmbunătățit cu privire la oameni și astfel s-a născut civilizația occidentală.

— Dar zeii nu pot muri acum, nu-i așa? Adică, atâta timp cât civilizația occidentală este în viață, și ei sunt în viață. Deci, chiar dacă dau greș, nu se poate întâmpla nimic atât strugă totul, nu-i așa?

Chiron mi-a zâmbit melancolic.

— Nimeni nu știe cât va dura Epoca Occidentului, Percy. Zeii sunt nemuritori, da. Dar la fel au fost și Titanii. Ei continuă să existe, încuiați în diferite închisori, sil să îndure dureri și pedepse fără sfârșit, cu puteri reduse, dar încă în viață. Ferească Parc aibă vreodată parte de o asemenea soartă sau ca noi să trebuiască să ne întoarcem vreodată la nericul și haosul trecutului. Tot ce putem face, băiete, e să ne urmăm destinul.

— Destinul nostru..., presupunând că știm care e.

— Liniștește-te, a spus Chiron. Păstrează-ți mintea limpede și amintește-ți că ai put eni cel mai mare război din istoria omenirii.

— Să mă liniștesc, mi-am zis. Sunt foarte liniștit.

Când am ajuns la poalele dealului, m-am uitat înapoi. Sub pinul care fusese cândva

Thalia, fiica lui Zeus, stătea Chiron, sub formă de om cal, ridicându-și arcul pentru a ne saluta. O despărțire tipică pentru un centaur tipic, într-o tabără de vară.

Argus ne-a scos din zona rurală și ne-a dus în partea de vest a insulei Long Island

. M-am simțit ciudat să fiu din nou pe o autostradă, cu Annabeth și Grover alături, ca niște autostopiști obișnuiți. După două săptămâni petrecute la Dealul Semizeilor, lumea reală pare tezie. M-am trezit holbându-mă la fiecare McDonald's, la toți copiii de pe bancheta din spate a mașinii conduse de părinți, la toate panourile și mallurile. — Până acum, totul e bine, i-am spus lui Annabeth. Șaisprezece kilometri și niciun monstru. Ea m-a privit iritată.

— Aduce ghinion să vorbești așa, cap sec.

— Amintește-mi, te rog, de ce mă urăști atât de mult?

— Nu te urăsc.

— Nu mă convingi.

Și-a îndoit șapca de invizibilitate.

— Uite..., pur și simplu nu e scris să ne înțelegem, bine? Părinții noștri sunt rival — De ce? A oftat.

— Câte motive vrei să-ți dau? Odată, mama l-a prins pe Poseidon cu iubita lui în templul Atenei - o lipsă totală de respect. Altă dată, Atena și Poseidon au concurat pentru a patrona orașul Atena. Tatăl tău a creat

o porcărie de izvor cu apă sărată. Mama mea a creat linul. Oamenii și-au dat seama că darul ei era mai bun, așa că au numit orașul după ea. — Cred că le plac foarte mult măslinile.

— O, las-o baltă.

— Totuși, dac-ar fi inventat pizza aş mai fi înţeles. — Am spus las-o baltă!

De pe locul din faţă, Argus a zâmbit. Nu a spus nimic, dar un ochi albastru de pe c eafă mi-a clipit complice. Traficul din Queens era greoi. Când am ajuns în Manhattan, soarele apunea şi începuse să plouă.

Argus ne-a lăsat la autogara Greyhound din Upper East Side, nu departe de apart amentul mamei şi al lui Gabe. Pe o cutie poştală era lipit un fluturaş ud cu poza mea pe el: L-AȚI VĂZUT PE ACEST BĂIAT?

L-am rupt până să-l observe Annabeth şi Grover.

Argus ne-a descărcat bagajele, s-a asigurat că avem bilete la autocar, apoi a ple cat, urmărindu-ne cu ochiul de pe dosul palmei în timp ce ieşea din parcare.

M-am gândit ce aproape eram de fostul meu apartament. Într-o zi obișnuită, mama ar fi ajuns deja acasă de la magazinul de dulciuri. Gabe cel împutit era probabil acolo chi ar acum, jucând poker, fără să-i ducă lipsa. Grover şi-a pus rucsacul pe umeri. A privit în direcţia în care mă uitam eu.

— Vrei să ştii de ce s-a măritat cu el, Percy?

M-am uitat la el.

— Mi-ai citit cumva gândurile?

— Doar emoţiile. A ridicat din umeri. Cred că am uitat să-ţi spun că satirii pot face asta. Te gândeai la mama ta şi la tatăl tău vitreg, nu-i așa?

Am dat din cap, întrebându-mă ce altceva mai uitase Grover să-mi spună.

— Mama ta s-a măritat cu Gabe pentru tine, a spus Grover. îi spui tu „împutitul”, dar e fapt habar n-ai ce aură are tipul... Căh. Eu îl simt de aici. Îi simt mirosul pe tine şi tu nu te-ai mai apropiat de el de o săptămână.

— Mulțumesc, am spus. Unde e cel mai apropiat duș?

— Ar trebui să fii recunoscător, Percy. Tatăl tău vitreg miroase atât de respingător a om, cât a mascat prezența oricărui semizeu. De îndată ce am mirosit interiorul Camaroului său, a m știut: Gabe îți acoperă mirosul de ani de zile. Dacă n-ai fi stat cu el în fiecare vară, pr babil că ai fi fost găsit de monștri cu mult timp în urmă. Mama ta a rămas cu el ca să te protejeze. A fost o femeie inteligentă. Probabil că te-a iubit foarte mult dacă a rezistat cu tipul ăla - dacă asta te face să te simți mai bine.

Nu m-am simțit mai bine, dar am încercat să nu arăt asta. „O voi revedea”, m-am gândit eu. u a murit.” M-am întrebat dacă Grover îmi ghicește în continuare emoțiile, așa amestecate cum erau. Er m bucuros că el și Annabeth erau cu mine, dar mă simțeam vinovat că nu sunt sincer cu ei.

Nu le spusesem motivul real pentru care acceptasem această misiune nebunească.

Adevărul era că nu-mi păsa de recuperarea fulgerului lui Zeus sau de salvarea lumii și nici măcar că-l ajutam pe tatăl meu. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îl disprețuiam m pe Poseidon pentru că nu mă vizitase niciodată, pentru că n-o ajutase niciodată pe mama, pentru că nu trimisese nici măcar o pensie alimentară. Mă recunoscuse doar pentru că trebuia să rezolve o treabă. Singurul lucru de care îmi păsa era mama. Hades o luase pe nedrept și Hades urma să o înapoieze. Vei fi trădat de cineva care își spune prietenul tău, șoptea Oracolul în mintea mea. Și la sfârșit nu vei reuși să salvezi ceea ce contează cel mai mult.

„Taci din gură”, i-am spus. Ploua fără încetare.

Ne plictisiseam așteptând autocarul și am hotărât să jucăm Hacky Sack cu unul dintre merele lui Grover. Annabeth era incredibilă. Ea putea sălta mărul cu genunchiul, cu cotul, cu umărul, cu orice. Nici eu nu mă descurcam prea rău. Partida s-a încheiat când am aruncat mărul spre Grover și acesta i-a ajuns prea aproape pe de gură. Dintr-o înghițitură, mingea noastră a dispărut - cu cotor, codiță, cu totul. Grover s-a înroșit. A încercat să-și ceară scuze, dar Annabeth și cu mine ne prăpădeam de l-am băgat în seamă.

În cele din urmă a apărut autocarul. În timp ce așteptam la coadă ca să urcăm, Grover a început să privească în jur, adulmecând aerul de parcă ar fi

simțit felul lui preferat de mâncare de la cantina școlii - enchilada. — Care-i problema? l-am întrebat.

— Nu știu, a spus el încordat. Poate că nu-i nimic.

Dar mi-am dat seama că, totuși, ceva era. Am început să fiu atent.

M-am liniștit când în sfârșit ne-am îmbarcat și am găsit locuri unul lângă altul, în spatele rului. Ne-am înghesuit rucsacurile. Annabeth își tot lovea de picior șapca ei cu Yankees . În timp ce urcau și ultimii pasageri, Annabeth mi-a pus mâna pe genunchi.

— Percy.

O doamnă în vârstă tocmai se urcase în autocar. Purta o rochie mototolită de catifea, mănuși dantelă și o pălărie împletită diformă, portocalie, care îi acoperea fața, și o poșetă mare d

textil. Când și-a ridicat privirea, ochii ei negri au sclipit, iar mie mi-a stat în imă în loc. Era doamna Dodds. Mai în vârstă, mai uscată, dar cu siguranță aceeași față malefică. M-am scufundat în scaun.

Era urmată de alte două doamne în vârstă: una cu o pălărie verde, una cu o pălărie mov. În arătau exact ca doamna Dodds - aceleași mâini noduroase, poșete din material textil, rochii de catifea șifonate. Trioul bunicuțelor demonice.

S-au așezat pe locurile din față, chiar în spatele șoferului. Cele două dinspre culoar șiu încrucișat picioarele, formând un X. Nu era nimic ieșit din comun, dar trimeea un mes aj clar: nu pleacă nimeni.

Autocarul a ieșit din autogară și am pornit pe străzile drepte ale Manhattanului.

— N-a rămas moartă prea mult timp, am spus, încercând să-mi maschez tremurul vocii. P arcă spuneai că pot fi spulberate pe durata unei vieți. — Am spus, dacă ești norocos, a spus Annabeth. E evident că tu nu ești.

— Toate trei, a scâncit Grover. Di immortales!

— E în regulă, a spus Annabeth, în mod evident gândind intens. Furiile. Cei mai gro aznici trei monștri din Infern. Nicio problemă. Nicio problemă. Ne vom strecura pe fer eastră. — Nu se deschid, a gemut Grover.

— O ieșire prin spate? a sugerat ea.

Nu exista. Chiar dacă ar fi existat, nu ne-ar fi ajutat. Deja ajunseserăm pe Nint h Avenue, îndreptându-ne spre tunelul Lincoln.

— Nu ne vor ataca dacă există martori, am spus. Nu-i așa?

— Muritorii nu au vederea bună, mi-a amintit Annabeth. Creierele lor pot pro cesa doar ceea ce văd prin Ceață. — Vor vedea trei bătrâne care ne ucid, nu-i așa? Ea a căzut pe gânduri.

— Greu de spus. Dar nu putem conta pe ajutorul muritorilor. Poate e vreo i eșire de urgență în plafon...? Am pătruns în tunelul Lincoln, iar în autocar s-a făcut întuneric, cu excepția luminilor de serviciu de pe culoar. Era o liniște sinistră fără sunetul ploii. Doamna Dodds s-a ridicat. Pe un ton egal, a spus tare, ca pe o poezie, s-o au dă întreg autocarul: — Trebuie să merg la toaletă.

— Și eu, a spus a doua soră.

— Și eu, a spus a treia soră.

Au început să se apropie pe culoar.

— Am o idee, a spus Annabeth. Percy, ia șapca mea.

— Poftim?

— Pe tine te vor. Fă-te invizibil și ia-o pe culoar. Lasă-le să treacă de tine. Poat e reușești să ajungi în față și să scapi.

— Și voi...

— Există o mică șansă să nu ne observe, a spus Annabeth. Tu ești fiul unuia dintre Ce Trei. Mirosul tău poate fi copleșitor.

— Nu vă pot abandona pur și simplu.

— Nu-ți face griji pentru noi, a spus Grover. Du-te! îmi tremurau mâinile. Mă simțeam ca un laș, dar am luat șapca cu Yankees și mi-am pus-o pe cap.

Când m-am uitat în jos, corpul meu dispăruse.

Am început să mă furișez pe culoar. Am reușit să trec de zece rânduri, apoi m-am așezat pe scaun gol chiar când Furiile au trecut pe lângă mine. Doamna Dodds s-a oprit, adulmecând, și a privit direct spre mine. Inima îmi bătea neb unește.

Se pare că n-au văzut nimic. Ea și surorile ei și-au continuat drumul.

Eram liber. Am ajuns în partea din față a autocarului. Eram aproape de ieșirea din tu nelul Lincoln. Eram gata să apăs butonul pentru opririle de urgență, când am auzit niște tâng ieli sinistre din rândul din spate.

Bătrânele nu mai erau bătrâne. Aveau aceleași fețe - nu cred că puteau deveni mai urâte - corpurile li se zbârciseră, arătând ca niște corpuri de babornițe de culoare maronie, cu ar ipi de liliac și mâini și picioare ca niște gheare de gargui. Poșetele li s-au transformat în bice învăpăiate. Furiile i-au înconjurat pe Grover și pe Annabeth și, lovind din bice, au suierat:

— Unde este? Unde?

Ceilalți călători țipau, ghemuindu-se în scaune. Văzuseră ceva, clar.

— Nu-i aici! a țipat Annabeth. A plecat! Furiile și-au ridicat bicele.

Annabeth și-a scos cuțitul de bronz. Grover a scos o conservă din punga cu gustări și s-a pregătit s-o arunce.

Chestia pe care am făcut-o în continuare a fost atât de impulsivă și de periculoasă, încât ritam să fiu numit puștiul cu deficit de atenție al anului.

Șoferul autocarului era tulburat, încercând să vadă în oglinda retrovizoare ce se întâmplă încă invizibil, am apucat volanul și am tras de el spre stânga. Toată lumea a urlat când a fost aruncată spre dreapta și am auzit ceva ce speram să fie sunetul a trei Furii zd robindu-se de fereastră.

— Hei, a strigat șoferul. Hei ho!

Ne luptam pentru volan. Autocarul s-a lovit de partea laterală a tunelului, iar metalul a scrâșnit aruncând scântei la un kilometru în spatele nostru. Ne-am înclinat într-o parte ieșind din tunelul Lincoln și am reintrat în furtună. Oameni și monștri erau aruncați prin autocar, iar mașinile erau date la o parte ca popicele.

Șoferul a reușit să găsească o ieșire. Am părăsit autostrada, trecând de vreo șase stopuri fârșit pe un drum de țară din New Jersey, unde e incredibil câtă pustietate poate exista chi ar peste râu de New York. În stânga erau păduri, în dreapta, râul Hudson, iar șoferul părea să se ească spre râu. încă o idee grozavă: am tras frâna de mână.

Autocarul a scrâșnit, a făcut un cerc complet pe asfaltul umed și s-a izbit de copaci

. S-au activat luminile de avarie. S-a deschis ușa. Șoferul autocarului a fost primul care a ieșit, cu pasagerii bulucindu-se și urlând în urma lui. M-am așezat pe scaunul șoferului și i-am lăsat să treacă.

Furiile și-au recăpătat echilibrul. Au pocnit din bice spre Annabeth, iar ea și-a flu turat cuțitul și a strigat în greaca veche, spunându-le să nu se apropie. Grover arunca cu cutii de conserve. M-am uitat la ușa deschisă. Eram liber să plec, dar nu-mi puteam abandona prietenii. Mi-am scos șapca invizibilă. — Hei!

Furiile s-au întors, rânjindu-și colții galbeni la mine, și dintr-odată fuga mi s-a părut idee excelentă. Doamna Dodds s-a apropiat încet pe culoar, așa cum făcea și la ore când îmi ducea testele de matematică notate cu „insuficient”. De fiecare dată când pocnea din bic i, flăcări roșii dansau în jurul fâșiei de piele.

Celelalte două urâtenii s-au urcat pe scaune, de fiecare parte a ei, și înaintau spre mine ca niște șopârle uriașe sinistre. — Perseu Jackson, a spus doamna Dodds, cu un accent care era cu siguranță de mai la sud de Georgia. I-ai jignit pe zei. Vei muri. — îmi plăcea mai mult de dumneavoastră ca profesoară de matematică, i-am spus. A mârâit.

Annabeth și Grover veneau cu prudență în spatele Furiilor, căutând o scăpare.

Mi-am scos pixul din buzunar și i-am scos capacul. Anaklusmos s-a transformat într-o sclipitoare sabie cu două tăișuri.

Furiile au ezitat.

Doamna Dodds simțise pe pielea ei lama săbiei Anaklusmos. Era evident că nu se bucura s-o revadă. — Predă-te acum, a suierat ea, și vei scăpa de chinurile veșnice.

— Ai vrea tu, i-am spus eu.

— Percy, ai grijă! a strigat Annabeth.

Doamna Dodds și-a încolăcit biciul în jurul mâinii în care țineam sabia, în timp ce Furiile celelalte s-au repezit la mine din lateral. îmi simțeam mâna de parcă ar fi fost înfășurată în plumb topit, dar am reușit să nu scap și puns-o pe Furia din stânga cu mânerul, răsturnând-o înapoi pe un scaun. M-am întors și am împins-o pe Furia din dreapta. De îndată ce lama i-a atins gâtul, a țipat și a explodat, făcându-se una cu pământul. Annabeth a prins-o pe doamna Dodds într-o priză de wrestling și a tras-o în apoi în timp ce Grover i-a smuls biciul din mâini.

— Au! a strigat el. Au! E fierbinte! E fierbinte!

Furia pe care o lovisem cu mânerul m-a atacat din nou, cu ghearele pregătite, dar am învărtit-o pe Anaklusmos, spintecând-o ca pe o piniata.

Doamna Dodds încerca s-o dea pe Annabeth jos din spate. Lovea, dădea cu ghearele, şuiera și mușca, dar Annabeth rezista în timp ce Grover îi lega picioarele doamnei Dodds cu propriul ei bici. În cele din urmă, au împins-o în spate, pe culoar. Doamna Dodds încerca să se ridice, dar n-avea loc să-și desfacă aripile de liliac, așa că se prăbușea încoți — Zeus te va distruge! mi-a promis. Sufletul tău este al lui Hades!

— Braccas meas uescimini! i-am strigat.

Nu prea știu de ce vorbeam în latină. Cred că asta însemna: „Mânca-mi-ai pantalonii!“ Un tunet a zguduit autocarul. Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Ieși afară! a țipat Annabeth la mine. Acum!

N-aveam nevoie să mi se spună de două ori.

Ne-am repezit afară și i-am găsit pe ceilalți pasageri rătăcind uluiți, certându-se cu șof sau alergând în cerc și strigând:

— Vom muri!

Un turist cu cămașă hawaiiană și un aparat foto mi-a făcut o fotografie până să apuc să rebia. — Rucsacurile! și-a dat seama Grover. Ne-am lăsat... BUUUUUUM!

Ferestrele autocarului au explodat în timp ce pasagerii fugeau să se adăpostească. Fu lgerul făcuse un crater imens în plafon, dar un strigăt furios dinăuntru mi-a spus că doamna Dodds nu murise încă.

— Fugiți! a spus Annabeth. Furia cheamă întăriri. Trebuie să plecăm de aici!

Ne-am avântat în pădure pe ploaia torențială, cu autocarul în flăcări în spatele nostru și ață doar beznă.

Capitolul 11

În care vizităm magazinul cu pitici de grădină

Într-un fel, e bine de știut că există zei greci, pentru că ai pe cine învinui când lucrurile merg prost. De exemplu, dacă te vād că fugi de un autocar care tocmai a fost atacat de niște babe monstruoase și aruncat în aer de un fulger, și pe lângă toate astea mai și plouă, joritatea oamenilor ar spune doar că ai ghinion; dar când ești semizeu, știi că e vorba de o putere divină care se străduiește să-ți facă probleme.

Așadar, iată-ne, Annabeth, Grover și cu mine, mergând prin pădure în New Jersey, pe lângă

Strălucirea orașului New York îngălbenea cerul nocturn din spatele nostru, iar miasmele râului Hudson ne umpleau nărilor. Grover avea frisoane și zbiera, cu ochii lui mari de țap mijiți și plini de groază.

— Trei Binevoitoare. Toate trei deodată.

Și eu eram destul de șocat. Explozia ferestrelor autocarului încă îmi răsună în urechi. Da Annabeth ne-a tras după ea, spunând:

— Haideți! Cu cât ajungem mai departe, cu atât e mai bine.

— Toți banii noștri erau acolo, i-am reamintit. Mâncarea și hainele. Totul.

— Ei bine, poate dacă n-ai fi intrat în luptă...

— Ce-ai fi vrut să fac? Să las să vă ucidă în luptă?

— Nu trebuia să ne protejezi pe noi, Percy. Ne-am fi descurcat.

— Feliști ca pâinea pentru sendviș, a intervenit Grover, dar ne-am fi descurcat.

— Tu să taci, țapule, a spus Annabeth.

Grover se văita plin de jale.

— Cutii de conserve... O pungă plină cu cutii de conserve.

Ne-am scufundat în noroi, printre copaci cu forme fioroase și miros de rufe murdare. După câteva minute, Annabeth a venit lângă mine.

— Uite

ce e, eu... A ezitat.

— Chiar apreciez că ai venit după noi. A fost un gest foarte curajos.

— Suntem o

echipă, nu-i așa? A mai făcut câțiva pași în tăcere.

— Chestia e că, dacă mori..., în afară de faptul că ar fi foarte neplăcut pentru tine ar însemna că misiunea s-a încheiat. Asta ar putea fi singura mea, șansă de-a vedea lumea reală.

Furtuna se opri în sfârșit. Luminile orașului s-au stins în urma noastră, lăsându-ne într-eznă aproape totală. N-o vedeam deloc pe Annabeth, ci numai strălucirea părului ei blond.

— N-ai mai ieșit din Tabăra Semizeilor de când aveai șapte ani? am întrebat-o.

— Nu... Doar în câteva excursii scurte. Tata... — Profesorul de istorie.

— Da. Nu mi-a priit să locuiesc acasă. Adică, Tabăra Semizeilor este casa mea.

Vorbea precipitat de parcă s-ar fi temut că cineva ar putea încerca s-o oprească.

— în tabără te antrenezi și te tot antrenezi. Și asta-i grozav, dar lumea reală e locu unde se află monștrii. Acolo află dacă ești bun de ceva sau nu. Dacă n-aș fi cunoscut-o, aș fi putut să jur că simțeam ezitare în glasul ei.

— Te descurci destul de bine cu cuțitul ăla, i-am spus. — Crezi?

— Oricine se poate sui în spinarea unei Furii se descurcă bine, cred eu.

N-aveam cum să fiu sigur, dar cred că a zâmbit.

— Știi, a spus ea, poate c-ar trebui să-ți spun... S-a-ntâmplat ceva ciudat în autocar... Nu știu ce voia să-mi spună, dar a fost întreruptă de un strident bu hau hau, ceva care aducea cu sunetul unei bufnițe chinuite.

— Hei, naiul meu încă funcționează! a strigat Grover. Dacă mi-aș putea aminti un cânte e „găsit drumul“, am putea ieși din pădurea asta! A mai scos câteva note, dar cântecul încă semăna suspect de mult cu o melodie cântată de H lary Duff. În loc să gădesc drumul, m-am izbit imediat de un copac, pricopsindu-mă cu un cucui d e toată frumusețea. De adăugat la lista cu superputeri pe care nu le posedam: vederea pe timp de noapte.

După ce m-am împiedicat și am înjurat, în fine, după vreun kilometru și jumătate îngrozito zărit în față o lumină: culorile unei firme cu neoane. Mirosea a mâncare. Mâncare prăjită, g xcelentă. Mi-am dat seama că nu mâncasem nimic nesănătos de când ajunsesem la Dealul Semizei lor, unde ne hrăneam cu struguri, brânză, pâine și cu câte un grătar extrasubțire, preparat d imfe. Aveam nevoie de un cheeseburger dublu.

Am continuat să mergem până când am văzut un drum cu două benzi abandonat printre copaci.

Pe cealaltă parte se afla o pompă de benzină închisă, o reclamă zdrențuită la un film din an 1990 și un magazin deschis, care era sursa luminii de neon și a mirosului plăcut.

Nu era un restaurant fast food, așa cum sperasem. Era unul dintre acele magazine ciudate de curiozități de pe marginea drumurilor care vând ornamente de grădină reprezen tând păsări flamingo, indieni din lemn și urși grizzly din ciment și alte chestii de genul ăș

a. Clădirea principală era un depozit lung, scund, înconjurat de hectare de statui. Nu reușeam să descifrez ce scrie pe firmă, pentru că dacă există ceva mai rău pentru dislexia m

a decât engleza normală, acest ceva e textul unei firme luminate, scris cu litere cu rsive roșii. Mie mi se părea că scrie: GAMAZILUN CU PICITIED RĂGDINĂ AL ULITATNI ME.

— Ce naiba înseamnă asta? am întrebat.

— Nu știu, a spus Annabeth. Îi plăcea atât de mult să citească, încât uitasem că și ea era dislexică. Grover a tradus:

— Magazinul cu pitici de grădină al lui Tanti Em.

Flancând intrarea, așa cum fuseserăm preveniți,

erau doi pitici de grădină din ciment, niște bondoci bărboși și urâți, zâmbind și făcând cu m mau să fie fotografiați. Am traversat strada, urmând mirosul de hamburgeri.

— Hei..., ne-a avertizat Grover.

— Înăuntru e lumina aprinsă, a spus Annabeth. Poate că e deschis.

— Un snack bar, am spus gânditor.

— Un snack bar, a zis și ea.

— Sunteți nebuni? a spus Grover. Locul ăsta e ciudat. L-am ignorat.

Terenul din față era o pădure de statui: animale de ciment, copii de ciment, chiar și un satir de ciment cântând la nai, care i-a dat fiori lui Grover. — Mehehel a behăit el. Seamănă cu unchiul meu Ferdinand!

Ne-am oprit la ușa depozitului.

— Nu bateți, ne-a implorat Grover. Simt miros de monștri.

— Nasul tău e înfundat de când cu Furiile, i-a spus Annabeth. Tot ce simt eu e m irosul de burgeri. Ție nu ți-e foame? — Carne! a spus el disprețuitor. Eu sunt vegetarian.

— Tu mănânci enchiladas cu brânză și cutii de aluminiu, i-am amintit.

— Alea sunt legume. Haideți să plecăm. Statuile astea... se uită la mine.

Apoi ușa s-a deschis cu un scârțâit și în fața noastră a apărut o femeie înaltă din Orient iu - sau cel puțin am presupus că era din Orientul Mijlociu, pentru că purta o rochie lungă și neagră care o acoperea cu totul, cu excepția mâinilor, având și capul complet acoper

t. Ochii îi sclipeau în spatele unui voal negru, dar asta era tot ce vedeam. Mâinile ei de culoarea cafelei păreau bătrâne, dar îngrijite și elegante, așa că mi-am imaginat că e o nicuță care fusese cândva o doamnă frumoasă. Chiar și accentul ei aducea vag a Orientul Mijlociu. Ne-a spus:

— Copii, e prea târziu să umblați singuri pe afară. Unde sunt părinții voștri?

— Sunt..., ăăă..., a început Annabeth.

— Suntem orfani, am spus eu.

— Orfani? a spus femeia.

Cuvântul suna ciudat în gura ei. — Nu se poate, dragii mei!

— Ne-am pierdut de caravana noastră, am spus. Caravana noastră de circ. Maestru l de ceremonii ne-a spus să ne întâlnim la benzinărie dacă ne pierdem, dar poate a uitat sau poate vorbea de altă benzinărie. În orice caz, ne-am pierdut. Miroase cumva a mâncare ?

— O, dragii mei, a spus femeia. Intrați, bieții de voi. Eu sunt Tanti Em. Mergeți tot înainte până în spatele depozitului, vă rog. Acolo e zona de luat masa. I-am mulțumit și am intrat.

Annabeth mi-a șoptit:

— O caravană de circ?

— E bine să ai întotdeauna o strategie, nu-i așa? — Ai capul plin de alge.

Depozitul era plin de statui - oameni în diferite ipostaze, purtând tot felul de costume și având diferite expresii. Mă gândeam că îți trebuie o grădină destul de mare ca să ingură statuie, pentru că toate erau în mărime naturală. Dar cel mai mult mă gândeam la mâncă. N-aveți decât, spuneți-mi că am fost un idiot pentru că am intrat pur și simplu în magazin l unei doamne ciudate doar pentru că-mi era foame, dar eu obișnuiesc să fac chestii im pulsive. În plus, nu știți cum miroseau burgerii lui Tanti Em. Aroma era asemenea gazu lui ilariant de la dentist - făcea ca orice altceva să dispară. Abia dacă observam scâncet ele agitate ale lui Grover sau felul în care ochii statuiilor păreau să mă urmărească sau faptul că Tanti Em încuiase ușa în urma noastră.

Singurul lucru care mă interesa era să găsesc zona de luat masa. Și, desigur, aceasta se afla în partea din spate a depozitului, o tejghea de fast food cu un grătar, un dozator de băuturi răcoritoare, un încălzitor de covrigi și un automat de nachos cu brânză. T t ce-ți puteai dori, plus câteva mese de picnic din oțel în față. — Vă rog, stați jos, a spus Tanti Em. — Minunat, am spus.

— Hm, a spus Grover fără tragere de inimă, nu avem niciun ban, doamnă.

Până să apuc să-l înghiontesc, Tanti Em a spus:

— Nu, nu, copii, nu-i nevoie de bani. E un caz special, nu-i așa? Fac cinste , pentru niște orfani atât de drăguți.

— Vă mulțumim, doamnă, a spus Annabeth.

Tanti Em a înțepenit, de parcă Annabeth ar fi făcut ceva nepotrivit, dar apoi bătrâna s-a relaxat la fel de repede, așa că m-am gândit că probabil îmi imaginasem.

— Nu-i rău deloc, Annabeth, a spus ea. Ai niște ochi gri încântători, copilă.

Abia foarte târziu m-am întrebat de unde știa că o cheamă Annabeth, deși nu ne prezentase răm.

Gazda noastră a dispărut în spatele tejghelei și a început să gătească. În scurt timp, nes tăvi de plastic pline vârf cu cheeseburgeri dubli, shake-uri de vanilie și porții imen se de cartofi prăjiți. Doar după jumătate de

burger mi-am adus aminte să mai și respir. Annabeth își sorbea shake-ul.

Grover trăgea cu ochiul la cartofii prăjiți și privea la hârtia cerată de pe tavă ca și cum ar fi vrut s-o guste, dar încă era prea agitat pentru a mânca.

— Ce-i cu șuieratul ăsta? a întrebat el.

Am ascultat, dar n-am auzit nimic. Annabeth a clătinat din cap.

— Șuierat? a întrebat Tanti Em. Poate că e baia de ulei. Ai un auz fin, Grover.

— Iau vitamine. Pentru urechi.

— Splendid, a spus ea. Dar, te rog, relaxează-te.

Tanti Em nu mânca nimic. Nu-și scosese vâlul, nici chiar când gătise, iar acum ședea aplecată în față, cu mâinile împreunate și ne privea mâncând. Mă neliniștea să știu că cineva se făra să-i pot vedea fața, dar mă simțeam mulțumit după burger, și un pic somnoros, și m-am gândit măcar încerca să fac puțină conversație cu gazda noastră.

— Deci vindeți pitici, am spus, încercând să par interesat.

— O, da, a spus Tanti Em. Și animale. Și oameni. De toate pentru grădină. Comenzi personalizate. Statuile sunt foarte căutate, să știi.

— Trece multă lume pe aici?

— Nu prea, nu. De când s-a construit autostrada, majoritatea mașinilor nu mai trec pe aici. Trebuie să răsfăț orice client de care am parte.

A început să mă mănânce ceafa, de parcă m-ar mai fi privit și altcineva. M-am întors, dar doar statuia unei tinere care ținea un coș de Paște. Detaliile erau incredibile, mult mai precise decât la majoritatea statuielor de grădină. Dar ceva era în neregulă cu fața ei.

Arăta de parcă era speriată sau chiar îngrozită.

— Ah, a spus cu tristețe Tanti Em. Ai observat că unele dintre creațiile mele n-au ieșit bine. Sunt defecte. Nu le cumpără nimeni. Fața este cel mai greu de realizat. Întotdeauna fața.

— Dumneavoastră faceți aceste statui? am întrebat.

— O, da. Pe vremuri, am avut două surori care mă ajutau cu magazinul, dar au murit, iar Tanti Em e singură. Doar eu și statuile mele. De asta le fac. Îmi țin companie. Tristețea din vocea ei a părut atât de profundă și de reală, încât nu m-am putut abține să fie milă de ea. Annabeth s-a oprit din mâncat. S-a aplecat în față și a întrebat: — Două surori?

— E o poveste îngrozitoare, a spus Tanti Em. Chiar nu-i o poveste pentru copii

i. Vezi tu, Annabeth, o femeie rea era geloasă pe mine, cu mult timp în urmă, când eram tânără. Aveam un... un iubit, înțelegi, și femeia asta rea era hotărâtă să ne despartă. Ea a un accident îngrozitor. Surorile mele au rămas alături de mine. Mi-au împărtășit ghinionul că u putut, dar în cele din urmă au murit. S-au stins. Eu sunt singura care a supraviețuit, dar asta a avut un preț. Și ce preț!

Nu înțelegeam prea bine ce voia să spună, dar mi-a părut rău pentru ea. Pleoapele mi s-au îngreunat, stomacul plin mă îndemna la somn. Biata bătrânică. Cine ar putea răni o persoană de simpatică? — Percy?

Annabeth m-a scuturat pentru a mă face atent.

— Poate ar trebui să plecăm. Vreau să spun că maestrul de ceremonii ne așteaptă.

Părea tensionată. Nu prea înțelegeam de ce. Grover mânca acum hârtia cerată de pe tavă, da acă lui Tanti Em i se părea ciudat, nu spunea nimic. — Ce ochi gri minunați, i-a spus Tanti Em lui Annabeth din nou. Da, de mult n -am mai văzut asemenea ochi gri.

S-a întins ca pentru a atinge obrazul lui Annabeth, dar Annabeth s-a ridicat brusc. — Chiar trebuie să plecăm.

— Da!

Grover și-a înghițit hârtia cerată și s-a ridicat.

— Maestrul de ceremonii ne așteaptă. Așa e!

Nu voiam să plec. Mă simțeam sătul și mulțumit. Tanti Em era atât de drăguță. Aș fi vrut să o văd o vreme. — Vă rog, dragii mei, ne-a implorat Tanti Em. Întâlnesc atât de rar copii! Înainte să plecați, nu vreți măcar să-mi pozați?

— Să vă pozăm? a întrebat Annabeth cu precauție.

— Doar o fotografie. O voi folosi pentru a sculpta un nou set de statui. Vedeți voi, copiii sunt foarte populari. Toată lumea iubește copiii. Annabeth s-a mutat de pe un picior pe celălalt.

— Nu cred că putem, doamnă. Haide, Percy... — Sigur că putem, am spus.

Mă irita faptul că Annabeth e atât de autoritară și nepoliticoasă cu bătrânică asta care te-a hrănit pe gratis. — E doar o fotografie, Annabeth. Ce-i rău în asta?

— Da, Annabeth, a murmurat femeia. Nu-i nimic rău.

Mi-am dat seama că lui Annabeth nu-i convine, dar a lăsat-o pe Tanti Em să ne conducă înapoi prin ușa din față, în grădina cu statui.

Tanti Em ne-a dus la o bancă din parc, lângă satirul de piatră.

— Acum o să vă așez cum trebuie, a spus ea. Domnișoara în mijloc, cred, iar cei doi tineri domni, în lateral.

— Nu-i o lumină prea bună pentru fotografii, am remarcat.

— O, e suficientă, a spus Tanti Em. E suficientă ca să ne vedem unii pe alții, nu așa? — Unde-i aparatul? a întrebat Grover.

Tanti Em s-a dat înapoi, parcă pentru a admira cadrul.

— Acum, cu fața este cel mai dificil. Îmi puteți zâmbi, vă rog, cu toții? Un zâmbet lăz?

Grover a aruncat o privire spre satirul de ciment de lângă el și a mormăit:

— Chiar că seamănă cu unchiul Ferdinand.

— Grover, l-a certat Tanti Em, uită-te aici, dragă. Încă nu scosese un aparat foto. — Percy..., a spus Annabeth.

Instinctul mă avertiza să ascult de Annabeth, dar mă luptam cu somnolența, cu calmul acela confortabil dat de mâncare și de vocea bătrânei. — Durează doar o clipă, a spus Tanti Em. Știți, nu văd foarte bine cu blestematul ăst de voal...

— Percy, ceva nu-i în regulă, a insistat Annabeth.

— Nu-i în regulă? a spus Tanti Em, întinzând mâna pentru a-și dezveli capul. Nici pom neală, dragă. Sunt într-o companie atât de nobilă în seara asta! Ce-ar putea să nu fie-n regulă — Chiar este unchiul Ferdinand! a bolborosit Grover.

— Nu te uita la ea! a strigat Annabeth.

Și-a pus șapca cu Yankees pe cap și a dispărut. Măinile ei invizibile ne-au împins pe Grover și pe mine de pe bancă.

Zăceam pe jos, uitându-mă la sandalele lui Tanti Em.

L-am auzit pe Grover plecând într-o direcție, iar pe Annabeth în alta. Dar eram prea amețit ca să mă mișc.

Apoi am auzit un sâsâit ciudat deasupra mea. Mi-am ridicat privirea spre mâinile lui Tanti Em, care au devenit noduroase și pline de negi, cu gheare ascuțite de bronz în loc de unghii. Eram gata să privesc mai sus, dar de undeva, din stânga, Annabeth mi-a strigat: — Nu! Nu te uita!

Un nou sâsâit - sunetul făcut de niște șerpișori, chiar deasupra mea, acolo unde... unde ar fi trebuit să fie capul lui Tanti Em.

— Fugi! a behăit Grover.

L-am auzit gonind prin pietriș, strigând: „Maia!“ pentru a-și activa bascheții zburători.

Nu mă puteam mișca. M-am uitat la ghearele noduroase ale lui Tanti Em și am încercat să mă împotrivesc transei amețitoare pe care mi-o indusese bătrâna. — Ce păcat că trebuie să distrug o față frumoasă și tânără, mi-a spus ea consolator. N Percy. Tot ce trebuie să faci e să privești în sus.

Mă luptam cu impulsul de-a mă supune. Dar am privit într-o parte și am văzut una dintre acele sfere de sticlă pe care oamenii și le pun în grădini. Am văzut reflexia întunecată a lui anti Em în sticla portocalie; vălul dispăruse, dezvăluindu-i fața ca un cerc palid și sclipi tor. Părul i se mișca, unduindu-se ca niște șerpi. Tanti Em.

Tanti „M“.

Cum putusem să fiu atât de prost?

„Gândește”, mi-am spus. Cum a murit Meduza în mit?

Dar nu puteam gândi. Ceva îmi spunea că, în mit, Meduza dormea când fusese atacată de tizul meu, Perseu. Dar acum nu era nici pe departe adormită. Dacă voia, își putea scoate ch iar acum ghearele pentru a-mi zgâria fața.

— Cea cu Ochii Gri mi-a făcut asta, Percy, a spus Meduza, și vocea ei nu semăna de loc cu a unei ființe monstruoase.

Vocea ei mă invita să privesc în sus, să empatizez cu o biată bunicuță.

— Mama lui Annabeth, blestemata de Atena, m-a transformat dintr-o femeie frumoasă în asta. — N-o asculta! a strigat Annabeth, de undeva dintre statui. Fugi, Percy!

— Liniște! a mârâit Meduza.

Apoi, vocea ei a revenit la un tors reconfortant.

— Înțelege de ce trebuie s-o ucid pe fată, Percy? E fiica dușmancei mele. Voi zdrobi statuia ei. Dar tu, dragul meu Percy, nu trebuie să suferi. — Nu, am murmurat. Am încercat să-mi mișc picioarele.

— Chiar vrei să-i ajuți pe zei? m-a întrebat Meduza, înțelege ce te așteaptă în aceas une prostească, Percy? Ce se va întâmpla dacă ajungi în Infern? Nu fi doar un pion al Olim pienilor, dragul meu. Ți-ar fi mai bine ca statuie. Mai puțin dureros. Mai puțin dureros. — Percy!

În spate, am auzit un zumzet, ca un colibri de nouăzeci de kilograme aflat în picaj.

— Ferește-te! a strigat Grover.

M-am întors și l-am văzut proiectat pe cer, zburând direct spre mine, cu pantofii lui înaripați fâlfâind, ținând în mână o creangă de mărimea unei băte de baseball. Avea ochii și se mișca dintr-o parte în alta. Zbura ajutându-se doar de instinct.

— Ferește-te! a strigat el din nou. Îi vin eu de hac!

Asta m-a făcut în sfârșit să reacționez. Cunoscându-l pe Grover, eram sigur că o va rata pe educația și mă va nimeri pe mine. M-am dat la o parte.

Poc!

Prima dată am crezut că Grover s-a lovit de un copac. Apoi, Meduza a urlat furioasă. — Satir nenorocit, a mârâit ea. Te voi adăuga la colecția mea!

— Asta a fost pentru unchiul Ferdinand! i-a strigat Grover.

M-am târât de acolo și m-am ascuns printre statui, în timp ce Grover s-a năpustit în jos într-un al doilea atac.

Zbang!

— Arr! a țipat Meduza, iar șerpilor din păr au șuiert și au scuipat.

Chiar lângă mine, s-a auzit vocea lui Annabeth: — Percy!

Am sărit atât de sus, încât aproape am distrus un pitic de grădină.

— Doamne! Nu face asta!

Annabeth și-a scos șapca cu Yankees și a devenit vizibilă.

— Trebuie să-i tai capul.

— Poftim? Ți-ai pierdut mințile? Să plecăm de aici.

— Meduza este o amenințare. E malefică. Aș ucide-o eu, dar...

Annabeth a înghițit în sec, de parcă era gata să facă o mărturisire dificilă.

— Dar tu ai arma cea mai bună. În plus, eu nu m-aș putea apropia de ea. M-ar tăia în bucăți din cauza mamei. Tu... Tu ai o șansă. — Poftim? Nu pot...

— Uite, vrei să transforme și mai mulți oameni nevinovați în statui?

A arătat spre o pereche de îndrăgostiți, un bărbat și o femeie îmbrățișați, pietrificați. Annabeth a luat o bilă verde de pe un pedestal din apropiere.

— Un scut lustruit ar fi fost mai potrivit.

A studiat sfera cu un ochi critic.

— Convexitatea va produce niște distorsiuni. Mărimea reflexiei trebuie să se dividă cu... — Vrei să vorbești pe înțelesul meu?

— Asta fac!

Mi-a aruncat sfera de sticlă.

— Privește-o prin sticlă. Niciodată să n-o privești în mod direct.

— Hei, prieteni! a strigat Grover de undeva de deasupra noastră. Cred că e înconștientă! — Mrrrl — Sau nu, s-a corectat Grover și a plecat într-o nouă misiune cu creanga lui.

— Grăbește-te, mi-a spus Annabeth. Grover are un nas grozav, dar se va prăbuși până la urmă. Mi-am scos pixul și i-am desfăcut capacul. Lama de bronz a lui Anaklusmos mi s-a alungit în mână. Am luat-o pe urma șuierăturilor și a sâsâielilor care se auzeau din părul Meduzei.

Am ținut ochii țintă pe sferă, pentru a vedea doar reflexia Meduzei, nu direct pe ea.

Apoi, am zărit-o în sticla verzuie.

Grover s-a apropiat pentru o nouă lovitură, dar de data asta zburase puțin prea jos.

. Meduza i-a apucat bâta și l-a scos din joc. El s-a rostogolit prin aer și s-a prăbușit în brațele de piatră ale unui urs grizzly, urlând de durere. Meduza era pe punctul de a-l lovi, când am strigat: — Hei!

M-am apropiat de ea, ceea ce nu era ușor, având o sabie și un glob de sticlă. Dacă ar fi atacat, mi-ar fi fost greu să mă apăr.

Dar ea m-a lăsat să mă apropiu: șase metri, trei metri.

Acum îi vedeam reflexia feței. Cu siguranță n-avea cum să fie atât de urâtă. Imperfecțiunile rzuie ale globului probabil că denaturau imaginea, făcând-o să arate mai rău.

— Doar n-o să lovești o femeie în vârstă, Percy, a spus ea mîeros. Știu că n-ai putea

Am ezitat, fascinat de fața pe care i-o vedeam reflectată în sticlă - ochii ei păreau să pătrundă direct prin sticla verde, slăbindu-mi brațele. L-am auzit pe Grover gemând dinspre ursul de ciment:

— Percy, n-o asculta!

Meduza a chicotit.

— Prea târziu.

S-a repezit la mine cu ghearele.

Am lovit cu sabia, am auzit un hârști dezgustător, apoi un șuierat ce aducea cu vîntul care iese dintr-o peșteră - zgomotul unui monstru care se dezintegrează.

Ceva a căzut la pămînt, la picioarele mele. M-am străduit cu toată ființa să nu mă uit. Simțit cum o chestie măloasă mi se scurge în ciorap și niște capete de șerpi în agonie mă traureau înapoi. — O, căh! a spus Grover.

Încă avea ochii strînși, dar cred că auzea chestia aia bolborosind și spumegînd.

— Mega căh.

Annabeth a venit lângă mine, cu ochii fixați pe cer. Ținea în mînă voalul cel negru al Măduzei. Mi-a spus:

— Nu te mișca.

Foarte, foarte atentă, fără să privească în jos, a îngenunchat și a învelit capul monstrului în pînza neagră, apoi l-a ridicat. Din el picura încă un lichid verde.

— Ești bine? m-a întrebat, cu vocea tremurîndă.

— Da, am zis, deși simțeam că o să dau afară cheeseburgerul dublu. De ce... de ce nu s-a evaporat și capul? — După ce-l rețezi, devine pradă de război, a spus ea. Asemenea cornului de mișcator. Dar să nu-l dezvelești. Încă te poate împietri.

Grover gemea în timp ce cobora de pe statuia ursului grizzly. Pe frunte avea o tăietură mare. Căciula îi atârna de o corniță, iar picioarele false îi ieșiseră de pe copit heții magici și zburau aiurea în jurul capului.

— Baronul Roșu, am spus. Bună treabă, omule.

A reușit să schițeze un zâmbet timid.

— N-a fost deloc distractiv. Mă rog, partea în care am lovit-o cu bâta a fost distractivă. Dar să mă izbesc de un urs de beton? Deloc distractiv. Și-a prins încălțărilor din aer. Eu mi-am băgat sabia la loc. Apoi ne-am întors toți trei epozit.

Am găsit niște ambalaje vechi de plastic în spatele tejghelei cu gustări și am învelit capul Meduzei în două pungi. L-am aruncat pe masa unde mâncaserăm și ne-am așezat în jurul lu , prea epuizați ca să mai putem vorbi.

În cele din urmă am spus:

— Deci Atenei trebuie să-i mulțumim pentru monstrul ăsta?

Annabeth m-a fulgerat cu o privire iritată.

— De fapt, tatălui tău. Nu-ți amintești? Meduza a fost iubita lui Poseidon. S-au întâlnit în templul mamei mele. Pentru asta Atena a transformat-o într-un monstru. Meduza și cele două surori ale ei care au ajutat-o să intre în templu au devenit cele trei Gorgone. De aceea voia Meduza să mă spintece, dar să te păstreze pe tine, ca pe o statuie frumoasă. Încă îi place de tatăl tău. Probabil că-i amintești de el. Fața mi-a luat foc.

— O, deci acum e vina mea că am întâlnit-o pe Meduză.

Annabeth s-a îndreptat. Într-o încercare nereușită de-a mă imita, a spus:

— E doar o fotografie, Annabeth. Ce-i rău în asta?

— Las-o baltă, am spus. Ești imposibilă.

— Ești

insuportabil. —

Ești...

— Hei! ne-a întrerupt Grover. Voi doi îmi dați dureri de cap, iar satirii nici măcar nu suferă de așa ceva. Ce facem cu capul? L-am privit. Un șerpișor ieșise din pungă printr-o gaură. Pe pungă scria: VĂ MULȚUMIM CĂ MPĂRAT DE LA NOI!

Eram supărat, nu doar pe Annabeth sau pe mama ei, ci pe toți zeii pentru misiunea asta, pentru că fusesem aruncați de pe șosea și ne implicaserăm în două lupte serioase chiar din prima zi în afara taberei. În ritmul ăsta, n-aveam cum să ajungem vii în Los Angeles , cu atât mai puțin

înainte de solstițiul de vară. Ce-mi spusese Meduza? Nu fi doar un pion al Olimpienilor, dragul meu. Ți-ar fi mai bine ca statuie.

M-am ridicat.

— Mă întorc.

— Percy, a strigat Annabeth după mine. Ce vrei să...

Am scotocit în spatele depozitului până când am găsit biroul Meduzei. În registrul ei c ontabil am găsit cele mai recente șase vânzări, expediate către Lumea Subpământeană pentru a

ora grădinile lui Hades și ale Persefonei. Potrivit uneia dintre facturi, adresa de facturare a Lumii Subpământene era Studiourile de înregistrare DOA, West Hollywood, California. Am împăturit factura și mi-am îndesat-o în buzunar. În casa de marcat am găsit douăzeci de dolari, câteva drahme de aur și niște hârtie de închetat pentru firma de curierat Hermes Overnight Express, fiecare având atașată câte o p

ungă de piele pentru monede. Am scotocit în birou până am găsit o cutie de mărimea potrivită. M-am întors la masa de picnic, am împachetat capul Meduzei și am completat un buletin de expediție:

Zeilor

Muntele Olimp

Etajul 600

Empire State Building

New York, NY

Toate cele bune, Percy Jackson — N-o să le placă, m-a avertizat Grover. Vor crede că ești impertinent.

Am pus câteva drahme de aur în pungă. De îndată ce am închis-o, s-a auzit un sunet ca de casă de marcat. Pachetul s-a ridicat de pe masă și a dispărut cu un pocnet! — Chiar sunt impertinent, am spus.

M-am uitat la Annabeth, provocând-o să mă critice.

N-a făcut-o. Părea resemnată cu privire la faptul că aveam un talent nemaipomenit de a-i mânia pe zei. — Haide, a murmurat ea. Avem nevoie de un nou plan.

Capitolul 12

În care primim sfaturi de la un pudel A fost o noapte groaznică.

Am campat în pădure, la vreo sută de metri de drumul principal, într-o poiană mlăștinoasă pe e puștii din zonă o folosiseră în mod evident pentru a organiza petreceri. Pe jos era plin de cutii de suc turtite și de ambalaje de fast food.

Luaserăm niște mâncare și păături de la Tanti Em, dar n-am îndrăznit să facem un foc ca să uscăm hainele ude. Furiile și Meduza ne oferiseră suficiente emoții pentru o singură zi. Nu voiam să mai atragem și altceva.

Am decis să dormim cu schimbul. M-am oferit să stau primul de veghe.

Annabeth s-a ghemuit pe păături și a început să sforăie de îndată ce a pus capul jos. Gro

er s-a ridicat cu ajutorul pantofilor lui zburători pe cea mai de jos creangă a unui copac, s-a sprijinit cu spatele de trunchi și și-a îndreptat privirea spre cerul nopții.

— Culcă-te, i-am spus. Te trezesc eu dacă sunt probleme.

A dat din cap, dar tot n-a închis ochii.

— Asta mă întristează, Percy.

— Ce anume? Faptul că te-ai oferit să participi la misiunea asta prostească?

— Nu. Asta mă întristează. A arătat spre gunoiul de pe jos.

— Și cerul. Nici măcar nu se văd stelele. Au poluat cerul. Sunt vremuri groaznice pentru un satir. — O, da. Cred că ai fi un ecologist grozav. S-a uitat la mine.

— Dar oamenii nu sunt. Specia ta sufocă lumea atât de repede... Eh, nu contează. E inutil să-i dai lecții unui om. La cum merg lucrurile, n-o să-l găsesc niciodată pe Pan.

— Pan? Sprayul pentru gătit?

— Pan! a strigat el indignat. PAN, marele zeu Pan! De ce crezi că vreau un permis de căutător?

O briză ciudată a adiat prin poiană, acoperind temporar putoarea de gunoi și noroi.

A adus un miros de fructe de pădure și de flori sălbatice și de apă de ploaie curată, lucruri care poate existaseră cândva în aceste păduri. Dintr-odată m-a cuprins nostalgia după ceva ce nu știusem niciodată.

— Vorbește-mi despre căutarea asta, am spus.

Grover m-a privit cu prudență, de parcă i-ar fi fost teamă că-mi bat joc de el.

— Zeul locurilor sălbatice a dispărut acum două mii de ani, mi-a spus. Un marin ar aflat în dreptul coastei Efesului a auzit o voce misterioasă strigând de pe țărm: „Spunele că marele zeu Pan a murit! “ Când oamenii au auzit vestea, i-au dat crezare. De atunci, ei continuă să jefuiască regatul lui Pan. Dar pentru noi satirii, Pan e domnul și s tăpânul. El ne-a protejat pe noi și locurile sălbatice de pe Pământ. Refuzăm să credem că a m Cu fiecare generație, cei mai curajoși satiri își dedică viața găsirii lui Pan. Străbat pământul explorând cele mai sălbatice locuri în speranța de-a găsi locul unde se ascunde și de a-l trezi din somn.

— Iar tu vrei să fii un căutător.

— E visul vieții mele, a spus el. Tatăl meu a fost un căutător. Iar unchiul Ferdinand... a cărui statuie ai văzut-o... — O, da, îmi pare rău. Grover a clătinat din cap.

— Unchiul Ferdinand știa care sunt riscurile. La fel și tata. Dar eu o să reușesc.

Voi fi primul căutător care se va întoarce viu.

— Stai așa - primul?

Grover și-a scos naiul din buzunar.

— Niciun căutător nu s-a mai întors. Odată plecați, ei dispar. Nu mai sunt văzuți nicădată în viață. — Niciunul în două mii de ani?

— Niciunul.

— Și tatăl tău? N-ai nicio idee ce s-a întâmplat cu el? — Nu.

— Și totuși vrei să pleci, am spus eu uimit. Tu chiar crezi că vei fi cel care-l găsește pe Pan?

— Trebuie să cred asta, Percy. Toți căutătorii cred asta. E singurul lucru care ne împiedică să nu disperăm când vedem ce i-au făcut oamenii lumii. Trebuie să cred că Pan mai te va trezi. Am privit ceața portocalie de pe cer și am încercat să pricep cum putea urma Grover în vis care părea atât de lipsit de speranță. Pe de altă parte, eram eu mai breaz?

— Cum vom intra în Infern? l-am întrebat. Adică, ce șanse avem împotriva unui zeu?

— Nu știu, a recunoscut el. Dar acasă la Meduză, când îi căutai prin birou, Annabeth spunea...

— O, am uitat. Annabeth va avea un plan bine pus la punct.

— Nu fi atât de dur cu ea, Percy. A avut o viață grea, dar e un om bun. La urma urmei, ea m-a iertat... Vocea îi tremura.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat. Pentru ce te-a iertat?

Dintr-odată, Grover a părut foarte interesat de cântatul la nai.

— Stai o clipă, am spus. Prima ta misiune ca supraveghetor a fost acum cinci ani. Annabeth e în tabără de cinci ani. Să fi fost ea... adică, prima ta misiune, care a eșuat...

— Nu pot să vorbesc despre asta, a spus Grover, și tremurul buzei inferioare m i-a sugerat că va izbucni în plâns dacă insist. Dar, așa cum spuneam, acasă la Meduză, Annabeth și cu mine am căzut de acord că e ceva ciudat cu misiunea asta. Ceva nu e-n regulă. — Aăă..., păi da. Sunt învinuit de furtul unui fulger pe care l-a luat Hades.

— Nu la asta mă refer, a spus Grover. Furii... Binevoitoarele păreau oarecum reținute. La fel ca doamna Dodds de la Academia Yancy... De ce a așteptat atâta pentru a încerca să te omoare? Apoi, în autocar, pur și simplu n-au fost atât de agresive pe cât ar fi putut fi. — Mie mi s-au părut destul de agresive.

Grover a clătinat din cap.

— Țipau la noi:

„Unde e? Unde e?“ — Mă căutau pe mine, am spus.

— Poate, dar Annabeth și cu mine am avut senzația că nu căutau o persoană. Când spuneu „Unde e?“, ele păreau să caute un obiect.

— Asta n-are niciun sens.

— Știu. Dar dacă am înțeles ceva greșit în legătură cu misiunea asta și avem doar nouă să găsim fulgerul...

S-a uitat la mine parcă sperând să primească niște răspunsuri, dar eu n-aveam niciunul.

M-am gândit la spusele Meduzei: zeii mă foloseau. Mă aștepta ceva mai rău decât pietrificarea. — N-am fost sincer cu tine, i-am spus lui Grover. Nu-mi pasă de fulger. Am ales să cobor în Lumea Subpământeană ca să o aduc înapoi pe mama. Grover a scos o notă joasă la naiul său.

— Știu asta, Percy. Dar ești sigur că e singurul motiv?

— Nu fac asta ca să-l ajut pe tatăl meu. Lui nu-i pasă de mine. Iar mie nu-mi pasă de el.

Grover a privit în jos de pe cracă.

— Uite, Percy, nu sunt la fel de deștept ca Annabeth. Nu sunt la fel de curaj os ca tine. Dar mă cam pricep la citirea emoțiilor. Ești bucuros că tatăl tău e viu. Îți pare ne că te-a recunoscut, iar o parte din tine vrea ca el să fie mândru. De-asta ai trimis capul Meduzei în Olimp. Ai vrut ca el să vadă ce-ai făcut. — Da? Poate că emoțiile satirilor sunt diferite de emoțiile umane. Pentru că greșești.

Nu-mi pasă de ce crede el.

Grover și-a tras picioarele sus, pe cracă. — Bine, Percy. Cum spui tu.

— În plus, n-am făcut nimic vrednic de laudă. De abia am părăsit New Yorkul și suntem locați aici fără niciun ban și fără să fi găsit calea spre vest. Grover a privit cerul de parcă ar fi meditat la ce am spus.

— Ce zici dacă stau eu primul de veghe, hm? Iar tu te culci.

Am vrut să protestez, dar el a început să cânte Mozart, încetisor și plăcut, și m-am întors parte, cu ochii usturându-mă de somn. După câteva măsuri din Concertul numărul 12 pentru pia n, am adormit. În vis, mă aflu într-o peșteră întunecată în fața unei gropi căscate. Creaturi plămădite se mișcau în jur, zdrențe șoptitoare de fum care, mi-am dat cumva seama, erau spiritele morților. Mă prindeau de haine, încercând să mă tragă înapoi, dar eu eram silit să merg tocmai pe marginea prăpastiei. Am privit în jos și am amețit.

Groapa care se căsca larg era atât de neagră, încât am știut că trebuie să fie fără fund. e astea, aveam senzația că ceva încearcă să se ridice din abis, ceva imens și rău. Micul erou, s-a auzit deodată din întuneric o voce amuzată. Prea slab, prea tânăr, dar probabil se va descurca. Vocea părea bătrână - rece și apăsătoare. S-a înfășurat în jurul meu asemenea unor plăci de lemn. Te-au înșelat, băiete, spunea. Fă schimb cu mine. Îți voi da ceea ce vrei.

O imagine palpitantă a plutit deasupra hăului: mama, înghețată în momentul în care se dizolva într-o pulbere aurie. Fața îi era strâmbată de

durere, de parcă Minotaurul ar fi continuat să-o strângă de gât. Ochii ei mă priveau fix, implorând: Du-te! Am încercat să strig, dar eram mut.

Un râs înghețat s-a auzit din prăpastie.

O forță invizibilă m-a tras înainte și m-ar fi târât în groapă dacă n-aș fi fost ferm.

Ajută-mă să mă ridic, băiete. Vocea a devenit mai convingătoare. Adu-mi fulgerul. Dă-le o ovitură zeilor trădători!

Am auzit însă spiritele morților șoptind în jurul meu: Nu! Trezește-te!

Imaginea mamei a început să se șteargă. Creatura din prăpastie și-a intensificat strânsoara a nevăzută în care mă îneca.

Mi-am dat seama că voia să mă atragă înăuntru. Se folosea de mine pentru a ieși.

În regulă, a murmurat ea. În regulă. Trezește-te! au șoptit morții. Trezește-te!

Cineva mă scutura. Am deschis ochii și era lumină.

— Ei bine, a spus Annabeth, stafia trăiește. Tremuram din cauza visului. Încă simțeam în piept strânsoarea monstrului din prăpastie. — Cât am dormit?

— Suficient cât să pregătesc și micul dejun.

Annabeth mi-a aruncat o pungă de chipsuri de porumb cu aromă de nachos pe care o luase de la snack barul lui Tanti Em. — Iar Grover a fost în cercetare. Uite, a găsit un prieten. Îmi era greu să mă concentrez. Grover stătea așezat cu picioarele încrucișate pe o pătură și ținea în poală ceva pufos, u

l împăiat murdar, nefiresc de roz. Nu, nu era un animal împăiat. Era un pudel roz. Pudelul m-a lătrat suspicios.

— Nu, nu este, i-a răspuns Grover.

Am clipit.

— Poți... poți să vorbești cu chestia aia?

Pudelul a mârâit.

— Chestia asta, m-a avertizat Grover, e biletul nostru spre vest. Fii drăguț cu el. — Poți să vorbești cu animalele? Grover mi-a ignorat întrebarea.

— Percy, fă cunoștință cu Gladiola. Gladiola, el e Percy. M-am uitat la Annabeth, ima ginându-mi că se va sparge de răs la această farsă pe care mi-o jucau, dar ea părea extrem de serioasă. — N-o să salut un pudel roz, am spus. Las-o baltă.

— Percy, a spus Annabeth. Eu l-am salutat pe pudel. Salută-l și tu. Pudelul a mârâit. L-am salutat.

Grover mi-a povestit că dăduse peste Gladiola în pădure și au intrat în vorbă. Pudelul fug se de la o familie bogată din zonă, care oferea o recompensă de 200 de dolari pentru prinderea lui. Gladiola nu prea dorea să se întoarcă la familia lui, dar era dispus să-o facă dacă asta însemna să-l ajute pe Grover. — De unde știe Gladiola despre recompensă? am întrebat.

— A citit afișele, a răspuns Grover. Cum altfel?

— Desigur, am spus. Ce prost sunt.

— Deci, o predăm pe Gladiola, a explicat Annabeth folosindu-și vocea cea mai bună de strateg, facem rost de bani și ne cumpărăm bilete spre Los Angeles. Simplu.

Mi-am amintit de visul meu - vocile șoptite ale morților, chestia din prăpastie și chipul mamei, pâlپând în timp ce se dizolva în aer. Toate astea m-ar fi putut aștepta în vest.

— Fără autocare, am spus precaut.

— Fără, a fost de acord Annabeth.

A arătat spre șinele de tren pe care nu le observaserăm noaptea trecută în întuneric.

— Există o gară la vreo opt sute de metri în direcția asta. După spusele Gladiolei, trenul spre vest pleacă la prânz.

Capitolul 13

În care plonjez spre moarte

Am petrecut două zile în tren, îndreptându-ne spre vest peste dealuri, râuri, pe lângă câmpuri de grâne de culoarea chihlimbarului. N-am fost atacați, dar nu eram relaxat. Aveam impresia că suntem într-o vitrină, priviți de sus și poate de jos, că ceva așteaptă momentul potrivit.

Am încercat să fiu cât mai puțin vizibil, deoarece numele și poza mea se regăseau pe prim

a pagină a mai multor ziare de pe coasta de est. Trenton Register News a publicat o fotografie făcută de un turist în momentul în care coboram din autocarul Greyhound. Av eam o privire sălbatică. Sabia avea o strălucire metalică în mâinile mele. Ar fi putut fi o bătă de baseball sau un băț de lacrosse. Dedesubt se putea citi:

Percy Jackson, în vârstă de doisprezece ani, căutat pentru a fi anchetat în cazul di spariției din Long Island a mamei sale acum două săptămâni, poate fi, văzut aici îndepărtându e autocarul în care acostase câteva pasagere în vârstă. Autocarul a explodat pe o șosea din estul statului New Jersey, la scurt timp după ce Jackson a părăsit locul. Conform rela tărilor martorilor oculari, poliția crede că e posibil ca băiatul să călătorească împreună cu mplici adolescenți. Tatăl său vitreg, Gabe Ugliano, a oferit o recompensă bănească pentru in formații care vor duce la prinderea lui. — Nu-ți face griji, mi-a spus Annabeth. Poliția muritorilor nu te poate găsi. Dar nu părea foarte convinsă.

Mi-am petrecut restul zilei plimbându-mă de la un capăt la altul al trenului (pentru că-mi era foarte greu să stau locului) sau privind pe fereastră.

La un moment dat, am zărit o familie de centauri galopând peste un lan de grâu, cu arcurile pregătite, vânân-du-și prânzul. Băiețelul centaur, care avea înălțimea unui elev de doua călare pe un ponei, mi-a prins privirea și mi-a făcut cu mâna. M-am uitat înjur în vag on, dar nu-l mai observase nimeni altcineva. Toți călătorii adulți aveau fețele îngropate în aptopuri sau reviste.

Altă dată, spre seară, am văzut ceva imens deplasându-se prin pădure. Aș fi putut jura că n leu, atâta doar că leii nu trăiesc în sălbăticie în America, și era cât un Hummer. Blana sa reflexe aurii în lumina serii. Apoi, a sărit printre copaci și a dispărut.

Recompensa pentru găsirea pudelului Gladiola ne ajunsese doar pentru a cumpăra bi lete până la Denver. Nu găsiserăm paturi la cușetă, așa că moțaiam pe scaune. îmi înțepenise t să nu salivez în somn, pentru că Annabeth stătea chiar lângă mine.

Grover sforăia și behăia și mă trezea întruna. La un moment dat, s-a mișcat prin somn și i căzut piciorul fals. A trebuit să i-l punem repede la

loc până să observe vreun alt pasager. — Deci, m-a întrebat Annabeth imediat ce-am potrivit la loc baschetul lui Grover, cine vrea ajutorul tău? — Ce vrei să spui?

— Ai mormăit în somn: „Nu te voi ajuta“. Ce visai?

Ezitam să spun ceva. Era a doua oară când visam vocea malefică din hău. Dar mă chinuia într-a, încât într-un final, i-am povestit.

Annabeth a rămas tăcută mult timp.

— Nu pare a fi Hades. El apare mereu pe un tron negru și nu râde niciodată.

— Mi-a oferit-o pe mama la schimb. Cine altcineva ar face asta?

— Probabil... dacă a vrut să spună „Ajută-mă să mă ridic din Infern Dacă dorește un rimpieii. Dar de ce să-ți ceară să-i aduci fulgerul dacă deja îl are? Am clătinat din cap, dorindu-mi să cunosc răspunsul. M-am gândit la ce-mi spusese Grover, că Furiile din autocar păreau să fi căutat ceva.

Unde este ? Unde?

Poate că Grover mi-a simțit emoțiile. A sforăit în somn, a murmurat ceva despre legume și și-a întors capul.

Annabeth i-a aranjat șapca, în așa fel încât să-i acopere coarnele.

— Percy, nu poți face schimburi cu Hades. Știi asta, nu? E înșelător, lipsit de inimă lacom. Nu-mi pasă că Binevoitoarele lui n-au fost atât de agresive de data asta...

— De data asta? am întrebat. Vrei să spui că le-ai mai întâlnit?

Și-a dus mâna la colier și mi-a arătat o mărgea albă pictată cu imaginea unui pin, una din mărgelele de lut primite la fiecare sfârșit de vară. — Hai să spunem că nu sunt înnebunită după Stăpânul Morților. Nu te lăsa ispitit să fimb pentru mama ta. — Ce-ai face dacă ar fi vorba de tatăl tău?

— Simplu, a spus ea. L-aș lăsa să putrezească. — Vorbești serios?

Ochii cenușii ai lui Annabeth m-au fixat. Avea aceeași expresie ca în pădurea din tabără, când își scosese sabia împotriva câinelui infernal.

— Tatăl meu m-a respins din ziua în care m-am născut, Percy, a spus ea. El nu și-a dorit un copil. Când am ajuns la el, i-a cerut Atenei să mă ducă înapoi și să mă crească în

entru că era prea ocupat cu munca. Ei nu i-a convenit. I-a spus că eroii trebuie cre scuți de părinții lor muritori.

— Dar cum... Adică, bănuiesc că nu te-ai născut la spital...

— Am apărut la ușa tatălui meu într-un leagăn de aur, fiind coborâtă din Olimp de Zef vântul dinspre apus. Te-ai aștepta ca tatăl meu să-și amintească de asta ca de ceva miracul os, nu-i așa? Adică să facă niște poze cu aparatul digital sau ceva de genul ăsta. Dar el a

vorbit întotdeauna despre sosirea mea ca despre cel mai inoportun lucru care i s-a

întâmpat vreodată. Când am împlinit cinci ani, s-a căsătorit și a uitat complet de Atena. Și uat o nevastă muritoare „obișnuită“ și a făcut doi copii muritori „obișnuiți “ și a încercat l că exist. Am privit pe fereastra trenului. Luminile unui oraș adormit ne-au trecut prin f ață. Aș fi vrut s-o fac pe Annabeth să se simtă mai bine, dar nu știam cum. — Mama s-a căsătorit cu un tip într-adevăr îngrozitor, i-am spus. Grover mi-a spus că a făcut-o ca să mă protejeze, ca să mă ascundă în spatele mirosului unei familii de muritori.

Poate la asta s-a gândit și tatăl tău.

Annabeth și-a făcut de lucru cu colierul. Ciupea încontinuu inelul de aur care atârna alături de mărgel. Mi-am dat seama că inelul trebuie să-i fi aparținut tatălui ei. M-am înt ebat de ce-l poartă dacă-l urăște atât de mult.

— Lui nu-i pasă de mine, a spus ea. Soția lui - mama mea vitregă - mă trata ca pe o ciudată. Nu mă lăsa să mă joc cu copiii ei. Tata îi ținea partea. Ori de câte ori se întâmp periculos, adică ceva legat de monștri - se uitau amândoi la mine foarte supărați, ceva d e genul: „Cum îndrăznești să ne pui familia în pericol?“ În cele din urmă, am priceput aluzia eram dorită. Am fugit. — Câți ani aveai?

— Vârsta pe care o aveam la venirea în tabără - șapte ani.

— Dar... n-aveai cum să ajungi la Dealul Semizeilor de una singură.

— Nu, n-am ajuns singură. Atena a avut grijă de mine, mi-a oferit ajutor. Mi-a m făcut vreo doi prieteni neașteptați care au avut grijă de mine, măcar pentru scurt timp.

Aș fi vrut s-o întreb ce se întâmplase, dar Annabeth părea pierdută în amintiri triste. Aș l-am ascultat pe Grover sforăind și am privit pe

fereastra trenului în timp ce treceam pe lângă câmpiile întunecate din Ohio.

Spre sfârșitul celei de-a doua zile petrecute în tren, pe 13 iunie, cu opt zile înainte de solstițiului de vară, am trecut printre niște dealuri aurite și peste fluviul Mississippi, intrând în St. Louis. Annabeth a întins gâtul ca să vadă Arcul Gateway, care mi se părea că arată ca toarta unei imense sacoșe de cumpărături înfipite deasupra orașului. — Vreau să fac așa ceva, a oftat ea.

— Ce anume? am întrebat.

— Să construiesc ceva de genul ăsta. Ai văzut vreodată Partenonul? — Numai în poze.

— Într-o zi, am de gând să-l văd pe viu. Voi construi cel mai mare monument închinat zeilor, din toate timpurile. Ceva care să reziste o mie de ani. Am râs. — Tu? Arhitectă?

Nu știu de ce, dar mi s-a părut amuzant. Annabeth să stea locului și să deseneze ziua întregă.

S-a înroșit.

— Da, arhitectă. Atena așteaptă de la copiii ei să creeze lucruri, nu doar să le distrugă, ca un anumit zeu al cutremurelor pe care-l știu eu. Am privit dedesubt la apa maronie, învolburată, a râului Mississippi.

— Îmi pare rău, a spus Annabeth. Am fost rea.

— Nu putem colabora puțin? am implorat-o. Atena și Poseidon n-au cooperat nici odată?

Annabeth a stat să se gândească.

— Cred că... la car, a spus ea într-o doară. Mama l-a inventat, dar Poseidon a creat caii din crestele valurilor. Așa că au trebuit să lucreze împreună ca să-l termine. — Atunci și noi putem coopera. N-am dreptate?

Am intrat în oraș, iar Annabeth a privit cum Arcul dispărea în spatele unui hotel.

— Presupun că da, a spus ea în cele din urmă.

Ne-am oprit în gara centrală. O voce ne-a anunțat că vom face o escală de trei ore înainte de a pleca spre Denver. Grover s-a întins. Chiar înainte să se trezească cu totul, a spus:

— Mâncare.

— Haide, țapule, a spus Annabeth.

Mergem în vizită. — În vizită?

— La Arcul Gateway, a spus ea. Ar putea fi singura mea ocazie de-a ajunge în vârf. Veniți sau nu?

Am făcut schimb de priviri cu Grover.

Aș fi refuzat, dar m-am gândit că dacă Annabeth merge, n-o prea puteam lăsa să meargă singură. Grover a ridicat din umeri.

— Atâta vreme cât există un snack bar fără monștri.

Arcul se afla la vreun kilometru și jumătate de gară. La sfârșitul zilei, cozile de la intrare nu erau atât de lungi. Ne-am croit drum prin muzeul subteran, uitându-ne la vagoanele acoperite și la alte vechituri de pe la 1800. Nu era tocmai palpitant, dar Annabeth ne-a povestit lucruri interesante despre modul în care fusese construit Arcul, iar Grover îmi tot dădea jeleuri, așa că mă simțeam bine. Priveam în jur, la ceilalți oameni care așteptau la coadă.

— Miroși ceva? i-am murmurat lui Grover.

Și-a scos nasul din punga cu jeleuri și a aduhmecat.

— Suntem sub pământ, a spus el dezgustat. Aerul de sub pământ miroase întotdeauna a monștri. Probabil că nu-i nimic. Dar mie mi se părea că ceva nu-i în regulă. Simțeam că n-ar trebui să fim aici.

— Hei, am spus. Voi cunoașteți simbolurile puterii zeilor?

Annabeth era cufundată în lectura informațiilor despre echipamentele de construcție folosite la ridicarea Arcului, dar și-a ridicat privirea. — Da.

— Păi, Hade...

Grover și-a dres glasul.

— Suntem într-un loc public... Vrei să spui „prietenul nostru de jos“?

— Aăă..., da, am spus. Prietenul nostru cel mai de jos. N-avea o pălărie ca a lui Annabeth?

— Vrei să spui „Coiful întunericului“ a zis Annabeth. Da, e simbolul puterii lui.

L-am văzut lângă tronul lui, la întrunirea Consiliului cu ocazia solstițiului de iarnă.

— A fost prezent?
am întrebat. A dat din
cap aprobator.

— E singura ocazie în care are voie să viziteze Olimpul - cea mai
întunecată zi din an. Dar coiful lui e mult mai puternic decât șapca mea
pentru invizibilitate, dacă-i adevărat ce-am auzit...

— Îi permite să devină el însuși întuneric, a confirmat Grover. Se
poate transforma în mbră sau poate trece prin ziduri. Nu poate fi atins,
văzut sau auzit. Și poate răspândi o spaimă atât de intensă, încât te poate
face să-ți pierzi mințile sau să-ți stea inima în loc. ezi că toate creaturile
raționale se tem de întuneric? — Dar atunci... de unde știm că nu-i
aici acum, privindu-ne? am întrebat.

Annabeth și Grover s-au uitat
unul la celălalt. — Nu știm, a spus
Grover.

— Mulțumesc, asta mă face să mă simt mult mai bine, am spus.
Mai sunt jeleurii alba stre?

Aproape că reușisem să-mi stăpânesc nervii sensibili, când am văzut
liftul micuț cu care u să ajungem în vârful Arcului și am știut c-o să am
probleme. Urăsc locurile închise. Mă scot minți.

Ne-am înghesuit în lift cu o doamnă grasă și cu câinele ei, un
chihuahua cu o zgardă cu ț

. M-am gândit că poate era un câine pentru orbi, pentru că niciunul
dintre paznici n-a spus nimic. Am început să urcăm în interiorul Arcului.
Nu mai fusesem niciodată într-un lift care să u
ce în curbă și stomacul meu nu era prea fericit.

— Nu sunteți cu părinții? ne-a întrebat doamna cea grasă.

Avea niște ochi răutăcioși, dinți ascuțiți, pătați de la cafea, o pălărie
moale și o rochi ăl de blugi atât de umflată, încât arăta ca un grăsan în
blugi. — Au rămas jos, a spus Annabeth. Le e teamă de înălțime.

— O, bieții de ei.

Câinele chihuahua a mârâit. Femeia a spus:

— Ei, gata, Sonny. Cuminte.

Câinele avea ochi mici și rotunzi ca stăpâna lui, inteligenți și răi.

— îl cheamă Sonny? am întrebat-o.

— Nu, mi-a răspuns doamna.

Ea mi-a zâmbit, de parcă acum totul era clar. În vârful Arcului, puntea de observație mi-a amintit de o cutie de conservă. Șiruri de ferestre mici dădeau spre oraș, într-o parte, și spre râu, în cealaltă parte. Priveliștea e umoasă, dar dacă există ceva care îmi place mai puțin decât un spațiu închis e un spațiu închis la 200 de metri în aer. Eram gata de plecare oricând.

Annabeth a vorbit încontinuu despre structura de rezistență și despre cum ar fi făcut ferestre mai mari și ar fi proiectat o podea transparentă. Probabil că ar fi putut rămâne acolo ore în șir, dar, din fericire pentru mine, paznicul a anunțat că puntea de observație urma să se închidă în câteva minute. I-am condus pe Grover și pe Annabeth spre ieșire, i-am băgat în lift și eram gata să intru și eu când mi-am dat seama că înăuntru erau deja doi alți turiști. Nu mai aveam loc. Paznicul a spus:

— Liftul următor, domnule.

— Ieșim și noi, a spus Annabeth. Te așteptăm.

Dar asta ar fi încurcat pe toată lumea și ar fi durat chiar mai mult, așa că am spus: — Nu, e-n regulă. Ne vedem jos.

Grover și Annabeth păreau agitați, dar au lăsat să se închidă ușa liftului. Liftul a dispărut pe rampă în jos.

Singurele persoane rămase pe puntea de observație eram eu, un băiețel cu părinții lui, paznicul și grășana cu chihuahua. I-am zâmbit grășanei neliniștit. Ea mi-a întors zâmbetul și limba bifurcată i s-a zbătut înapoi. Ia stați așa. Limba bifurcată?

Până să-mi dau seama dacă într-adevăr asta văzusem, câinele ei a sărit jos și a început să — Ei, gata, băiete, a spus doamna. Ți se pare că e momentul? Cu toți oamenii ăștia simțiți aici în preajmă? — Un câțel! a spus băiețelul. Uite, un câțel!

Părinții l-au tras înapoi.

Câinele chihuahua m-a mârâit. Îi picura spumă din gura neagră.

— Bine, fiule, a oftat grășana. Dacă insiști.

Am început să simt o senzație de rece în stomac.

— Ăăăă..., i-ați spus acestui chihuahua „fiule“?

— Himeră, dragă, m-a corectat grășana. Nu chihuahua. E o greșeală frecventă.

Și-a suflecăt mânecile rochiei, și astfel am văzut că pielea de pe brațe era solzoasă și verde. Când a zâmbit, am văzut că dinții erau colți. Pupilele

ochilor erau niște fante subțiri, ca de eptilă. Câinele lătra tot mai tare și, cu fiecare lătrătură, creștea. Prima dată cât un doberman, cât un leu. Lătratul s-a transformat în răget. Băiețelul a țipat. Părinții l-au tras înapoi spre ieșire, lovindu-se de paznic, care privea paralizat la monstru.

Himera era acum atât de înaltă, că atingea acoperișul. Avea capul unui leu, o coamă mânjită cu sânge, corpul și copitele unui țap gigantic și un șarpe în loc de coadă, un crotal lung de trei metri care îi ieșea chiar din spinarea păroasă. Încă avea zgarda cu ținte la gât și pe mână nădușă de dimensiunile unei farfurii se putea citi: HIMERĂ TURBATĂ, SCUIPĂ FOC, OTRĂVITOARE.

DACĂ O GĂSIȚI, VĂ RUGĂM SUNAȚI ÎN TARTAR, INT. 954.

Mi-am dat seama că nici nu-mi scosesem sabia. Aveam mâinile amorțite. Eram la doar trei metri de burdihanul nenorocitei de Himere și știam că de îndată ce mă voi mișca, creatura va ataca.

Doamna șarpe a scos un șuierat care s-ar fi dorit a fi un hohot de râs.

— Ar trebui să te simți onorat, Percy Jackson. Rar se întâmplă ca Stăpânul Zeus să-mi tăie să testez un erou cu unul dintre puii mei. Căci eu sunt Mama tuturor monștrilor, Echiidna cea îngrozitoare! M-am uitat la ea. Tot ce-am putut spune a fost:

— Echidna nu e și o specie de furnicar?

A urlat, iar fața ei de reptilă s-a făcut maro și verde de furie.

— Urăsc când oamenii spun asta! Urăsc Australia și faptul că au botezat animalul acela ridicol cu numele meu. Pentru asta, Percy Jackson, fiul meu te va distruge! Himera a atacat, scrâșnind din dinții săi de leu. Am reușit să sar într-o parte și să evit a. M-am dus înspre familie și paznic, care țipau acum toți, încercând să deschidă ușile ieșirii de urgență. Nu-i puteam permite să-i rănească. Mi-am scos sabia, am alergat în celălalt capăt al punții și m-am strigat: — Hei, chihuahua!

Himera s-a întors mai repede decât mă așteptam.

Până să apuc să-mi rotească sabia, a deschis gura, din care ieșea o duhoare mai grea decât a celui mai mare grătar din lume, și a scuipat o coloană de foc direct spre mine. Explozia m-a făcut să plonjez. Covorul a izbucnit în flăcări; căldura era atât de intensă, aproape că mi-a pârlit sprâncenele. În locul unde stătusem cu doar câteva secunde în urmă era acum o gaură zdrențuită, în partea laterală a Arcului, cu metal topit fumegând pe margini. „Minunat”, mi-am zis. Am incendiat un monument național.

Anaklusmos era acum în mâinile mele, cu lama de bronz strălucitor, și în timp ce Himera se întorcea, am încercat să-i tai gâtul.

A fost o greșeală fatală. Lama a ricoșat cu scânteii din zgardă, fără s-o rănească. Am înce recăpăt echilibrul, dar eram atât de preocupat să mă apăr de gura focosului leu, că am uitat complet de coada șarpe până când m-a biciuit și și-a înfipt colții în pulpa mea.

Întreg piciorul mi-era în flăcări. Am încercat să izbesc cu Anaklusmos în gura Himerei, da coada șarpe mi s-a înfășurat în jurul gleznelor și m-a dezechilibrat, iar sabia mi-a zburat din mână, rotindu-se prin gaura din Arc și căzând în fluviul Mississippi.

Am reușit să mă ridic în picioare, dar știam că pierdusem. Eram dezarmat. Am simțit otrava letală urcându-mi spre piept. Mi-am amintit de spusele lui Chiron cum că Anaklusmos va reveni întotdeauna la mine, dar n-aveam niciun pix în buzunar. Poate căzuse prea dep arte. Poate că revenea doar când era sub formă de pix. Nu știam și urma să mor înainte să afl. M-am retras spre gaura din perete. Himera a avansat, mârâind și scoțând fum pe gură. Femeia șarpe, Echidna, a chicotit.

— Eroii nu mai sunt ce-au fost odată, nu-i așa, fiule?

Monstrul a mârâit. Nu părea să se grăbească să-mi dea lovitura finală acum, că eram învins.

Am aruncat o privire spre paznic și spre familia cu copil. Băiețelul se ascundea în spatele tatălui său. Trebuia să-i protejez pe oamenii ăștia. Nu puteam... să mor pur și simplu încercam să gândesc, dar întreg corpul îmi era în flăcări. Eram amețit. N-aveam sabie. Trebuia să runt un monstru uriaș, care scuipa foc, și pe mama lui. Și eram speriat. N-aveam unde să merg, așa că m-am apropiat de marginea găurii. Jos, la mare distanță, râul strălucea.

Dacă eu muream, ar fi dispărut și monștrii? I-ar fi lăsat pe oameni în pace?

— Dacă ești fiul lui Poseidon, a șuiert Echidna, nu te temi de apă. Sari, Percy Jackson. Arată-mi că apa nu-ți face rău. Sari și recuperează-ți sabia. Arată cine ești. „Da, cum să nu“, m-am gândit. Citisem undeva că a sări în apă de la mai mult de două etaje și cum ai sări pe asfalt. De la înălțimea asta, m-aș fi pulverizat la impact. Gura Himerei avea o strălucire roșie, încălzindu-se pentru încă o lovitură.

— N-ai credință, a spus Echidna. N-ai încredere în zei. Nu te învinuiesc, laș mic ce e. Mai bine să mori acum. Zeii sunt necredincioși. Otrava este în inima ta.

Avea dreptate: eram pe moarte. Simțeam că respirația îmi încetinește. Nimeni nu mă putea salva, nici măcar zeii.

M-am dat înapoi și am privit în jos, spre apă. Mi-am amintit strălucirea caldă a zâmbetului tatălui meu, de când eram mic. Trebuie să mă fi văzut. Trebuie să mă fi vizitat când eram în

Mi-am amintit tridentul verde care îmi apăruse deasupra capului în noaptea cu Captu rează steagul, când Poseidon mă recunoscuse ca fiu. Dar asta nu era marea. Era fluviul Mississippi, tocmai în centrul SUA. Aici nu exista niciun zeu al mării. — Mori, necredinciosule, a hârâit Echidna, iar Himera mi-a trimis o coloană de foc spre față.

— Tată, ajută-mă, m-am rugat.

M-am întors și am sărit. Cu hainele arzând, cu otrava curgându-mi prin vene, m-am aruncat în râu.

Capitolul 14

În care devin un fugar celebru

Mi-ar plăcea să vă spun că am avut mari revelații în cădere, că m-am împăcat cu propria efeme că i-am râs morții în față și așa mai departe.

Adevărul? Singurul meu gând a fost: Aaaaaaaaaaaaaa!

Fluviul se apropia de mine cu viteza unui camion. Vântul îmi scotea aerul din plămâni. Turle și zgârie nori și poduri îmi jucau prin fața ochilor. Și apoi: Buuum!

O explozie de bule. M-am scufundat în beznă, convins că urma să mor îngropat în treizeci de metri de noroi și n-o să fiu găsit niciodată.

Dar impactul cu apa n-a fost dureros. Acum cădeam încetător, iar bulele mi se scurgeau printre degete. Am atins fundul apei fără zgomot. Un somn de mărimea tatălui meu vitreg s-a îndepărtat unduindu-se în beznă. Grămezi de nămol și gunoaie dezgustătoare - sticle de bere, pantofi vechi, pungi de plastic - se roteau în jurul meu.

În acel moment, mi-am dat seama de câteva lucruri: în primul rând, că nu fusesem turtit ca o clătită. Și că nu fusesem prăjit ca o friptură. Nici măcar nu mai simțeam otrava Himere ierbându-mi în vene. Eram în viață, ceea ce era bine.

În al doilea rând: nu eram ud. Adică simțeam răcoarea apei. Vedeam locurile în care focul de pe hainele mele fusese stins. Dar când mi-am atins tricoul, era perfect uscat. M-am uitat la gunoiul care plutea în jur și am apucat o brichetă veche.

„Nu se poate“, m-am gândit. Am aprins bricheta. Aceasta a scăpărat. O flăcără mică a apărut acolo, pe fundul fluviului Mississippi.

Am apucat o hârtie udă de învelit hamburgerii dusă de curent și hârtia s-a uscat imediat.

I-am dat foc fără nicio problemă. De îndată ce am lăsat-o din mână, flăcările s-au stins. Hâ devenit moale și lipicioasă. Ciudat. Dar de lucrul cel mai ciudat mi-am dat seama ultima dată: respiram. Eram sub apă și respiram normal.

M-am ridicat, vârat în noroi până la coapse. Picioarele îmi erau nesigure. Măinile îmi tre

au. Ar fi trebuit să fiu mort. Faptul că nu eram... Ei bine, era un miracol. Am auzit o voce de femeie, o voce care semăna un pic cu a mamei: „Percy, cum spui?“ — Aăăă... mulțumesc. Sub apă, vocea îmi suna de parcă ar fi fost înregistrată, de parcă aș fi fost bătrân. — Îți mulțumesc... Tată.

Niciun răspuns. Doar dâra întunecată de gunoi curgând în aval, somnii enormi care treceau pe lângă mine, licărirea apusului pe suprafața apei, departe, sus, colorând totul în caramel. De ce mă salvase Poseidon? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi era mai rușine. Așadar, usesem noroc de câteva ori. Împotriva cuiva ca Himera, n-aș fi avut nici cea mai mică șansă. Probabil că amărății din Arc erau morți. Nu reușisem să-i protejiez. Nu eram un erou. Poate a fi trebuit să rămân aici, cu somnii, să mă alătur celor care se hrănesc pe fundul apei. Vrum vrum vrum. Motorul unei bărci a învolburat apa deasupra mea, ridicând nămolul.

Și acolo, la nici doi metri în fața mea, era sabia, cu mânerul de bronz strălucitor ițind u-se din noroi.

Am auzit din nou vocea femeii: „Percy, ia sabia. Tatăl tău are încredere în tine.“ De dat a asta, am știut că vocea nu era doar în capul meu. Nu era doar în imaginație. Cuvintele păr eau să vină de peste tot, pulsând prin apă ca un sonar pentru delfini.

— Unde ești? am spus eu cu voce tare.

Apoi, prin beznă, am zărit-o - o femeie de culoarea apei, o fantasmă purtată de curenți, plutind chiar deasupra săbiei. Avea un păr lung, vâlurit, și ochii ei, abia vizibili, erau verzi ca ai mei. Mi s-a pus un nod în gât. Am spus: — Mamă?

„Nu, copile, doar purtătoarea unui mesaj, deși soarta mamei tale nu-i atât de lipsită de

e speranță cum crezi. Du-te pe plaja din Santa Monica.“

— Poftim?

„Asta este voia tatălui tău. Înainte de a coborî în Lumea Subpământeană, trebuie să mergi

la Monica. Te rog, Percy, nu mai pot sta mult timp. Râul e prea murdar pentru mine.“ — Dar...

Eram sigur că această femeie e mama, sau o întruchipare a ei, oricum.

— Cine... cum ai...

Voiam s-o întreb atâtea lucruri, încât cuvintele îmi stăteau în gât.

„Nu mai pot sta, viteazule“, a spus femeia. S-a îndepărtat și am simțit curentul învăluin-mi fața ca o dezmiardare. „Trebuie să mergi la Santa Monica! Și, Percy, să nu te încrezi în durerile..“ Vocea i s-a stins.

— Daruri? am întrebat. Ce fel de daruri? Așteaptă!

Ea a mai făcut o încercare de-a vorbi, dar sunetul a dispărut. Imaginea s-a topit.

Dacă fusese mama, o pierdusem din nou.

Îmi venea să mă înec. Singura problemă: eram imun la înec. „Tatăl tău are încredere în tine, îmi spusese ea.

Mă numise și „viteaz... doar dacă nu vorbise cu somnii.

Am înotat spre Anaklusmos și am apucat mânerul. Era posibil ca Himera să fie încă acolo, sus, cu grășana lui de mamă șarpe, așteptând să mă ucidă. În cel mai bun caz, ar fi apărut poartorilor, încercând să afle cine făcuse o gaură în Arc. Dacă m-ar fi găsit, ar fi avut câteva idei să-mi pună. Am pus capacul și mi-am băgat pixul în buzunar.

— Mulțumesc, tată, am spus din nou spre apele întunecate.

Apoi am ieșit din noroi și am înotat la suprafață.

Am ajuns la țărm lângă un McDonald's plutitor.

La o stradă distanță, toate vehiculele pentru urgențe din St. Louis încercuiau Arcul. E licopterele Poliției survolau zona. Mulțimea de spectatori îmi amintea de Times Square în ajunul Anului Nou. O fetiță a spus:

— Mamă! Băiatul ăla a ieșit din râu. — Minunat, dragă, a spus mama ei, întinzând gâtul pentru a privi ambulanțele.

— Dar e uscat!

— Minunat, dragă.

O prezentatoare de știri vorbea în fața unei camere:

— Probabil că nu-i vorba de un atac terorist, ni s-a spus, dar ancheta e abia la început. Pagubele, după cum puteți vedea, sunt foarte importante. Încercăm să ajungem la câțiva dintre supraviețuitori pentru a-i întreba despre relatările unor martori oculari care spun că cineva ar fi căzut din Arc. Supraviețuitori. Am simțit un val de ușurare. Poate că paznicul și familia aceea scăpaseră cu bine. Speram că Annabeth și Grover sunt în regulă.

Am încercat să-mi fac loc prin mulțime ca să văd ce se întâmplă dincolo de încercuirea pol

— ...un adolescent, spunea un alt reporter. Channel Five a aflat că pe camer ele de supraveghere a fost filmat un adolescent care o ia razna pe puntea de obs

ervație, declanșând într-un fel această explozie ciudată. E greu de crezut, John, dar asta a m auzit. Din nou, nu există decese confirmate... M-am îndepărtat, încercând să țin capul plecat. Aveam mult de mers ca să trec de zona înco rată de poliție. Ofițerii în uniformă și reporterii erau peste tot. Aproape că-mi pierdusem speranța să-i mai găsesc pe Annabeth și Grover, când o voce famil iară a behăit: — Perrrcy!

M-am întors și am fost prins în îmbrățișarea ca de urs - sau, mai bine zis, ca de țăp - a Grover.

— Am crezut că ai plecat în Hades în cel mai sinistru mod cu putință!

Annabeth stătea în spatele lui, încercând să-și ia o mină furioasă, dar până și ea a părut — Nu te putem lăsa singur nici cinci minute! Ce s-a întâmplat?

— Am căzut, cumva.

— Percy! De la o sută nouăzeci și doi de metri?

În spatele nostru, un polițist a strigat: — La o parte!

Mulțimea a făcut loc și doi paramedici au ieșit, ducând o femeie pe targă. Am recunoscut-o imediat pe mama băiețelului care fusese pe puntea de observație. Povestea: — Și apoi un câine imens, un chihuahua imens care scotea flăcări...

— În regulă, doamnă, a spus paramedicul. Calmați-vă, vă rog. Familia dumneavoastră e bine. Măcamentele încep să-și facă efectul. — Nu sunt nebună! Băiatul a sărit prin gaură și monstrul a dispărut.

Apoi m-a observat. —
Iată-l! El e băiatul!

M-am întors repede și i-am tras pe Annabeth și Grover după mine. Am dispărut în mulțime.

— Ce se întâmplă? a întrebat Annabeth. Era vorba despre acel chihuahua din lift?

Le-am spus întreaga poveste despre Himeră, Echidna, saltul meu de la mare înălțime, pre cum și despre mesajul doamnei de sub ape. — Extraordinar, a spus Grover. Trebuie să te ducem la Santa Monica! Nu poți ig nora o invitație de la tatăl tău. Înainte ca Annabeth să-mi poată răspunde, am trecut pe lângă un alt reporter care transmi tea în direct și era să înțepenesc când l-am auzit spunând:

— Percy Jackson. Întocmai, Dan. Canalul Doisprezece a aflat că băiatul care e po sibil să fi provocat această explozie se potrivește descrierii unui tânăr căutat de autorităț

entru un grav accident de autocar petrecut în New Jersey acum trei zile. Și se crede că băiatul se îndreaptă spre vest. Pentru telespectatorii noștri de acasă, iată o fotografie a lui Percy Jackson. Am ocolit dubița celor de la știri și ne-am strecurat pe o alee.

— Să începem cu ce-i mai important, i-am spus lui Grover. Trebuie să părăsim orașul!

Am reușit să ne întoarcem la gară fără să fim reperați. Ne-am suit în tren tocmai înainte spre Denver. Trenul se îndrepta spre vest, Se însera, iar luminile poliției încă pâlpâiau în tele nostru pe cerul din St. Louis.

în care un zeu ne cumpără cheeseburgeri

În după amiaza următoare, pe 14 iunie, cu șapte zile înainte de solstițiu, trenul nostru a intrat în Denver. Ultima dată mâncaserăm cu o seară înainte, în vagonul restaurant, undeva în sas. Nu mai făcuserăm duș după plecarea de la Dealul Semizeilor și eram convins că acest lucru se simțea. — Să încercăm să-l contactăm pe Chiron, a spus Annabeth. Vreau să-i vorbesc despre disuția ta cu spiritul râului. — Nu putem folosi telefoanele, nu-i așa? — Nu mă refeream la telefoane.

Ne-am plimbat prin centrul orașului preț de o jumătate de oră, deși nu știam sigur ce căut

Annabeth. Aerul era uscat și fierbinte, o senzație ciudată după umiditatea din St. Louis

s. Indiferent încotro o luam, aveam Munții Stâncoși în fața ochilor, ca un val pe cale să se răbușească peste oraș. În cele din urmă, am găsit o spălătorie auto cu autoservire. Am virat spre boxa cea mai îndepărtată de stradă, atenți la mașinile de poliție. Eram trei adolescenți care stăteau între auto fără să aibă o mașină; orice polițist cât de cât răsărit și-ar fi dat seama că eram — Ce facem, mai exact? am întrebat, în timp ce Grover scotea pistolul de pulverizat. — E șaptezeci și cinci de cenți, a mormăit el. Mai am doar două fise de douăzeci și cinci. Annabeth?

— Nu te uita la mine, i-a răspuns. Am rămas fără niciun sfanț în vagonul restaurant.

Am scos mărunțișul pe care-l mai aveam și i-am dat douăzeci și cinci de cenți lui Grover, două monede de cinci cenți și o drahmă de la Meduză. — Excelent, a spus Grover. Ne-am putea descurca și cu o sticlă cu pulverizator, desigur, dar conexiunea nu-i la fel de bună și îmi obosește mâna de la pompare. — Ce vrei să spui? El a introdus fisele în automat și a învârtit butonul până în poziția PULVERIZARE FINĂ.

— I-

Mess. —

Mesagerie
instant?

— Mesagerie Iris, m-a corectat Annabeth. Zeița curcubeului, Iris, duce mesaje pentru zei. Dacă știi cum să ceri și nu-i prea ocupată, face asta și pentru semizei.

— Convoci zeița cu ajutorul unui pistol de pulverizat?

Grover a îndreptat duza spre cer și apa a țâșnit, transformându-se într-o ceață albă și deasă.

— Asta dacă nu știi tu o modalitate mai ușoară de a face un curcubeu...

După cum era de așteptat, lumina după-amiezii târzii s-a filtrat prin vapori și s-a descompus în culori. Annabeth mi-a întins palma.

— Drahma, te rog.

I-am dat-o.

Ea a ridicat moneda deasupra capului.

— O, zeiță, primește ofranda noastră.

A aruncat drahma în curcubeu. Aceasta a dispărut într-o sclipire aurie.

— Dealul Semizeilor, a cerut Annabeth.

Pentru un moment, nu s-a întâmplat nimic.

În secunda următoare vedeam în depărtare, prin ceață, câmpurile de câpșuni și estuarul Long Sound. Se părea că ne aflăm pe veranda Casei celei Mari. Cu spatele la noi, lângă balustradă, stătea un tip cu părul de culoarea nisipului, în pantaloni scurți și cu un maiou portocaliu. Ținea în mână o sabie de bronz și părea să se uite atent la ceva de pe pajiște.

— Luke! am strigat.

El s-a întors, cu ochii holbați. Puteam să jur că stă la un metru în fața mea într-o perdea de ceață, doar că nu vedeam decât acea parte din el care apărea în curcubeu. — Percy! Pe fața lui brăzdată de cicatrice a apărut un rânjel. E și Annabeth acolo? Să vă zeilor! Sunteți teferi?

— Suntem... ăăă... bine, s-a bâlbâit Annabeth.

Trăgea cu putere de tricoul murdar pentru a-l aranja și încerca să-și dea părul rebel de pe față.

— Ne-am gândit că... Chiron... vreau să spun...

— E jos, la cabane. Zâmbetul lui Luke păli. Avem niște probleme cu rezidenții. Ascultă, totul e în regulă? Grover e bine? — Sunt aici, a zis Grover. Îndreptă duza într-o parte și pași în raza vizuală a lui Luke.

— Ce fel de probleme?

Tocmai atunci a intrat în spălătoria auto un Lincoln Continental mare, din care se auzea muzică hip hop dată la maximum. Când mașina a ajuns în boxa alăturată, basul din subwoofer a vibrat atât de tare, că s-a cutremurat pământul.

- Chiron a trebuit să... ce-i cu zgomotul ăsta? a țipat Luke.
- Mă ocup eu! a strigat Annabeth, părând foarte ușurată că are o scuză să dispară. Gro ide! — Poftim? a spus Grover. Dar...
- Dă-i duza lui Percy și haide! a ordonat ea.

Grover a mormăit ceva despre fetele care sunt mai greu de înțeles decât Oracolul din Delfi, apoi mi-a dat pistolul de pulverizat și a urmat-o pe Annabeth.

Am reglat furtunul pentru a păstra curcubeul și a-l vedea în continuare pe Luke.

— Chiron a trebuit să pună capăt unei bătăi, mi-a strigat Luke pentru a acoperi muzic

a. Situația e destul de tensionată pe aici, Percy. S-a aflat de disputa dintre Zeus și

Poseidon. Nu suntem încă siguri cum - probabil că de vină e același nenorocit care a chemat câinele infernal. Acum rezidenții încep să țină partea unuia sau altuia. Parc-ar începe din nou războiul troian. Afrodita, Ares și Apollo îl susțin pe Poseidon, mai mult sau mai puțin. Atena îl susține pe Zeus.

M-am cutremurat la gândul că cei din cabana Clarissei ar putea fi de partea tatălui meu în orice privință. Alături, am auzit-o pe Annabeth certându-se cu un tip, apoi volumul muzicii s-a diminuat considerabil.

— Dar ce se întâmplă cu tine? m-a întrebat Luke. Lui Chiron o să-i pară rău că n-ați v

I-am povestit aproape tot, inclusiv visele mele. Mă simțeam atât de bine să-l văd, avea în impresia că sunt ca în tabără, chiar și pentru câteva minute, încât nu mi-am dat seama ce m-a vorbisem până n-a sunat alarma aparatului de pulverizat, și am înțeles că mai am doar un minut înainte ca apa să se oprească.

— Aș vrea să fiu acolo, mi-a spus Luke. Mă tem că nu vă suntem de mare ajutor de aici

, dar ascultă... Hades trebuie să fi fost cel care a luat fulgerul lui Zeus. În momentul solstițiului de iarnă era în Olimp. Eu însoțeam un grup și l-am văzut cu toții. — Dar Chiron spunea că zeii nu-și pot lua unul altuia obiectele magice în mod direct.

— E adevărat, a spus Luke, părând tulburat. Totuși... Hades are coiful întunericului

. Cum ar fi putut altcineva să se strecoare în sala tronului și să fure fulgerul? Ar fi trebuit să fie invizibil. Am tăcut amândoi, până când Luke și-a dat seama ce spusese.

— Hei, a protestat el. Nu m-am referit la Annabeth. O cunosc de o veșnicie.

Ea niciodată n-ar... adică, mi-e ca o soră mai mică.

M-am întrebat dacă lui Annabeth i-ar fi convenit descrierea asta. Alături, muzica s

-a oprit de tot. Cineva a urlat îngrozit, portierele s-au trântit și Lincoln-ul a șterso din spălătoria auto. — Mai bine te-ai duce să vezi ce s-a întâmplat, a spus Luke. Ascultă, porți pantofii zburători? M-aș bucura să știu că i-au folosit la ceva.

— O... ăăă, da! am zis străduindu-mă să nu par un mare mincinos. Da, mi-au fost de folos — Serios? a zâmbit el. Îi vin bine?

Apa s-a oprit. Ceața a început să se destrame.

— Păi să aveți grijă de voi acolo, în Denver, a spus Luke, vocea auzindu-i-se din ce în ce mai slab. Și spune-i lui Grover că va fi mai bine de data asta! Nimeni nu va fi transformat într-un pin dacă... Dar ceața s-a destrămat, iar imaginea lui Luke s-a evaporat. Eram singur într-o boxă umedă și goală dintr-o spălătorie auto. Annabeth și Grover au apărut de după colț, râzând, dar s-au oprit când mi-au văzut fața. L nabeth i-a pierit zâmbetul. — Ce s-a întâmplat, Percy? Ce-a spus Luke? — Nu prea multe, am mințit, simțind în stomac un gol mare cât o cabană a Celor Trei. Haideți, să găsim ceva de mâncare.

Câteva minute mai târziu, stăteam într-un separeu dintr-un restaurant decorat cu crom strălucitor. În jurul nostru, oamenii mâncau burgeri și beau bere și suc.

În cele din urmă a apărut o chelneriță care a ridicat suspicioasă o sprânceană. — Ei bine?

I-am spus:

— Vream să comandăm cina. — Aveți cu ce plăti, copii?

Buza de jos a lui Grover tremura. Mi-era teamă că va începe să behăie sau, mai rău, că va epe să mănânce linoleumul. Annabeth arăta de parcă era pe punctul de a leșina de foame.

Încercam să mă gândesc la o poveste lacrimogenă pentru chelneriță când un huruit a zguduit eaga clădire; o motocicletă de mărimea unui pui de elefant a parcat lângă bordură.

Conversațiile din restaurant au încetat. Farul motocicletei arunca o lumină roșie. Pe rezervor erau pictate flăcări, iar pe laterală era prins un toc pentru puști, plin cu a rme. Scaunul era din piele - dar o piele care arăta... ei bine, arăta ca pielea de o m.

Tipul de pe motocicletă i-ar fi făcut pe niște luptători profesioniști să fugă care-ncotro. Era îmbrăcat într-o bluză roșie mulată, blugi negri și o geacă de piele neagră, cu un cuțit e prins la coapsă. Purta ochelari de soare de culoare roșie și avea cea mai crudă, cea mai brutală față pe care o văzusem vreodată - era chipeș, dar hain, avea părul negru și unsuro uns scurt, iar obrații îi erau brăzdați de cicatrici căpătate în nenumărate lupte. Ciudat, am am senzația că-i mai văzusem fața undeva.

Când a intrat în restaurant, un vânt cald și uscat a măturat locul. Toți oamenii s-au ridicat ca hipnotizați, dar motociclistul a făcut un gest cu mâna și ei s-au așezat la loc, reluându-și conversațiile de unde le lăsaseră. Chelnerița a clipit de parcă cineva i-ar fi apă utonul de reluare din creier și ne-a întrebat din nou: — Aveți cu ce plăti, copii?

Motociclistul a spus: — Fac eu cînste.

S-a strecurat în separeul nostru, care era mult prea mic pentru el, și a înghesuit-o pe Annabeth lângă fereastră. S-a uitat în sus la chelneriță care-l privea mirată și a zis: — Mai ești aici?

Și-a îndreptat degetul spre ea și chelnerița a înlemnit. S-a întors ca trasă de un resort s-a îndreptat spre bucătărie.

Motociclistul s-a uitat la mine. Nu-i vedeam ochii în spatele ochelarilor roșii de soare, dar stomacul a început să-mi forfotească din cauza unor sentimente neplăcute. Furie, indignare, amărăciune. Îmi venea să lovesc într-un perete. Îmi venea să mă iau la bătai cineva. Cine se credea individul ăsta? Mi-a zâmbit cu răutate.

— Deci tu ești copilul lui Algă' al bătrân, 'ai?

Ar fi trebuit să fiu surprins, sau speriat, însă mă simțeam de parcă l-aș fi avut în față meu vitreg, Gabe. Îmi venea să-i rup capul tipului. — Ce te privește pe tine?

Annabeth m-a avertizat din priviri.

— Percy, el este...

Motociclistul a ridicat mâna.

— E-n regulă, a spus. Nu mă deranjează un pic de obrăznicie. Atâta vreme cât nu uita îne-i șeful. Știi cine sunt, nepoate? Apoi mi-am dat seama de ce-mi părea cunoscut. Avea același rânjet disprețuitor ca uni i dintre puștii din Tabăra Semizeilor, cei din cabana cinci.

— Ești tatăl Clarissei, am spus. Ares, zeul războiului. Ares a zâmbit și și-a scos ochelarii de soare. Unde ar fi trebuit să aibă ochii era doar foc, orbite goale în care străluceau explozii nucleare în miniatură. — Așa-i, bobocule. Am auzit că ai rupt sulita Clarissei. — A căutat-o cu lumânarea.

— Probabil. E-n regulă. Nu mă bag în luptele copiilor mei, înțelegi tu? Motivul pentru care sunt aici... am auzit că ești în oraș. Am o propunere pentru tine. Chelnerița a revenit cărând tăvi pline de mâncare - cheeseburgeri, cartofi prăjiți, rondel de ceapă și shake-uri de ciocolată. Ares i-a dat câteva drahme de aur.

Aceasta s-a uitat cu nervozitate la monede.

— Dar astea nu sunt...

Ares și-a scos cuțitul imens și a început să-și curețe unghiile.

— E vreo problemă, draguță?

Chelnerița a înghițit în sec, apoi a plecat cu aurul. — Nu poți face așa ceva, i-am spus lui Ares. Nu poți amenința oamenii cu cuțitul. Ares a râs.

— Glumești? Iubesc țara asta. Cel mai bun loc, după Sparta. Nu porți armă, bobocule?

Ar trebui. Trăim într-o lume periculoasă. Dar să revenim la propunerea mea. Vreau să-mi faci o favoare.

— Ce favoare i-aș putea face eu unui zeu?

— Ceva de care un zeu n-are timp să se ocupe. Nu-i mare lucru. Mi-am uitat sacul într-un parc acvatic abandonat de aici din oraș. Eram la o mică... întâlnire cu iubi ta mea. Am fost deranjați. Mi-am

lăsat scutul acolo. Vreau să mi-l aduci înapoi. — De ce nu te întorci să ți-l iei singur?

Focul din orbitele lui a strălucit mai puternic.

— De ce nu te transform eu într-un câine de prerie și nu te calc cu Harley-ul? Pentru că n-am chef. Un zeu îți oferă posibilitatea de-a arăta ce poți, Percy Jackson. Te vei purta ca un laș?

S-a aplecat înainte.

— Sau poate că lupti doar când există un râu în care să te scufunzi, pentru ca tăticu poată proteja. Aș fi vrut să-l pocnesc, dar, cumva, știam că exact asta așteaptă. Furia mea era provocată de puterea lui Ares. I-ar fi plăcut la nebunie să atac. Nu voiam să-i dau satisfacție.

— Nu ne interesează, am spus. Avem deja o misiune.

Ochii de foc ai lui Ares m-au făcut să văd lucruri pe care nu doream să le văd - sânge și um și cadavre pe câmpul de luptă.

— Știi totul despre misiunea ta, bobocule. Când obiectul cu pricina a fost furat, Zeus i-a trimis pe cei mai buni în căutarea lui: Apollo, Atena, Artemis și pe mine, normal. Dacă eu n-am putut dibui o armă atât de puternică...

Și-a lins buzele de parcă i s-ar fi făcut foame doar gândindu-se la fulger.

— Ei bine... dacă eu nu l-am putut găsi, tu n-ai nicio șansă. Cu toate acestea, încerc să-ți ofer prezumția de nevinovăție. Tatăl tău și cu mine ne cunoaștem de mult. La urma urmei i-am vorbit despre bănuielile mele legate de bătrânul Respirație de cadavru.

— Tu ești cel care i-a spus că Hades a furat fulgerul?

— Desigur. Acuzi pe nedrept pe cineva ca să pornești un război. E un truc vechi de când lumea. Mi-am dat seama imediat. Într-un fel, mie trebuie să-mi mulțumești pentru mișcarea ta.

— Mulțumesc, am mormăit.

— Hei, sunt un tip generos. Fă doar ce te-am rugat și o să te ajut. O să fac rost de un mijloc de transport spre vest pentru tine și prietenii tăi.

— Ne descurcăm și singuri.

— Da, cum să nu. Fără bani. Fără mașină. Fără să aveți habar cu ce vă confrunțați. Ajut pun ceva ce trebuie să știi. Ceva despre mama ta. — Despre mama? A zâmbit.

— Te-am făcut curios. Parcul acvatic este la un kilometru și jumătate spre vest, pe Delaney. N-ai cum să-l ratezi. Caută Tunelul Dragostei.

— Ce anume ți-a întrerupt întâlnirea? l-am întrebat. Te-a speriat ceva?

Ares și-a dezvelit dinții, dar mai văzusem figura asta amenințătoare și la Clarisse. Avea ceva fals, de parcă n-ar fi fost tocmai în largul lui. — Ai noroc că m-ai întâlnit pe mine, bobocule, și nu pe alt Olimpian. Nu toți iartă ob nicia atât de ușor ca mine. Ne întâlnim aici după ce termini. Nu mă dezamăgi.

După aceea cred că am leșinat sau am căzut în transă, pentru că atunci când am deschis din u ochii, Ares plecase. Aș fi putut crede că întreaga conversație nu fusese decât un vis, dar expresiile lui Annabeth și Grover îmi spuneau altceva. — Nu-i bine, a spus Grover. Ares te-a căutat, Percy. Asta nu-i bine.

Am privit pe fereastră. Motocicleta dispăruse.

Oare Ares chiar știa ceva despre mama sau doar își bătea joc de mine? Acum, că plecase, toată furia mă părăsise. Mi-am dat seama că lui Ares îi place la nebunie să se joace cu emoții ale oamenilor. În asta consta puterea lui - te tulbura atât de mult, încât îți întuneca abilitatea de a gândi.

— Probabil e vreo șmecherie, am spus. Dă-l încolo pe Ares. Să mergem.

— Nu putem, a spus Annabeth. Uite, îl urăsc pe Ares la fel de mult ca oricine, dar nu-i poți ignora pe zei decât dacă vrei să ai ghinion cu carul. Nu glumea când spunea că te poate transforma într-o rozătoare. M-am uitat la cheeseburger, care dintr-odată nu-mi mai părea atât de apetisant. — De ce are nevoie de noi?

— Poate este o problemă care necesită inteligență, a spus Annabeth. Ares are putere

e. E tot ce are. Până și puterea trebuie să se încline uneori în fața înțelepciunii. — Dar povestea cu parcul acvatic... părea aproape speriat. Ce l-ar putea pune pe fugă pe zeul războiului? Annabeth și Grover și-au aruncat priviri speriate.

Annabeth a spus:

— Mă tem că va trebui să aflăm.

Când am găsit parcul acvatic, soarele cobora după munți. Dacă era să ne luăm după firmă, c

ocul se numise WATERLAND, dar acum unele litere erau distruse, așa că nu se mai vede a decât WATRAD.

Poarta principală era încuiată cu lacăt și protejată cu sârmă ghimpată. Înăuntru, uriașe t apă uscate, tuburi și țevi se undulau peste tot, ducând spre piscine goale. Bilete și reclame vechi fluturau pe asfalt. Pentru că se lăsa noaptea, locul arăta trist și înfricoșător. — Dacă Ares își aduce aici prietena la întâlnire, am spus, uitându-mă la sârma ghimpa mi-ar plăcea să văd cum arată. — Percy, m-a avertizat Annabeth. Puțin respect.

— De ce? Credeam că-l urăști pe Ares.

— E, totuși, zeu. Iar prietena lui este foarte temperamentală.

— N-ai vrea să-i insulti înfățișarea, a adăugat Grover.

— Cine e? Echidna?

— Nu, Afrodită, a spus Grover, un pic visător. Zeița iubirii.

— Am crezut că e căsătorită cu cineva, am zis. Cu Hefaistos.

— Ce vrei să spui? a întrebat. — O! Am simțit brusc nevoia să schimb subiectul. Deci, cum putem intra?

— Maia!

Din pantofii lui Grover au apărut aripi.

A zburat peste gard, s-a dat peste cap fără să vrea, apoi a aterizat stângaci pe partea cealaltă. Și-a scuturat blugii de praf, de parcă își planificase fiecare mișcare.

— Veniți?

Annabeth și cu mine a trebuit să ne cățărăm folosind metoda clasică, trăgând în jos de sârta ca să putem escalada gardul. Umbrele creșteau pe măsură ce mergeam prin parc, observând atracțiile. Erau acolo Insula lui Piticot, i-am copt-o și Amice, unde mi-e costumul de baie?. Nu ne-a atacat niciun monstru. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Am găsit un magazin de suveniruri care fusese lăsat deschis. Marfa era încă așezată pe rafturi: globuri cu zăpadă, creioane, cărți poștale și rafturi de... — Haine, a spus Annabeth. Haine noi.

— Da, am spus. Dar nu poți să... — Ba bine că nu.

A înșfăcat un teanc întreg de lucruri de pe rafturi și a dispărut în cabina de probă. Câte nute mai târziu, a apărut cu pantaloni scurți Waterland cu imprimeu floral, un tricou Waterland mare și roșu și pantofi de surfing Waterland. Pe umăr îi atârna un rucsac Waterland, umplut, evident, cu multe bunătăți.

— La naiba, a ridicat Grover din umeri.

În curând, toți cei trei eram îmbrăcați ca niște reclame ambulante pentru defunctul parc tematic.

Am continuat să căutăm Tunelul Dragostei. Aveam senzația că întregul parc își ținea respirația — Deci, Ares și Afrodita, am zis eu că să-mi abată atenția de la întinericul care cere reștea, e ceva între ei? — E o bărfă veche, Percy, mi-a spus Annabeth. Veche de trei mii de ani. — Ce-i cu soțul Afroditei?

— Păi, știi tu, a spus ea. Hefaistos. Fierarul. A fost schilodit pe când era copil, aruncat de Zeus de pe Muntele Olimp. Așa că nu-i tocmai o frumusețe. E îndemânatic și așa mai departe, dar pe Afrodita n-o interesează inteligența și talentul, știi?

— Ei îi plac motocicliștii.

—

Cam așa. —

Hefaistos
știe?

— O, sigur, a spus Annabeth. I-a prins împreună o dată. I-a prins la propriu, într-o plasă de aur, și i-a invitat pe toți zeii să vină și să râdă de ei. Hefaistos încearcă mereu e râs. De aceea se întâlnesc în locuri retrase ca... S-a oprit, privind drept înainte.

— Ca asta. În fața noastră era o piscină goală care ar fi fost grozavă pentru skateboarding. Avea cel puțin cincizeci de metri în diametru și formă de castron.

Pe margine, stăteau de pază o duzină de statui din bronz reprezentându-l pe Cupidon cu aripile desfăcute și arcuri gata să tragă. De partea cealaltă, se deschidea un tunel pe unde curgea probabil apa când piscina era plină. Pe semnul de sus scria: CURSA NEBUNĂ EASCĂ A IUBIRII: ACEST TUNEL AL DRAGOSTEI NU ESTE CEL AL PĂRINȚILOR VOȘTRI!

Grover s-a furișat până la margine. — Fiți atenți.

Pe fundul piscinei era abandonată o barcă alb cu roz de două locuri, având un baldachin pictat cu inimioare. Pe locul din stânga, strălucind în lumina slabă, era scutul din bro nz lustruit al lui Ares.

— E prea ușor, am spus. Coborâm pur și simplu și-l luăm?

Annabeth mângâie cu degetele postamentul celei mai apropiate statui a lui Cupidon .

— Aici e sculptată o literă grecească, a zis ea. Eta. Mă întreb...

— Grover, am spus, simți vreun monstru?

El a
adulmecat
vântul. —
Nimic.

— Nimic ca la Arc, când n-ai simțit-o pe Echidna, sau nimic-nimic?

Grover a părut jignit.

— Ți-am spus, așa se întâmplă sub pământ.

— Bine, îmi pare rău.

Am tras adânc aer în piept.

—

Cobor. —

Vin cu
tine.

Grover nu părea prea entuziasmat, dar aveam senzația că voia să se revanșeze pentru ce se întâmplase în St. Louis.

— Nu, i-am spus. Vreau să stai sus cu pantofii zburători în picioare. Tu ești Baro nul Roșu, asul zborului, îți amintești? Contez pe tine să-mi sari în ajutor dacă se întâmplă Grover și-a bombat puțin pieptul.

— Sigur. Dar ce s-ar putea întâmpla?

— Nu știu. E doar o impresie...

Annabeth, vino... — Îți bați joc de mine?

S-a uitat la mine de parcă aș fi picat din lună. Obrajii i s-au colorat într-un roșu ap rins.

— Ce mai e acum? am întrebat.

— Eu, să merg cu tine în... „Cursa nebunească a iubirii”? Ce jenant! Dacă mă vede cine? — Cine să te vadă?

Însă acum și mie-mi ardea fața. Fetele întotdeauna complică lucrurile. — Bine, i-am spus. Mă duc singur.

Dar când am început să cobor în piscină m-a urmat, mormăind despre băieții care încurcă me rurile.

Am ajuns la barcă. Scutul era sprijinit de un scaun și lângă el era eșarfa de mătase a un ei doamne. Am încercat să mi-i imaginez pe Ares și Afrodita aici, un cuplu de zei întâlnin du-se într-o mașinărie dintr-un parc de distracții dezafectat. De ce? Apoi am observat că eu ce nu văzusem de sus: oglinzi de jur împrejurul marginii piscinei, îndreptate spre acest loc. Ne puteam vedea indiferent în ce parte ne-am fi uitat. Asta trebuie să fi fost. În timp ce se giugiuleau, Ares și Afrodita se puteau uita la cei care le plăcea cel mai mult: ei înșiși.

Am luat eșarfa. Avea o strălucire roz, iar parfumul era indescritibil - de trandafir sau de laur de munte. Ceva plăcut. Am zâmbit, puțin visător, și eram pe punctul de a mi freca eșarfa de obraz când Annabeth mi-a smuls-o din mână și a îndesat-o în buzunar. — O, nu, nici vorbă. Ferește-te de magia dragostei.

— Ce?

— Ia scutul, cap sec, și să plecăm de aici.

Din clipa în care am atins scutul, am știut că am încurcat-o. Mâna mi-a trecut prin ceva a prins de tabloul de bord. O pânză de păianjen, m-am gândit, însă apoi m-am uitat la o bucată ce-mi rămăsese în palmă și am văzut că era un fel de fir metalic, atât de fin, încât era a vizibil. Era un declanșator. — Stai, a spus Annabeth. — Prea târziu.

— Mai este o literă grecească pe laterala bărcii, încă o etă. E o capcană.

Zgomotul a izbucnit de jur împrejur, un milion de roți dințate învârtindu-se, de parcă într-o ega piscină se transforma într-o mașinărie uriașă. Grover a strigat: — Prieteni!

Sus, pe margine, statuile lui Cupidon și-au încordat arcurile în poziție de tragere.

Până să apuc să zic să ne adăpostim, au țintit, dar nu spre noi. Au tras una în cealaltă, pe rîginea piscinei. De săgeți erau legate cabluri de mătase

ce formau arcuri peste piscină, fixându-se în punctul de aterizare și creând o imensă împletitură de aur. Apoi, fire metalic mai subțiri au început să se țeară împreună în mod magic între firele principale, făcând o p — Trebuie să ieșim, am spus. — Nu zău! a zis Annabeth.

Am apucat scutul și am fugit, dar cățaratul pe pereții piscinei nu era la fel de ușor pre cum coborâtul.

— Haideți! a strigat Grover. încerca să țină deschisă o porțiune de plasă pentru noi, dar oriunde o atingea, firele de ur începeau să i se înfășoare în jurul mâinilor.

Capetele cupidonilor s-au deschis. Din ele au ieșit camere video. De jur-împrejur ul piscinei s-au ridicat spoturi, orbindu-ne cu lumina, și o voce a bubuit în difuzor:

— în direct în Olimp într-un minut... Cincizeci și nouă de secunde, cincizeci și opt..

,*

— Hefaistos! a țipat Annabeth. Ce proastă sunt! Eta este H. El a construit acea stă capcană ca să-și prindă soția cu Ares. Acum vom fi în transmisie directă în Olimp arătând dioți! Ajunsesem aproape de margine, când oglinzile s-au deschis ca niște trape și mii de.

.. chestii metalice minuscule s-au revărsat din ele. Annabeth a țipat.

Era o armată de târătoare mecanice înfiorătoare: corpuri din bronz, picioare fusiforme, guri ca niște cleștișori, gonind spre noi, un val de chestii metalice pocnitoare, zbârnâi toare.

— Păianjeni! a spus Annabeth. Pă.. .ia.. .aaaaaa!

N-o mai văzusem în halul ăsta niciodată. A căzut pe spate doborâtă de frică și a fost apro opleșită de păianjenii roboți înainte s-o trag în sus și s-o târăsc înapoi spre barcă. Chestiile acelea veneau din toate colțurile acum, cu milioanele, invadând centrul piscinei, înconjurându-ne complet. Mi-am spus că, probabil, nu erau programate să ucidă, doar să ne înconjoare, să ne înțepe și să ne facă să părem niște idioți. Pe de altă parte, as ană destinată zeilor. Iar noi nu eram zei.

Annabeth și cu mine am urcat în barcă. Am început să îndepărtăm cu piciorul păianjenii car ișunau la bord. I-am strigat lui Annabeth să mă ajute, dar era incapabilă să facă și altceva afară să țipe.

— Treizeci, douăzeci și nouă, s-a auzit în difuzor.

Păianjenii au început să scuipe fire metalice, încercând să ne lege. Firele erau destul de ușor de rupt la început, dar erau extrem de multe,

iar păianjenii veneau mereu. Am dat la o parte unul de pe piciorul lui Annabeth, iar cleștii săi mi-au rupt o bucată din noii mei pantofi de surf. Grover plana pe deasupra piscinei în pantofii lui zburători, încercând să rupă plasa, dar aceasta nu ceda.

„Gândește“, mi-am spus. „Gândește.“

Intrarea în Tunelul Dragostei se afla sub plasă. L-am fi putut folosi ca ieșire dacă

n-ar fi fost blocat de un milion de păianjeni roboți. — Cincisprezece, paisprezece, a tunat difuzorul.

„Apă“, m-am gândit. „De unde vine apa din parc?“

Apoi am văzut niște conducte de apă uriașe în spatele oglinzilor, de unde veniseră păianjenii. Și deasupra plasei, lângă un cupidon, o cabină cu ferestre de sticlă care trebuie să fi fost stația de control. — Grover! am strigat. Intră în cabină! Găsește comutatorul de pornire!

—

Dar...

— Fă-o!

Șansele erau minime, dar era singura noastră speranță. Păianjenii invadaseră cu totul prora bărcii. Annabeth țipa cât o ținea gura. Trebuia să plecăm de acolo imediat. Grover era în cabina operatorului acum, lovind butoanele. — Cinci, patru...

Grover m-a privit lipsit de speranță, ridicând mâinile. Îmi dădea de înțeles că apăsase toate butoanele, dar încă nu se întâmpla nimic. Am închis ochii și mi-am imaginat valuri, apă năvălind, fluviul Mississippi. Am simțit o zvâcnitură cunoscută în burtă. Am încercat să-mi imaginez că aduc în Denver întreg oceanul.

— Doi, unu, zero!

Apa a explodat din conducte. A inundat piscina cu un muget, azvârlind păianjenii

. Am tras-o pe Annabeth în scaunul de lângă mine și am fixat centura de siguranță tocmai când valul a lovit barca și a măturat-o, îndepărtând păianjenii și udându-ne complet, fără a ne răzărca s-a întors, ridicată de ape, și a început să se învârtă în vârtej. Apa era plină de păianjeni

scurtcircuitați, unii dintre ei zdrobindu-se de zidurile de beton ale piscinei cu o asemenea forță, că explodau.

Luminile erau pe noi. Camerele Cupidon filmau, transmițând pentru Olimp.

Dar asta nu mă împiedica să mă concentrez doar pe condusul bărcii. O mânuiam pentru a u

rma curentul, ținând-o departe de perete. Poate era doar în imaginația mea, dar barca părea să mă asculte. El puțin, nu se sfărâma într-un milion de bucăți. Ne-am învârtit pentru ultima oară, nivelul fiind acum destul de ridicat pentru a ne strivi de plasa metalică. Apoi vârful bărcii a cârmit spre tunel și am plonjat în întuneric.

Annabeth și cu mine ne-am îmbrățișat strâns, tipând, în timp ce barca se răsucea, trecea lângă tot felul de colțuri și se înclina la patruzeci și cinci de grade, trecând pe lângă ei cu Romeo și Julieta și o grămadă de alte suveniruri de Ziua Îndrăgostiților. Apoi am ieșit din tunel, iar aerul nopții ne-a șuierat prin păr în timp ce barca se îndrepta ca din pușcă spre ieșire.

Dacă instalația ar fi fost în stare de funcționare, am fi navigat pe o rampă prin Porțile de aur ale iubirii și am fi aterizat în siguranță în piscina de la ieșire. Dar era o problemă. Porțile iubirii erau legate cu lanțuri. Două bărci care fuseseră scoase din tunel înainte noastră stăteau una peste alta lângă baricadă - una spartă, cealaltă crăpată în două. — Desfă-ți centura de siguranță! i-am strigat lui Annabeth. — Ai înnebunit?

— Asta dacă nu vrei să mori zdrobită. Mi-am prins scutul lui Ares de braț. Va trebui să sărim.

Ideea mea era simplă și nebunească. În momentul impactului, urma să ne folosim de forța bărcii ca de o rampă de lansare pentru a sări peste poartă. Auzisem de oameni care supraviețuiau așa unor accidente auto, aruncați la nouă, zece metri distanță de locul accidentului. Cu puțin noroc, am fi aterizat în piscină. Annabeth părea să fi înțeles. M-a luat de mână când ne-am apropiat de porți.

— La semnalul meu, am spus.

— Nu! La
semnalul meu!

— Ce?

— Fizică de bază! a strigat ea. Forța ori traiectoria unghiului...

— Bine, am strigat. La semnalul tău!

Ea a ezitat... a ezitat... apoi a strigat:

—

Acum!

Poc!

Annabeth avusese dreptate. Dacă am fi sărit când credeam eu că trebuia, ne-am fi izbit de porți. Ea calculase portanța maximă.

Din păcate, era puțin mai mult decât aveam nevoie. Barca noastră s-a izbit de celelalte

te și am fost aruncați în aer, pe deasupra porților, peste piscină și apoi în jos, spre asfaltul tare. Ceva m-a apucat din spate.

Annabeth a strigat:

— Au! Grover! în aer, m-a apucat pe mine de cămașă și pe Annabeth de braț, încercând să evite o aterizare, dar Annabeth și cu mine aveam o viteză prea mare. — Sunteți prea grei! a spus Grover. O să cădem!

Ne îndreptam spre sol, Grover făcând tot posibilul să încetinească prăbușirea.

Am aterizat într-un panou pentru fotografii, capul lui Grover intrând direct în gaura unde turiștii își băgau capetele pentru a deveni Noo Noo - balena cea prietenoasă. Anna beth și cu mine ne-am prăbușit pe pământ, zdruncinați, dar în viață. Scutul lui Ares era încă meu.

După ce ne-am tras sufletul, Annabeth și cu mine l-am scos pe Grover din panoul pentru fotografii și i-am mulțumit că ne salvase viețile. M-am uitat înapoi la Tunelul Dragostei. Apa se retrăgea. Barca noastră se făcuse fărâme de porți.

La vreo sută de metri distanță, la piscina de la intrare, cupidonii încă filmau. Statui le se rotiseră astfel încât camerele erau direct pe noi, cu lumina reflectoarelor pe fețele noastre.

—Spectacolul s-a terminat! am strigat. Vă mulțumim. Noapte bună!

Cupidonii au revenit în pozițiile inițiale. Luminile s-au stins. Parcul a redevenit liniștit și întunecos, cu excepția unui firicel blând de apă din piscina de la ieșirea din Tunelul Dragostei. M-am întrebat dacă cei din Olimp priveau acum o pauză pentru reclame sau dacă ratingurile noastre fuseseră satisfăcătoare. Nu suportam să fiu hărțuit. Nu suportam să fiu păcălit. Și aveam destulă experiență cu bătaie plăcea să-mi facă așa ceva. Mi-

am scos scutul de pe braț și m-am întors spre prietenii mei. — Trebuie să avem o mică discuție cu Ares.

Capitolul 16

În care ducem o zebra la Vegas Zeul războiului ne aștepta în parcare restaurantului.

— Măi, să fie, a spus el. N-ați fost uciși.

— Știai că e o capcană, i-am spus. Ares a rânjit răutăcios.

— Pun pariu că fierarul cel schilod a fost surprins când a prins în plasă doi copii prostuți. Ați dat bine la televizor. I-am băgat scutul în față.

— Ești un nesimțit.

Annabeth și Grover și-au ținut respirația.

Ares a apucat scutul și l-a învârtit în aer, ca pe aluat de pizza. Acesta și-a schimbat forma, transformându-se într-o vestă antiglonț. Și-a aruncat-o pe umeri. — Vezi camionul de acolo? A arătat spre un tir parcat peste drum de restaurant. Asta e mașina voastră. Vă va duce direct la Los Angeles, cu o oprire în Vegas. Tirul avea un indicator în partea din spate, pe care l-am putut citi numai pentru că era imprimat invers, alb pe negru, o combinație bună pentru un dislexic: „KINDNESS INTERNA IONAL: TRANSPORT ZOO ÎN CONDIȚII OMENEȘTI. AVERTISMENT: ANIMALE SĂLBATICE Vii.” I-am spus:

— Cred că glumești.

Ares a pocnit din degete. Ușa din spate a vehiculului s-a deschis.

— Transport gratuit spre vest, bobocule. Nu te mai plânge. Și mai primiți ceva pentru că v-ați făcut treaba.

A apucat un rucsac albastru din năilon de pe ghidon și mi l-a aruncat. Înăuntru erau haine curate pentru noi toți, douăzeci de dolari, o pungă plină cu drahme de aur și un pachet de biscuiți Oreo cu umplutură dublă. I-am spus:

— N-am nevoie de nenorocitele tale de...

— Mulțumim, stăpâne Ares, m-a întrerupt Grover, avertizându-mă din priviri. Vă mulțumim mu Am scrâșnit din dinți. Probabil că e o insultă mortală să refuzi darul unui zeu, dar nu-mi doream nimic care să fi fost atins de Ares. Fără tragere de inimă, mi-am aruncat rucsacu

l peste umăr. Știam că mânia mea e provocată de prezența zeului războiului, dar încă-mi venea rag una în nas. El îmi reamintea de toți scandalagiii sau bătăușii cu care avusesem de-a fac e: Nancy Bobofit, Clarisse, Gabe cel împutit, profesorii sarcastici - toți nenorociții d e la școală care mă făcuseră prost sau își bătuseră joc de mine când fusesem exmatriculat.

M-am uitat la restaurant, unde acum erau doar doi clienți. Chelnerița care ne ser vise cina privea neliniștită pe fereastră, de parcă se temea că Ares ne-ar fi putut răni. Îl dusesese și pe bucătar ca să ne vadă și i-a spus ceva. Acesta a dat din cap, a apucat un mic aparat de fotografiat de unică folosință și ne-a făcut o poză.

„Super“, m-am gândit. „Și mâine vom apărea în ziare.“

Mi-am și imaginat titlul: UN RĂUFĂCĂTOR ÎN VÂRSTĂ DE DOISPREZECE ANI ÎL BATE PE UN MOTOCIC T LIPSIT DE APĂRARE.

— îmi mai datorezi ceva, i-am spus lui Ares, încercând să-mi controlez vocea. Mi-a i promis informații despre mama mea. — Ești sigur că faci față veștilor? a zis, pornindu-și motocicletă. Nu e moartă.

Mi-a fugit pământul de sub picioare. — Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a fost luată de lângă Minotaur înainte să moară. A fost transforma ploaie aurie, nu-i așa? Asta e o metamorfoză. Nu e moarte. E reținută.

— Reținută. De ce?

— Trebuie să mai studiezi arta războiului, bobocule. Ostatici. Iei pe cineva p entru a controla pe altcineva. — Nimeni nu mă controlează pe mine.

A râs.

— Serios? Ne mai vedem, puștiule. Mi-am încleștat pumnii.

— Ești cam încrezut, stăpâne Ares, pentru cineva care fuge de niște statui ale lui Cupidon.

În spatele ochelarilor de soare, focul s-a intensificat. Am simțit un vânt fierbint e în păr. — Ne mai întâlnim, Percy Jackson. Data viitoare când vei lupta, păzește-ți spatele. Și-a turat Harley-ul, apoi s-a îndepărtat cu zgomot pe strada Delaney.

Annabeth a spus:

— Asta n-a fost o mișcare prea deșteaptă, Percy.

— Nu-mi pasă.

— Nu-ți dorești ca un zeu să-ți fie dușman. Mai ales acest zeu.

— Hei, prieteni! a spus Grover. N-aș vrea să vă întrerup, dar...

A arătat spre restaurant. Ultimii doi clienți plăteau nota la casă, doi bărbați în combine

oane negre identice, cu un logo alb pe spate, la fel cu cel de pe camionul KINDNESS INTERNATIONAL.

— Dacă vrem să luăm expresul zoo, a spus Grover, trebuie să ne grăbim.

Nu-mi convenea, dar n-aveam de ales. În plus, văzusem destule în Denver.

Am traversat în fugă și am urcat în spatele mașinii imense, închizând ușile după noi.

Primul lucru care m-a lovit a fost mirosul. Era ceva în genul celei mai mari li țiere pentru pisici din lume.

În remorcă a fost întuneric până când am scos capacul lui Anaklusmos. Lama a aruncat o lumină slabă de bronz asupra unei imagini foarte triste. Într-un șir de cuști metalice murdare se aflau trei dintre cele mai jalnice animale de grădină zoologică pe care le văzusem în viața mea: o zebra, un leu albinos și un fel de antilopă ciudată care nu știam cum se cheamă.

Cineva îi aruncase leului un sac de napi, pe care el, evident, nu voia să-i mănânce. Zebra și antilopa aveau fiecare câte o tavă de polistiren cu carne de hamburger. În coamă a zebrei era gumă de mestecat, de parcă cineva ar fi scuipat pe ea în timpul liber. Antilopa avea legat de un corn un balon argintiu pe care scria „AI SĂRIT CALUL!“

Ai fi putut crede că nimeni nu dorise să se apropie suficient de mult de leu, să cu rețe cușca, dar bietul animal abia se învărtea pe niște pături murdare, într-un spațiu evidențiat mic pentru el, gâfâind din cauza căldurii înăbușitoare din remorcă. Muștele zumzăiau în jurul hilor săi roz și prin blana albă i se zăreau coastele.

— Asta-i bunătate? a țipat Grover. Asta-i transport zoo în condiții omenești?

Probabil că ar fi ieșit imediat să-i bată pe camionagii cu naiul său, iar eu l-aș fi ajutat, dar tocmai atunci motorul tirului s-a trezit la viață, remorca a început să tremure și am fost nevoiți să ne așezăm ca să nu cădem.

Ne-am ghemuit într-un colț pe niște saci mucegăiți cu furaje, încercând să ignorăm mirosul rău și muștele. Grover le-a vorbit animalelor printr-o serie de behăituri caprine, dar acestea nu au făcut decât să-l privească triste. Annabeth a propus să spargem cuștile și să l liberăm de îndată, dar i-am explicat că nu era o idee prea bună, până când camionul nu se oprește. În plus, aveam sentimentul că am fi părut mult mai apetisanți pentru leu decât napii acei a.

Am găsit un vas cu apă și le-am umplut bolurile, apoi m-am folosit de Anaklusmos ca să scoatem hrana nepotrivită din cuști. I-am dat carnea leului și napii zebrei și antilop ei.

Grover a liniștit-o pe antilopă, în timp ce Annabeth a folosit cuțitul pentru a-i desprinde balonul de pe corn. Ar fi vrut să taie și guma din coama zebrei, dar am decis că era prea riscant, din cauza zdruncinăturilor camionului. I-am spus lui Grover să l e promită animalelor că le vom ajuta mai mult dimineață, apoi ne-am pregătit de culcare.

Grover s-a ghemuit pe un sac de napi; Annabeth a deschis pachetul de biscuiți Oreo și a ronțăit unul, fără tragere de inimă; eu am încercat să mă înveslesc concentrându-mă că eram la jumătatea drumului spre Los Angeles. La jumătatea drumului spre destinația noastră. Era doar paisprezece iunie. Solstițiul era abia în douăzeci și unu. Aveam timp berechet.

Pe de altă parte, n-aveam nici cea mai vagă idee la ce să mă mai aștept. Zeii se jucau cu mine. Cel puțin Hefaistos avea decența s-o facă pe față - instalase camere și mă prezentas ca pe ceva distractiv. Dar chiar și

când camerele nu filmau, aveam senzația că misiunea mea era supravegheată. Eram o sursă de amuzament pentru zei. — Hei, a spus Annabeth, îmi pare rău că am luat-o razna în parcul acvatic, Percy.

— E în regulă.

— Doar că... se cutremură. Păianjenii.

— Din cauza poveștii cu Arahne, am ghicit. A fost transformată într-un păianjen pentru că a provocat-o pe mama ta la un concurs de țesut, nu-i așa?

Annabeth a dat din cap.

— De atunci, copiii lui Arahne se răzbună pe copiii Atenei. Dacă există un păianjen pe o rază de un kilometru și jumătate de mine, mă va găsi. Urăsc chestiile alea mici, sunt înfiorătoare. Oricum, îți rămân datoare. — Suntem o echipă, îți amintești? i-am spus. În plus, Grover a făcut un zbor de primă. Crezusem că doarme, dar a șoptit din colțul său:

— Am fost grozav, nu-i așa?

Annabeth și cu mine am izbucnit în râs.

Ea a scos un biscuit și mi-a dat mie jumătate.

— În timpul mesajului trimis prin Iris... Luke chiar n-a spus nimic?

Am ciugulit din biscuit gândindu-mă la ce să răspund. Gândul la conversația avută cu ajutorul curcubeului mă frământase toată seara. — Luke a spus că voi doi vă știți de mult. A mai spus că Grover nu va mai da greș de data asta. Nimeni nu se va mai transforma în pin.

În lumina slabă de bronz emanată de lama săbiei, era greu să le ghicesc expresiile.

Grover a scos un mormăit trist.

— Ar fi trebuit să-ți spun adevărul de la început. Vocea îi tremura. Am crezut că dacă sunt un ratat, n-o să vrei să te mai însoțesc. — Tu ești satirul care a încercat să o salveze pe Thalia, fiica lui Zeus.

El a dat din cap cu un aer posomorât.

— Și ceilalți doi semizeii cu care Thalia s-a împrietenit, cei care au ajuns în siguranță în tabără... M-am uitat la Annabeth.

— Erați tu și Luke, nu-i așa? Ea și-a pus jos biscuitul, neatins.

— Așa cum spuneai, Percy, un semizeu în vârstă de șapte ani nu s-ar fi descurcat prea

mult pe cont propriu. Atena mi-a oferit ajutor. Thalia avea doisprezece ani. Luke avea paisprezece ani. Amândoi fugiseră de acasă, la fel ca mine. S-au bucurat să mă ia cu ei. Ei erau... niște neîntreцуți luptători cu monștrii, chiar și fără să se fi antrenat. Drginia am călătorit spre nord, fără să avem un plan, alungând monștri timp de vreo două săptămă e ca Grover să ne găsească.

— Trebuia s-o escortez pe Thalia în tabără, a spus el, fonfăit. Doar pe Thalia. Ave am ordine stricte de la Chiron: nu face nimic care să încetinească operațiunea de salvar

e. Știam că Hades o urmărește, înțelegi, dar nu-i puteam lăsa pe Luke și pe Annabeth singuri. crezut... Am crezut că-i pot duce pe toți trei într-un loc sigur. A fost vina mea că Bi nevoitoarele ne-au prins din urmă. Am înghețat. M-am speriat pe drumul spre tabără și am apu cat-o pe niște poteci greșite. Dacă aș fi fost doar un pic mai rapid... — Oprește-te, a spus Annabeth. Nimeni nu te învinovățește. Și nici Thalia nu te-a înv vățit.

— Ea s-a sacrificat ca să ne salveze pe noi, a spus el nefericit. Ea a murit din vina mea. Consiliul Bătrânilor Copitați a stabilit asta.

— Pentru că n-ai vrut să abandonezi doi semizeu? i-am spus. Nu-i corect.

— Percy are dreptate, a spus Annabeth. Nu aș fi astăzi aici dacă nu erai tu, Grover. Și nici Luke. Nu ne pasă de ce spune Consiliul.

Grover a continuat să fonfăie în întuneric.

— ăsta-i norocul meu. Sunt cel mai jalnic satir care a existat vreodată și i-am găsit pe cei mai puternici semizeu din acest secol, Thalia și Percy.

— Nu ești jalnic, a insistat Annabeth. Ești mai curajos decât orice satir pe care l-am întâlnit vreodată. Spune-mi cine ar mai îndrăzni să coboare în Lumea Subpământeană. Pun că Percy e foarte bucuros că ești aici, în acest moment.

Ea m-a lovit în fluierul piciorului.

— Da, am răspuns, deși aș fi făcut-o și fără să fiu lovit. Nu ține de noroc faptul că t pe Thalia și pe mine, Grover. Ești cel mai inimos satir care a trăit vreodată. Ești un cău tător înăscut. De aceea, tu vei fi cel care îl va găsi pe Pan.

Am auzit un oftat adânc, satisfăcut. Am așteptat ca Grover să spună ceva, dar respirația lui a devenit mai profundă. Când sunetul s-a transformat în sforăit, mi-am dat seama că adormise. — Cum reușește asta? m-am minunat.

— Nu știu, a spus Annabeth. Dar a fost foarte frumos ce i-ai spus. — Chiar cred asta.

Am mers în tăcere câțiva kilometri, lovindu-ne de sacii cu furaje. Zebra ronțăia un nap.

Leul și-a lins ultima bucățică de carne de hamburger de pe bot și s-a uitat la mine plin de speranță. Annabeth și-a mângâiat colierul de parcă s-ar fi gândit intens la strategii.

— Mărgeaua cu pinul, am spus. Este din primul tău an?

S-a uitat la colier. Nu își dăduse seama ce face.

— Da, a spus. În fiecare august, consilierii aleg cel mai important eveniment al verii și îl pictează pe mărgeaua corespunzătoare aceluia an. Am pinul Thaliei, o trire mă grecească în flăcări, un centaur într-o rochie de bal - aia chiar că a fost o vară ciudată. — Și inelul de colegiu e al tatălui tău?

— Asta nu-i treaba...

S-a oprit.

— Da. Da, așa este.

— Nu-i nevoie să-mi povestești.

— Nu... e

în regulă. A
oftat.

— Tatăl meu mi l-a trimis într-o scrisoare, acum două veri. Inelul era cel mai important suvenir al său de la Atena. Nu și-ar fi luat doctoratul la Harvard fără ea... E o poveste lungă. În orice caz, a spus că vrea să-l păstrez eu. Și-a cerut scuze pentru că a fost un ticălos, a spus că mă iubește și că-i e dor de mine. Voia să vin acasă și să locuiesc

— Asta nu sună foarte rău.

— Da, ei bine... problema a fost că l-am crezut. Am încercat să merg acasă în acel an școlar, dar mama mea vitregă nu se schimbase deloc. Nu dorea ca progeniturile ei să fie-n pericol din cauză că locuiesc cu o ciudată. Monștrii au atacat. Ne-am certat. N-am rezistat nici măcar până la vacanța de iarnă. L-am sunat pe Chiron și m-am întors de îndată Semizeilor.

— Crezi că vei mai încerca vreodată să locuiești cu tatăl tău?

Și-a ferit privirea.

— Să fim serioși. Nu sunt masochistă.

— N-ar trebui să renunți, i-am spus. Ar trebui să-i scrii o scrisoare sau ceva de genul ăsta. — Mersi de sfat, a spus ea cu răceală, dar tatăl meu a ales cu cine vrea să trăiască.

Au mai parcurs câțiva kilometri în tăcere.

— Așadar, dacă zeii se vor lupta, am spus, se vor forma aceleași tabere ca în războiul troian? Atena împotriva lui Poseidon? Ea și-a sprijinit capul de rucsacul oferit de Ares și a închis ochii. — Nu știu ce va face mama. Știu doar că voi lupta alături de tine. — De ce?

— Pentru că ești prietenul meu, cap sec. Mai ai întrebări stupide?

N-am găsit niciun răspuns. Din fericire, nu era nevoie. Annabeth adormise.

Am avut ceva probleme în a-i urma exemplul, cu Grover care sforăia și cu un leu alb inos care se holba lacom la mine, dar până la urmă am închis ochii.

Coșmarul meu a început la fel ca altele pe care le mai avusesem de-un milion de ori: trebuia să dau un extemporal purtând o cămașă de forță. Toți ceilalți copii ieșeau în pau

fesorul îmi spunea: „Haide, Percy. Nu ești prost, nu-i așa? Pune mâna pe pix.“

Apoi, visul s-a îndepărtat de cursul obișnuit.

M-am uitat spre banca alăturată și am văzut o fată care stătea acolo, purtând și ea o cămașă de forță. Era de vârsta mea, avea o frizură ciufulită în stilul punk, ochi pătrunzători, verzi, machiați

cu negru, și nasul pistruiat. Nu-mi dau seama cum, dar știam cine era. Era Thalia, fiica lui Zeus.

S-a luptat să iasă din cămașă de forță, s-a uitat la mine frustrată și a izbucnit: „Ei bine

p sec, unul dintre noi trebuie să plece de aici.“

„Are dreptate“, m-am gândit eu în vis. „Mă voi întoarce în peșteră. Îi voi spune vreo două Cămașă de forță a dispărut de pe mine. M-am prăbușit prin podeaua sălii de clasă. Vocea profeții s-a schimbat până a ajuns să fie rece și răutăcioasă, răsunând din adâncurile unei prăpăst

„Percy Jackson“, a spus. „Da, văd că schimbul a mers bine.“

Mă aflu din nou în peștera cea întunecoasă, iar spiritele celor morți pluteau în jurul me

. Din prăpastie, nevăzută, chestia monstruoasă a vorbit, dar de data asta nu mi se adresă mie. Puterea înfricoșătoare a vocii părea îndreptată în altă parte.

„Iar el nu bănuiește nimic?” a întrebat.

O altă voce, pe care aproape am recunoscut-o, i-a răspuns lângă umărul meu. „Nimic, stăpân

E la fel de neștiutor ca toți ceilalți. “ M-am uitat într-acolo, dar n-am văzut pe nimeni. Cel care vorbea era invizibil.

„Înșelăciune după înșelăciune”, a meditat cu glas tare chestia din prăpastie. „Excelent.” „Într-adevăr, stăpâne”, a spus vocea de lângă mine, „pe drept cuvânt ți se spune Cel Vici

r chiar a fost necesar? Ți-aș fi putut aduce direct ce am furat...”

„Tu?” a spus monstrul, batjocoritor. „Ți-ai arătat deja limitele. Ai fi dat greș cu to

tul dacă n-aș fi intervenit.”

„Dar, stăpâne...”

„Liniște, neînsemnat slujitor. În astea șase luni s-au întâmplat multe. Mânia lui Zeus a scut. Poseidon și-a jucat cartea cea mai disperată. Acum o vom folosi împotriva lui. În scurt timp vei primi recompensa pe care ți-o dorești și te vei răzbuna. De îndată ce ambele

obiecte ajung în mâinile mele... dar așteaptă. El este aici.”

„Poftim?” Slujitorul cel invizibil a părut brusc agitat. „Tu l-ai chemat, stăpâne?”

„Nu.” întreaga forță a atenției monstrului se revărsa acum asupra mea, făcându-mă să înh cu sângele tatălui său - este prea schimbător, prea imprevizibil. Băiatul a venit aici de

unul singur.”

„Imposibil!” a strigat slujitorul.

„Pentru un molău ca tine, probabil”, a mârâit vocea. Apoi, puterea ei rece s-a îndreptat din nou spre mine. „Așadar... vrei să ai un vis legat de căutarea ta, tinere semizeu? Atunci, mă voi supune.” Peisajul s-a schimbat.

Mă aflu într-o imensă sală de tron cu pereți de marmură neagră și podele de bronz. Tronu

ocupat, oribil, era făcut din oase de om. La picioarele podiumului era mama mea, în ghețată într-o lumină aurie strălucitoare, cu brațele întinse.

Am încercat să pășesc spre ea, dar picioarele nu mă ascultau. Mi-am întins mâinile spre ea dar mi-am dat seama că mi se uscau, rămânând doar oasele. Schelete rânjite în armuri grecești s-au strâns în jurul meu, îmbrăcându-mă în robe de mătase, încoronându-mă cu lauri din care otrăva Himerei, arzându-mi pielea capului. Vocea malefică a început să râdă. „Salutare, erou cuceritor!” M-am trezit brusc.

Grover mă scutura de umăr.

— Camionul s-a oprit, a spus el. Cred că vin să vadă ce fac animalele.

— Ascunde-te! a șoptit Annabeth.

Pentru ea era ușor. Pur și simplu își punea șapca magică și dispărea. Grover și cu mine trebuia să ne ascundem în spatele sacilor cu furaje și să sperăm că semănăm cu niște napi.

Ușile remorcii s-au deschis cu un scârâit. Lumina soarelui și căldura au pătruns înăuntru — Doamne! a spus unul dintre camionagii, făcându-și vânt cu mâna în fața nasului său fi preferat un transport de electrocasnice.

A urcat și a turnat puțină apă dintr-o cană în blidele animalelor.

— Ți-e cald, uriașule? l-a întrebat pe leu, apoi a aruncat restul de apă din găleată hiar în fața leului. Leul a răgit indignat. — Da, da, da, a spus omul.

Lângă mine, printre sacii cu napi, Grover s-a încordat. Pentru un erbivor pacifist, avea o înfățișare de-a dreptul periculoasă. Camionagiul i-a aruncat antilopei o pungă mototolită de Happy Meal. I-a rânjit zebra ei. — Ce mai faci, dungato? Cel puțin de tine scăpăm la escala asta. Ți plac spectacolele de magie? Ți va plăcea la nebunie. Vei fi tăiată în două!

Zebra, cu ochii măriți de spaimă, s-a uitat direct la mine.

N-a scos niciun sunet, dar am auzit-o spunând limpede: „Eliberează-mă, stăpâne. Te rog.” Am fost prea uimit ca să reacționez.

S-a auzit un cioc-cioc puternic pe partea laterală a remorcii.

Camionagiul care era înăuntru, cu noi, a strigat:

— Ce vrei, Eddie?

O voce de afară - trebuie să fi fost a lui Eddie - i-a răspuns strigând:

— Maurice? Ce-ai zis?

— De ce bați?

Cioc, cioc, cioc.

De afară,

Eddie a strigat: —

Cine bate?

Maurice a dat ochii peste cap și a ieșit, înjurându-l pe Eddie și făcându-l idiot.

O secundă mai târziu, Annabeth a apărut lângă mine. Probabil că ea bătuse pentru a-l scoate pe Maurice din remorcă. A spus: — Afacerea asta de transport nu poate fi legală.

— Serios? a spus Grover.

S-a oprit să asculte.

— Leul spune că tipii ăștia sunt traficanți de animale!

„Așa e“, mi-a răsunat în cap vocea zebrei.

— Trebuie să le eliberăm! a spus Grover.

El și Annabeth mă priveau, așteptând decizia mea.

O auzisem pe zebra vorbind, dar nu și pe leu. De ce? Poate ținea tot de sindromul meu... înțelegeam doar zebrele? Apoi m-am gândit: caili. Ce spusese Annabeth despre Poseidon care crease caili? Să fi fost zebra suficient de înrudită cu calul? Acesta era motivul pentru care o înțelegeam?

Zebra a spus: „Deschide-mi cușca, stăpâne. Te rog. Mă voi descurca după aceea. “

Afară, Eddie și Maurice încă strigau unul la celălalt, dar știam că se vor întoarce imediat pentru a chinui animalele. Am luat-o pe Anaklusmos și am tăiat zăvorul de la cușca zebrei

Zebra a țâșnit afară. S-a întors spre mine și s-a înclinat. „Îți mulțumesc, stăpâne. “

Grover și-a ridicat mâinile și i-a spus ceva zebrei pe limba lor, ca o binecuvântare. În timp ce Maurice și-a băgat capul înăuntru ca să vadă ce se-aude, zebra a sărit peste el trădă. S-au auzit țipete, strigăte și claxoane. Ne-am repezit la ușile remorcii tocmai la timp pentru a vedea zebra galopând pe un bulevard larg, cu șiruri de hoteluri și cazinouri și

reclame de neon. Tocmai eliberaserăm o zebra în Las Vegas. Maurice și Eddie au fugit după ea, cu câțiva polițiști pe urme, care strigau:

- Hei! Aveți nevoie de permis pentru asta!
- Acum ar fi un moment bun să plecăm, a spus Annabeth.
- Să ne ocupăm mai întâi și de celelalte animale, a intervenit Grover.

Am tăiat zăvoarele cu sabia. Grover și-a ridicat mâinile și le-a spus aceeași binecuvântare pe limba caprelor pe care o folosise și pentru zebra.

— Noroc, le-am zis eu animalelor.

Antilopa și leul au țâșnit din cuști și au ieșit împreună în stradă.

Câțiva turiști au țipat, însă cei mai mulți doar s-au dat înapoi și au făcut poze, închipu vorba de o reprezentatie pusă la cale de vreun cazinou.

— Animalele n-o să pățească nimic? l-am întrebat pe Grover. Vreau să spun, deșertul și i departe... — Nu-ți face griji, a spus el. Le-am dat o binecuvântare de satir. — Adică?

— Adică vor ajunge în sălbătie în siguranță, a spus. Vor găsi apă, hrană, umbră, or ie până descoperă un loc sigur unde să trăiască. — De ce nu ne poți da și nouă o binecuvântare ca asta? l-am întrebat.

— Are efect doar asupra animalelor sălbatice.

— Deci ar avea efect doar asupra lui Percy, a chibzuit Annabeth.

— Hei! am protestat.

— Am glumit, mi-a răspuns. Hai să ieșim din camionul ăsta jegos.

Am ieșit în aerul fierbinte al după amiezii. Afară erau cel puțin patruzeci și trei de gr ade și probabil că arătam ca niște vagabonzi bine prăjiți, dar lumea era prea interesată de animalele sălbatice ca să ne bage în seamă.

Am trecut de Monte Carlo și de MGM. Am trecut de piramide, de o corabie de pirăți și de Statuia Libertății, care era o copie destul de mică, dar tot mă făcea să-mi fie dor de casă.

Nu știam sigur ce căutam. Poate doar un loc unde să scăpăm de căldură pentru câteva minute nde să găsim un sendviș și un pahar de limonadă, unde să facem un nou plan ca să ajungem în v

Probabil că rătăciserăm drumul, pentru că am ajuns într-o fundătură, în fața hotelului și i Lotus. Intrarea era o floare uriașă de neon, cu petale care se luminau și clipeau. Nimeni nu intra sau ieșea, dar ușile

cromate și strălucitoare erau deschise, lăsând să iasă ae ondiționat cu miros de flori - de lotus înflorit, poate. Nu mai mirosisem niciodată o astfel de floare, așa că nu eram sigur. Portarul ne-a zâmbit.

— Hei, copii. Arătați obosiți. Vreți să intrați și să stați puțin? Învățasem să fiu suspicios în ultimul timp. Mi-am dat seama că oricine putea fi un monstru sau un zeu. Pur și simplu n-aveai cum să știi. Dar tipul ăsta era normal. Ajungea să-l p rivești și îți dădeai seama. În plus, eram atât de ușurat să aud o persoană amabilă, încât am am spus că ne-ar plăcea să intrăm. Înăuntru, am aruncat o privire înjur, iar Grover a zis:

— Măi să fie! Întregul hol era o sală de jocuri gigantică. Și nu vorbesc despre vechiturile de jocuri Pac-Man sau de jocuri mecanice. Exista un tobogan interior cu apă șerpuind în jurul liftului de sticlă care urca cel puțin patruzeci de etaje. Exista un perete de cățărări pe laterala unei clădiri și un pod interior pentru bungee jumping. Erau costume interactive cu arme cu laser funcționale. Și sute de jocuri video, fiecare de mărimea unui televizor cu ecran lat. Practic, orice doreai era acolo. Erau câțiva copii care se juc au, dar nu mulți. Nu trebuia să aștepți pentru niciun joc. Erau chelnerițe și snack baruri p este tot, servind orice fel de mâncare îți puteai imagina.

— Hei! a spus un majordom.

Cel puțin așa credeam eu, că e majordom. Purta o cămașă hawaiiană alb cu galben, imprimată flori de lotus, pantaloni scurți și șlapi. — Bine ați venit la Cazinoul Lotus! Pofțiți cheia de la camera voastră.

M-

am
bâlbâit:

— Hm,
dar...

— Nu, nu, a spus el, râzând. Nota de plată a fost achitată. Fără taxe suplimentare, fă cșiș. Doar urcați la etaj, în camera 4001. Dacă aveți nevoie de ceva, cum ar fi bule suplime

ntare pentru cada cu hidromasaj sau ținte pentru jocul de tras cu arma sau orice altceva, doar sunați la recepție. Aici aveți cardurile de credit Lotus Cash. Sunt valabile în restaurante și pentru toate jocurile și cursele.

Ne-a înmânat fiecăruia câte un card de credit din plastic verde.

Știam că trebuie să fie o greșeală. Evident, ne credea copiii vreunui milionar. Dar am luat cardul de credit și am întrebat: — Ce sumă are pe el?

Sprâncenele i s-au apropiat:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic, când se termină banii? A râs.

— O, ești glumeț. Hei, asta-i super. Bucurați-vă de sejurul vostru.

Am urcat cu liftul și am aruncat o privire prin cameră. Era un apartament cu trei dormitoare separate și un bar aprovizionat cu bomboane, sucuri și chipsuri. O linie telefonică pentru room service. Prosoape moi și paturi de apă cu perne din puf. Un televizor cu ecran mare cu satelit și internet de mare viteză. Balconul avea propria cadă cu hidromasaj și, desigur, o mașinărie care lansa obiecte și o pușcă, așa că puteai să la orumbei din lut chiar deasupra Las Vegasului și să-i dobori cu arma. Nu-mi dădeam seamă a cum putea fi legal așa ceva, dar mi se părea grozav. Priveliștea spre bulevard și deșert era uimitoare, deși mă îndoiam că vom avea vreodată timp să o admirăm, cu o cameră ca asta. — O, Doamne, a spus Annabeth. Locul ăsta este...

— Splendid, a spus Grover. Absolut splendid.

În dulap erau haine și mi se potriveau. M-am încruntat, găsind că era cam ciudat.

Am aruncat la gunoi rucsacul de la Ares. Nu mai aveam nevoie de el. La plecare e, puteam lua unul nou de la magazinul hotelului.

Am făcut un duș și m-am simțit minunat după o săptămână de călătorie insalubră. Mi-am schi e, am mâncat o pungă de chipsuri, am băut trei cola. De mult nu mă mai simțisem atât de bine. Într-un colțișor al creierului meu, câteva mici probleme nu-mi dădeau pace. Avusesem un vis sau așa ceva... trebuia să vorbesc cu prietenii mei. Dar eram sigur că asta mai putea aștepta.

Am ieșit din dormitor și am văzut că și Annabeth, și Grover făcuseră duș și își schimbaseră over mănca chipsuri după pofta inimii, în timp ce Annabeth, pornise Național Geographic Channel.

— Atâtea posturi, i-am spus, și tu pui pe Național Geographic. Ai înnebunit?

— E interesant.

— Mă simt bine, a spus Grover. Îmi place aici.

Fără ca el să-și dea seama, aripile i-au ieșit din pantofi și l-au ridicat de la sol, punându-l apoi jos, la loc. — Și acum? a întrebat Annabeth. Somn? Grover și cu mine ne-am privit rânjind. Amândoi aveam în mână cardurile de credit verzi.

— E timpul să ne jucăm, am spus.

Nu-mi aminteam de când nu mă mai distrasem așa. Proveneam dintr-o familie relativ sărăcă. Ideea noastră despre răsfăț era să mâncăm la Burger King și să închiriem o casetă video. cinci stele în Vegas? Nici pomeneală.

Am făcut bungee jumping în hol de cinci sau șase ori, m-am dat pe tobogan, m-am dat cu snowboardul pe pârtia de schi artificială și m-am jucat laser tag și Trăgători de elită F

I. L-am văzut de câteva ori pe Grover trecând de la un joc la altul. Cel mai mult i-a plăcut vânătoarea inversă - în care cerbul trage după țărânoi. Am văzut-o pe Annabeth jucând lte chestii de tocilari. Există un uriaș joc 3D în care îți puteai construi propriul oraș și puteai vedea clădirile holografice cum se ridică de pe ecran. Nu mă prea interesa, dar lui Annabeth îi plăcea la nebunie.

Nu sunt sigur când mi-am dat seama pentru prima dată că ceva nu-i în regulă.

Probabil atunci când l-am observat pe tipul care stătea lângă mine la standul jocului

Trăgători de elită. Avea în jur de treisprezece ani, cred, dar era îmbrăcat ciudat. Am crezut că e fiul vreunui imitator al lui Elvis. Purta niște blugi evazați și un tricou roșu cu șnururi negre și avea părul făcut permanent, dat cu gel ca o fată din New Jersey în noaptea balului. Trăsesem la tir împreună și mi-a spus: — Tare, băi. Sunt aici de două săptămâni, și jocurile astea devin tot mai interesante. Tare?

Mai târziu, discutând, am spus că ceva e „super mega” și el m-a privit cumva speriat, de parcă n-ar mai fi auzit combinația asta folosită așa. Mi-a spus că îl cheamă Darrin, dar, de îndată ce am început să-i pun întrebări, s-a plictisit de mine și a vrut să se întoarcă la ecranul computerului. I-am spus:

— Hei, Darrin?

— Ce e?

— În ce an suntem?

M-a privit încruntat.

— În joc?

— Nu, în viața reală.

S-a gândit puțin.

— 1977.

— Nu, am spus, puțin speriat. Pe bune.

— Băi, îmi dai fiori. Sunt în mijlocul
jocului. După aceea m-a ignorat total.

Am început să vorbesc cu oamenii și am constatat că nu era ușor. Erau lipiți de ecranul televizorului sau de vreun joc video sau de mâncare sau de orice altceva. Am găsit un tip care mi-a spus că suntem în 1985. Un altul mi-a spus că în 1993. Toți susțineau că nu sunt aici de foarte mult timp, doar de câteva zile, de câteva săptămâni, cel mult. Nu prea știa și nu le prea păsa.

Apoi m-am gândit: „De cât timp sunt eu aici? Părea să fi trecut doar câteva ore, dar așa e
a?”

Am încercat să-mi amintesc ce căutam aici. Eram în drum spre Los Angeles. Trebuia să găsesc intrarea în Lumea Subpământeană. Mama mea... timp de o secundă, o secundă înfricoșătoare, a

avut probleme în a-mi aminti numele ei. Sally. Sally Jackson. Trebuia să-o găsesc. Trebuia să-l împiedic pe Hades să declanșeze cel de-al Treilea Război Mondial. Am găsit-o pe Annabeth construindu-și încă orașul.

— Haide, i-am spus. Trebuie să plecăm de aici. Niciun răspuns.

Am scuturat-o.

— Annabeth?

Ea a ridicat privirea, enervată.

— Ce e?

— Trebuie să plecăm.

— Să plecăm? Ce tot vorbești? Tocmai am ridicat turnurile...

— Locul ăsta e o capcană.

Nu mi-a răspuns până n-am scuturat-o din nou.

— Ce e?

— Ascultă-mă. Lumea Subpământeană. Misiunea noastră!

— O, haide, Percy, doar câteva minute.

— Annabeth, sunt aici oameni din 1977. Copii care n-au îmbătrânit. Te cazezi și rămâi entru totdeauna. — Și? a întrebat ea. Ți poți imagina un loc mai bun? Am apucat-o de mână și am smuls-o ața jocului. — Hei!

A ȣipat și m-a lovit, dar nimeni nu s-a deranjat să ne arunce măcar o privire. Erau p rea ocupați. Am făcut-o să se uite drept în ochii mei. I-am spus:

— Păianjeni. Păianjeni mari, păroși.

Asta a pus-o pe jar. Ochii i s-au limpezit.

— O, zei, a spus ea. Cât timp am...

— Nu știu, dar trebuie să-l găsim pe Grover.

Am plecat în căutarea lui și l-am găsit jucându-se Cerbul Vânător virtual.

— Grover! am strigat amândoi. — Mori, omule! Mori, ființă urâtă, rea și poluatoare! spunea el.

— Grover!

Și-a îndreptat arma de plastic spre mine și a început să tragă, de parcă aș fi fost o imag pe un ecran.

M-am uitat la Annabeth și, împreună, l-am apucat pe Grover de mâini și l-am târât de acolo. Pantofii lui zburători au prins viață și au început să-i tragă picioarele în cealaltă direcȣ p ce el striga: — Nu! Tocmai am ajuns la nivelul următor! Nu!

Majordomul de la Lotus s-a îndreptat în grabă spre noi.

— Ei bine, sunteți pregătiți pentru cardurile de credit platinum? — Plecăm, i-am spus.

— Ce păcat, a spus, și am avut senzația că vorbește serios, că i-am fi frânt inima dac

fi plecat. Tocmai am adăugat un etaj întreg plin de jocuri pentru membrii cu carduri de credit platinum, a mai zis, scoțând cardurile.

Mi-aș fi dorit și eu unul, dar știam că dacă l-aș fi luat, nu mai plecam de acolo. Aș fi r s, fericit pe vecie, jucându-mă pe vecie, și în scurt timp aș fi uitat de mama și de misiune și, poate, chiar cum mă cheamă. Aș fi tras la tir cu Disco Darrin cel fain pentru totde auna. Grover s-a întins după card, dar Annabeth l-a tras de braț și a spus: — Nu, mulțumim.

În timp ce ne îndreptam spre ușă, mirosul de mâncare și sunetele jocurilor deveneau tot m ai atrăgătoare. M-am gândit la camera noastră

de la etaj. Am fi putut rămâne peste noapte, să dormim măcar o dată într-un pat adevărat...

Apoi am ieșit pe ușile Cazinoului Lotus și am luat-o la fugă pe trotuar. Părea să fie după amiază, cam aceeași oră la care intrasem în cazinou, dar ceva nu era în regulă. Vremea se sc himbasese complet. Era furtună, cu fulgere care străluceau în deșert. Rucsacul lui Ares îmi atârna pe umăr, ceea ce era ciudat, căci eram sigur că îl aruncasem la gunoi în camera 4001, dar deocamdată aveam altele pe cap. Am alergat la primul stand de ziare și am citit anul, pentru început. Slavă zeilor, era același an ca la intrare. Apoi am observat data: 20 iunie.

Stătuserăm cinci zile în Cazinoul Lotus.

Mai aveam o singură zi până la solstițiul de vară. O zi ca să ne îndeplinim misiunea

Capitolul 17

în care cumpărăm paturi de apă

A fost ideea lui Annabeth.

Ne-a suit pe bancheta din spate a unui taxi din Vegas, de parcă am fi avut bani , și i-a spus șoferului:

— Los Angeles, vă rog.

Taximetristul și-a mestecat trabucul și ne-a măsurat din priviri.

— Sunt 482 de kilometri. Pentru asta trebuie să plățiți în avans.

— Acceptați carduri de debit ale cazinourilor? a întrebat Annabeth.

El a ridicat din umeri.

— Doar unele tipuri. Trebuie să le verific mai întâi.

Annabeth i-a dat cardul ei verde de la Lotus Cash.

Acesta l-a privit sceptic.

— Verificați-l, îl pofti

Annabeth. L-a verificat.

Aparatul lui a început să zăngănească. Luminile clipeau. În cele din urmă, simbolul infini ului a apărut în dreptul semnului dolarului. Șoferului i-a căzut trabucul din gură. Ne-a privit făcând ochii mari.

— Unde anume în Los Angeles... ăăă, înălțimea Voastră? — Debarcaderul din Santa Monica.

Annabeth s-a îndreptat puțin de spate. Se vedea că îi plăcuse chestia cu „înălțimea Voastră — Duceți-ne acolo repede și puteți păstra restul.

Poate că n-ar fi trebuit să spună asta.

Acul vitezometrului nu a coborât nicio secundă sub o sută cincizeci tot drumul prin Deșertul Mojave.

Pe drum, am avut suficient timp să vorbim. Le-am povestit lui Annabeth și lui Grover cel mai recent vis al meu, dar detaliile deveneau tot mai vagi pe măsură ce încerc am să mi le amintesc. Cazinoul Lotus părea să-mi fi scurtcircuitat memoria. Nu-mi aminteam cum suna vocea slujitorului invizibil, deși eram sigur că e cineva cunoscut. Slujitorul îi spusese monstrului din prăpastie altfel decât „stăpâne “... un nume sau un titlu special... — Cel Tăcut? a sugerat Annabeth. Cel Bogat? Ambele sunt porecle ale lui Hades .

— Poate..., i-am spus, fără convingere.

— Sala tronului pare să fie cea a lui Hades, a spus Grover. De obicei, așa e de scrisă. Am dat din cap.

— Ceva nu-i în regulă. Sala tronului n-a fost partea cea mai importantă din vis.

Iar vocea din prăpastie... Nu știu. Pur și simplu nu părea vocea unui zeu.

Annabeth a făcut ochii mari. —
Ce e? am întrebat.

— O... nimic. Doar că... Nu, trebuie să fie Hades. Poate că l-a trimis pe hoț, pe o mulțime acela invizibil, să fure fulgerul și ceva n-a mers bine...

— Cum ar fi?

— Nu știu, a spus ea. Dar dacă el a furat simbolul puterii lui Zeus din Olimp, iar zeii l-au vânat, vreau să spun că o mulțime de lucruri pot merge prost. Deci hoțul a trebuit să ascundă fulgerul sau l-a pierdut, cumva. În orice caz, n-a reușit să i-l aducă lui Hades. Asta a spus vocea din visul tău, corect? Tipul a dat greș. Asta ar explica ce căutau Furiile când ne-au urmărit în autocar. Poate au crezut că recuperaserăm fulgerul. Nu eram sigur ce era în neregulă cu ea. Părea palidă.

— Dar dacă aș fi recuperat deja fulgerul, am spus, de ce aș mai merge în Infern?

— Pentru a-l amenința pe Hades, sugera Grover. Pentru a-l mitui sau a-l șantaja să-ți înapoieze mama. Am fluierat.

— Ai niște idei foarte malefice pentru un țap. — Vai, dar mulțumesc.

— Însă chestia din prăpastie a spus că aștepta două obiecte, am spus. Dacă fulgerul e unul, care e celălalt?

Grover a clătinat din cap, în mod evident încurcat.

Annabeth m-a privit de parcă ar fi știut ce urma să întreb și îmi cerea în tăcere să n-o fi — Bănuiești cine ar putea fi în acea prăpastie, nu-i așa? am întrebat-o. Vreau să spun că nu este Hades? — Percy... Hai să nu vorbim despre asta, pentru că dacă nu e Hades... Nu, trebuie să fie Hades. Mergeam prin mijlocul pustietății. Am trecut de un indicator pe care scria: GRANIȚA STATULUI CALIFORNIA, 20 de kilometri.

Aveam sentimentul că-mi scapă o bucățică esențială de informație. Era ca atunci când prive cuvânt obișnuit pe care ar fi trebuit să-l știu, dar nu-l pricepeam pentru că una sau două litere îmi jucau în fața ochilor. Cu cât mă gândeam mai mult la misiunea mea, cu atât eram mai sigur că soluția nu e să-l înfrunt pe Hades. Se mai întâmpla ceva, ceva chiar mai periculos

Problema era că goneam spre Lumea Subpământeană cu o sută cincizeci la oră, pariind pe faptul că Hades are fulgerul. Dacă ajungeam acolo și aflam că ne înșelaserăm, nu aveam timp să corectăm greșeala. Solstițiul va fi trecut și urma să înceapă războiul. — Răspunsul este în Infern, m-a asigurat Annabeth. Ai văzut spirite ale morților, Percy. Ele nu pot fi decât într-un singur loc. Facem ceea ce trebuie. Încerca să ne ridice moralul, sugerând strategii inteligente pentru a intra pe Tărâmul morților, dar nu eram convinși. Pur și simplu existau prea mulți factori necunoscuți. Era ca și cum ai fi tocit la un examen fără să cunoști subiectul. Și credeți-mă, am făcut asta de câteva ori.

Taxiul gonia spre vest. Fiecare rafală de vânt din Valea Morții vuia ca un spirit malefic. De fiecare dată când frânele vreunui tir scârțâiau, îmi aminteam de vocea de reptilă chidnei.

La apus, taxiul ne-a lăsat pe plaja din Santa Monica. Arăta exact ca plajele orașului L.A. din filme, doar că mirosea mai urât. Mașinării de bălci înșirate pe chei, palmieri în pe trotuare, oameni ai străzii care dormeau pe dunele de nisip și surferi în așteptarea valului perfect.

Grover, Annabeth și cu mine am mers până la marginea apei. — Și acum? a întrebat Annabeth.

Pacificul căpăta o tentă aurie în lumina soarelui care apunea. Mă gândeam ce mult trecuse de când stătusem pe plaja din Montauk, în celălalt capăt al țării, privind la un alt ocean.

Cum se făcea că exista un zeu care controla toate acestea? Ce spunea profesorul de științe naturale - două treimi din suprafața pământului sunt acoperite de ape? Cum se făcea că eram fiul cuiva atât de puternic? Am pășit în apă.

— Percy? a spus Annabeth. Ce faci?

Am continuat să înaintez, până la talie, apoi până la piept.

Ea a strigat după mine:

— Știi ce poluată e apa? Sunt tot felul de substanțe toxice...

În acel moment mi-am băgat capul sub apă.

La început mi-am ținut respirația. E greu să inhalezi apă în mod intenționat. În cele din urmă n-am mai rezistat. Am tras aer în piept. Bineînțeles, puteam respira normal.

M-am plimbat printre bancurile de nisip de pe fund. N-ar fi trebuit să pot vede a în întuneric, dar, nu știu cum, vedeam tot. Simțeam textura mișcătoare de pe jos. Întrezăre coloniile de arici de mare presărate pe bancurile de nisip. Vedeam până și curenții, valurile calde și reci încolăcite laolaltă. Am simțit că mi se freacă ceva de picior. Am privit în jos și aproape că am țâșnit din apă achetă. Alunecând pe lângă mine, era un rechin Mako lung de un metru și jumătate.

Dar nu mă ataca. Își freca botul de mine. Mergea la picior ca un câine. Ezitând, i-am ațins înotătoarea dorsală. El m-a împuns ușor cu capul, parcă invitându-mă să mă țin mai bine am apucat înotătoarea cu ambele mâini. A luat-o din loc, trăgându-mă după el. Rechinul m-a dus jos, în întuneric. M-a lăsat la marginea oceanului propriu zis, unde bancul de nisip

se termina

într-un abis uriaș. Era ca și cum aș fi stat pe marginea Marelui Canion, la miezul nopții, fără să văd prea multe, dar știind că prăpastia e chiar acolo.

Suprafața apei licărea deasupra, la vreo cincizeci de metri. Știam că presiunea ar fi trebuit să mă zdrobească. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit

să pot respira. Mă întrebam dacă ista o limită până la care pot coborî, dacă m-aș putea scufunda până pe fundul Pacificului. Apoi am văzut ceva strălucind în întuneric, dedesubt, ceva care devenea mai mare și mai luminos pe măsură ce se apropia de mine. O voce de femeie, asemănătoare cu a mamei, a s trîgat:

— Percy Jackson!

Pe măsură ce se apropia, forma ei devenea mai clară. Avea părul negru curgător și o rochi e din mătase verde. Lumina licărea în jurul ei și avea niște ochi atât de incredibil de frum oși, încât abia dacă am observat calul de mare de mărimea unui armăsar pe care stătea. A descălecat. Calul de mare și rechinul s-au îndepărtat și au început să se joace un fel d leapșa. Doamna de sub ape mi-a zâmbit. — Ai ajuns departe, Percy Jackson. Bravo!

Nu prea știam cum trebuie să procedez, așa că am făcut o reverență.

— Sunteți cea care mi-a vorbit în fluviul Mississippi.

— Da, copile. Sunt o nereidă, un spirit al mării. Nu mi-a fost deloc ușor să ajung atât de departe pe râu în sus, dar naiadele, verișoarele mele de apă dulce, m-au ajutat să-m i păstrez forța vitală. Ele îl cinstesc pe stăpânul Poseidon, deși nu slujesc la curtea sa. — Și dumneavoastră... slujiți la curtea lui Poseidon? A dat din cap, aprobator.

— Au trecut mulți ani de când nu s-a mai născut un copil al Zeului Mării. Te-am ur mărit cu mare interes.

Dintr-odată mi-am amintit de fețele din largul plajei de la Montauk, de când eram d oar un băiețel, reflexii ale unor femei zâmbitoare. La fel ca în cazul multor lucruri ci udate din viața mea, nu mă prea gândisem la asta. — Dacă tatăl meu e atât de interesat de mine, am spus, de ce nu-i aici? De ce nu vorbește cu mine?

Un curent rece s-a ridicat din adâncuri.

— Nu-l judeca prea aspru pe Stăpânul Mării, mi-a spus nereida. E pe punctul de-a intra într-un război nedorit. Timpul său e foarte prețios. În plus, îi este interzis să te a ute în mod direct. Zeii nu pot arăta asemenea favoritisme.

— Nici în cazul propriilor copii?

— Mai ales în cazul lor. Zeii pot acționa doar prin influențe indirecte. De aceea a îți voi da un avertisment și un dar.

A întins mâna. Trei perle albe i-au lucit în palmă.

— Știu că te îndrepti spre tărâmul lui Hades, a spus ea. Puțini muritori care au făcu

a au supraviețuit: Orfeu, care era foarte priceput la muzică, Hercule, care era foarte puternic; Houdini, care a reușit să scape chiar și din adâncurile Tartarului. Posezi tu aceste talente?

— Aăăă... nu, doamnă.

— Ah, dar tu ai altceva, Percy. Ai daruri pe care de abia ai început să le cunosti. Oracolele ți-au prezis un viitor măreț și nemaipomenit, dacă supraviețuiești până la ma

e. Poseidon n-ar permite să mori înainte de vreme. Prin urmare, ia aceste perle și atunci când te vei afla la ananghie, sparge una la picioarele tale.

— Ce se va întâmpla?

— Asta, a spus ea, depinde de necazul tău. Dar ține minte: ceea ce aparține mării se va întoarce întotdeauna în mare.

— Și
avertismentul? Ochii
i s-au colorat în verde.

— Urmează-ți inima sau vei pierde totul. Hades se hrănește cu îndoială și lipsă de speranță și va păcăli dacă va putea, te va face să te îndoiești de judecata ta. Odată ce vei pătrunde pe acolo, nu te va lăsa să pleci de bunăvoie. Păstrează-ți credința. Îți doresc să ai noroc, Percy. Și-a chemat calul și s-a îndreptat spre hău.

— Așteptați! am strigat. La râu, mi-ați spus să nu mă încred în daruri. Ce daruri?

— La revedere, tinere erou, mi-a răspuns ea, iar vocea i s-a pierdut în adâncuri. Trebuie să-ți asculți inima.

A devenit un punct verde strălucitor, iar apoi a dispărut.

Mi-aș fi dorit să-o urmez jos, în întuneric. Voiam să văd curtea lui Poseidon. Dar am privit în sus, unde apusul întuneca suprafața apei. Prietenii mei mă așteptau. Aveam atât de puțin timp...

Am înotat în sus, spre țărâm.

Când am ajuns pe plajă, hainele mi s-au uscat instantaneu. Le-am spus lui Grover și lui Annabeth ce se întâmplase și le-am arătat perlele. Annabeth s-a strâmbat.

— Toate darurile se plătesc.

— Au fost gratis.

— Nu, a zis ea clătinând din cap, totul se plătește.

— Totul se plătește. E un proverb grecesc care se traduce destul de exact. Vei plăti pentru asta. Vei vedea. Cu aceste minunate gânduri, am întors spatele mării.

Cu niște mărunțiș din rucsacul lui Ares, am luat autobuzul spre vestul Hollywoodului.

I-am arătat șoferului hârtia cu adresa Lumii Subpământene pe care o luasem de la Magazinul cu pitici de grădină al mătușii Em, dar el n-auzise niciodată de studiourile de înregistrare

DOA.

— Îmi aduci aminte de cineva de la televizor, mi-a spus. Ești un copil actor sau așa ceva? — Ăăă... Sunt dublură... pentru o mulțime de copii actori.

— O! Așa se explică.

I-am mulțumit și am coborât rapid la următoarea oprire.

Am rătăcit kilometri întregi pe jos, căutând DOA. Nimeni nu părea să știe unde este și nu cartea de telefoane.

De două ori a trebuit să intrăm pe alei laterale ca să evităm mașinile de poliție. Am înghețat în fața ferestrei unui magazin de electrocasnice, deoarece la televizor era un interviu cu cineva care-mi părea foarte cunoscut - tatăl meu vitreg, Gabe cel în puțit. Vorbea cu Barbara Walters, de parcă ar fi fost nu știu ce mare celebritate. Ea îl interviewa în apartamentul nostru, în mijlocul unei partide de poker, iar lângă el stătea o tânără blondă care-l mângâia pe mână.

O lacrimă falsă i s-a scurs pe obraz. A povestit:

— Sincer, doamnă Walters, dacă n-ar fi fost Sugar, consilieră mea pentru perioadă de doliu, aș fi o epavă. Fiul meu vitreg mi-a luat tot ce mi-era drag. Pe soția mea

a... Camaro-ul meu... îmi... îmi pare rău. Mi-e greu să vorbesc despre asta. — Așa stau lucrurile, America.

Barbara Walters s-a întors spre cameră.

— Un om distrus. Un adolescent cu mari probleme. Dați-mi voie să vă arăt, din nou, cea mai recentă fotografie cu acest tânăr fugar cu probleme, făcută acum o săptămână, în Denver. Pe ecran a apărut o imagine pixelată cu mine, Annabeth și Grover stând în fața restaurantului din Colorado, discutând cu Ares.

— Cine sunt ceilalți copii din fotografie? a întrebat Barbara Walters pe un ton dramatic. Cine este omul care îi însoțește? Este Percy Jackson un delicvent, un terorist sau poate victima căreia i s-a spălat creierul de un nou și înfricoșător cult? Când vom revni, vom discuta cu un cunoscut psiholog de copii. America, stai aproape. — Haide, mi-a spus Grover.

M-a tras înainte de-a apuca să sparg vitrina magazinului de electrocasnice.

Se întunecase și indivizi cu un aspect flămând au început să iasă pe străzi. Să nu mă înțe

Sunt din New York. Nu mă sperii ușor. Dar L.A.-ul părea total diferit de New York. Aca să, totul părea familiar. Nu conta cât de mare era orașul, puteai ajunge oriunde fără să te pierzi. Felul în care erau construite străzile și schema metroului aveau o logică. Există un sistem și el funcționa. Un copil era în siguranță atâta timp cât nu era un tâmpit. L.A.-ul era altfel. Era răsfirat, haotic, greu de parcurs. Îmi amintea de Ares. Nu era suficient că L.A.-ul era mare; trebuia să arate că e mare prin faptul că era gălăgios, ciudat și dificil de parcurs. Nu știam cum aveam să găsim intrarea în Lumea Subpământeană până ziua solstițiului de vară. Am trecut pe lângă membri ai unor bande, vagabonzi și vânzători stradali, care ne priveau de parcă încercau să-și dea seama dacă merită să fim jefuiți. Și în timp ce treceam în grabă prin dreptul intrării pe o alee, o voce din întuneric a spus: — Hei, tu. M-am oprit, ca un idiot.

Într-o clipă, am fost înconjuțați. O gașcă de copii ne încercuise. Erau șase - copii albi haine scumpe și fețe răutăcioase. Asemenea copiilor de la Academia Yancy: puști bogați jucând -se de-a băieții răi.

Instinctiv, am scos-o pe Anaklusmos.

Când sabia a apărut de nicăieri, copiii s-au retras, dar șeful lor era fie foarte prost, fie foarte curajos, pentru că s-a apropiat de mine cu un briceag.

Am făcut greșeala de a ataca.

Puștiul a scâncit. Dar trebuie să fi fost sută la sută muritor, pentru că lama i-a trecut direct prin piept fără să-l rănească. A privit în jos.

— Ce naiba...

Mi-am dat seama că aveam aproximativ trei secunde înainte ca șocul să se transforme în mânie.

— Fugiți! am țipat la Annabeth și Grover.

Am împins doi copii la o parte și am început să alergăm pe stradă, fără să știm încotro. A rusc.

— Acolo! a strigat Annabeth.

Un singur magazin de pe toată strada părea deschis, având ferestre strălucitoare cu neon. Pe firma de deasupra ușii scria ceva de genul APLATUL PTAURILOR CU APĂ AL ULIRC USYT.

— Palatul paturilor cu apă al lui Crusty? a tradus Grover.

Nu părea un loc în care să intru, cu excepția unei situații de urgență, dar asta era cu siguranță o urgență. Ne-am năpustit pe ușă, am fugit în spatele unui pat cu apă și ne-am făcut mici. O fracțiun e secundă mai târziu, gașca de copii a trecut în fugă prin față. — Cred că ne-au pierdut urma, a gâfâit Grover.

O voce din spatele nostru a bubuit:

— Cine v-a pierdut urma? Am tresărit cu toții.

În picioare, în spatele nostru, era un tip care semăna cu o pasăre de pradă într-un costum vechi. Avea cel puțin doi metri înălțime și niciun fir de păr. Avea o piele gri, tare, ochii cu pleoape groase și un zâmbet rece, de reptilă. A venit spre noi încet, dar aveam senzația că se poate mișca foarte repede dacă vrea.

Costumul lui parcă era de la Cazinoul Lotus. Era din anii șaptezeci, clar. Cămașa era din mătase, înflorată, descheiată până la jumătatea pieptului lipsit de păr. Reverele de cat a ale sacoului erau late ca niște piste de aterizare. Nici nu puteam număra lanțurile de argint de la gâtul lui.

— Sunt Crusty, a spus el, cu un zâmbet galben tartru.

Am rezistat tentației de-a spune: „E clar că ești.” —
îmi pare rău că am dat buzna, i-am spus. Noi eram doar... în trecere.

— Vrei să spui că vă ascundeți de blestemații ăia de copii, a mormăit el. Pierd vrem prin zonă în fiecare seară. Multă lume intră aici, din cauza lor. Ia spune, vrei să vezi un pat cu apă? Eram pe punctul de a spune „Nu, mulțumesc”, când el și-a trântit o labă uriașă pe umărul meu -a condus în magazin.

Era acolo orice fel de pat cu apă pe care ți-l puteai imagina: din mai multe tipuri de lemn, cu așternuturi având diferite modele, de mărime medie, mari, uriașe.

— Țsta e modelul cel mai popular.

Crusty și-a deschis mâinile cu mândrie arătând spre un pat acoperit cu așternuturi negre de satin, cu lămpi încastate în tăblia patului. Salteaua vibra, așa că arăta ca un jeleu aro at. — Masaj făcut de un milion de mâini, ne-a spus Crusty. Haide, încercați-l. Trageți u n pui de somn. Nu-mi pasă. Oricum n-am clienți astăzi. — Hm, am spus, nu cred că... — Masaj făcut de un milion de mâini! a strigat Grover și s-a aruncat pe pat. O! E grozav!

— Hmm, a spus Crusty, mângâindu-și bărbia aspră. Aproape, aproape.

— Aproape? l-am întrebat. El s-a uitat la Annabeth. — Fă-mi o favoare și încearcă-l pe ăsta, drăguță. Cred că ți s-ar potrivi.

Annabeth a
spus: —
Dar ce...

El a bătut-o liniștitor pe umăr și a condus-o la modelul Safari Deluxe, cu lei din lemn de tec sculptați pe cadru și cuvertură având imprimeu cu leoparzi. Când Annabeth a refuzat să se întindă, Crusty a împins-o. — Hei! a protestat ea.

Crusty a pocnit
din degete. —
Ergo!

De pe părțile laterale ale patului au apărut frânghii, care s-au încolăcit în jurul lui Annabeth, ținându-o de saltea. Grover a încercat să se ridice, dar frânghiile au ieșit și din patul lui cu satin negru și l-au prins. — Nuuu e bine! a strigat el, vocea vibrându-i de la masajul făcut de un milion de mâini. Nuu e bbine deloc! Uriașul a privit-o pe Annabeth, apoi s-a întors spre mine și a rânjit.

— Cât pe aci, la naiba.

Am încercat să mă feresc, dar mâna i-a țâșnit și m-a apucat de după gât.

— Stai așa, băiete. Nu-ți face griji. Îți găsim și ție unul într-o secundă.

— Dă-le drumul prietenilor mei.

— O, sigur că da, dar mai întâi trebuie să-i ajustez. — Ce vrei să spui?

— Toate paturile au exact un metru optzeci, vezi? Prietenii tăi sunt prea scunzi. Trebuie să-i ajustăm. Annabeth și Grover se luptau în continuare.

— Urăsc măsurătorile imperfecte, a murmurat Crusty. Ergo!

Un nou set de frânghii a apărut în partea de sus și de jos a paturilor, înfășurându-se în gleznelor lui Grover și ale lui Annabeth, apoi în jurul subsuorilor. Funiile au început să se strângă, trăgându-i pe prietenii mei din ambele părți.

— Nu-ți face griji, a spus Crusty, sunt exerciții de întindere. Le întind coloana cu până la șapte centimetri. Ar putea chiar supraviețui. Acum, ce-ar fi să-ți găsim și ție un care-ți place, ce zici?

— Percy! a țipat Grover.

Mintea îmi era turată la maximum. Știam că nu mă pot pune singur cu acest gigantic vânzător de paturi cu apă. Mi-ar fi frânt gâtul înainte să-mi pot scoate sabia. — Numele tău adevărat nu e Crusty, nu-i așa? l-am întrebat.

— În acte, e Procust, a recunoscut el.

— Întinzătorul, am spus. Îmi aminteam povestea: gigantul care încercase să-l omoare pe Tezeu cu ospitalitate a sa excesivă în drumul acestuia spre Atena. — Da, a spus vânzătorul. Dar cine poate pronunța Procust? Nu-i un nume potrivit pentru o firmă. Pe de altă parte, oricine poate spune Crusty. — Ai dreptate. Sună bine.

Ochii

i-au lucit.

— Crezi?

— O, absolut, am spus. Și manopera acestor paturi? Fabuloasă! A zâmbit larg, dar nu și-a desfăcut degetele din jurul gâtului meu.

— Le tot spun asta clienților mei. De fiecare dată. Nimeni nu se mai uită la man operă. Câte lămpi de lavă încastate în tăblia patului ai mai văzut? — Nu prea multe.

— Exact!

— Percy! a țipat Annabeth. Ce faci?

— N-o băga în seamă, i-am spus lui Procust. E imposibilă. Gigantul a râs.

— Așa sunt toți clienții mei. Niciodată n-au exact un metru optzeci. Atât de lipsiți e respect. Apoi se plâng de ajustare. — Ce faci dacă au peste un metru optzeci?

— O, mi se mai întâmplă și asta. Am o soluție simplă.

Mi-a dat drumul la gât, dar înainte să pot reacționa, a ajuns în spatele unui birou din apropiere și a adus un topor de alamă imens, cu lamă care avea două tășuri. — Pur și simplu centrez subiectul cât pot de bine și tai ce e în plus la ambele capete, a spus. — Ah, am spus, înghițind cu greu. De bun simț.

— Sunt atât de bucuros să dau peste un client inteligent!

Deja frânghiile îi întindeau serios pe prietenii mei. Annabeth se făcuse palidă. Grover bolborosea, ca o găscă sugrumată. — Deci, Crusty... i-am spus, încercând să păstrez un ton firesc.

M-am uitat la eticheta de pe modelul în formă de inimă numit Luna de miere. — Asta chiar are stabilizatori dinamici pentru a opri mișcarea valurilor? — Absolut. Încearcă-l.

— Da, poate că-l voi încerca. Dar funcționează și în cazul unui uriaș ca tine? Nu fac aluri deloc? — Garantat.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Arată-mi.

S-a așezat nerăbdător pe pat și a lovit salteaua.

— Nu sunt valuri. Vezi?

Am

pocnit din

degete. —

Ergo.

Frânghiile s-au înfășurat în jurul lui Crusty și l-au turtit de saltea.

— Hei! a

strigat el. —

Centrați-l bine, am

spus.

Frânghiile s-au reajustat la comanda mea. Capul lui Crusty ieșea în afara marginii de sus. Picioarele depășeau marginea de jos.

— Nu! a spus el. Stai! E doar un prototip.

Am scos-o pe
Anaklusmos. —
Câteva ajustări
simple...

N-am avut nicio mustrare de conștiință cu privire la ce urma să fac. Dacă ar fi fost om

, Crusty n-ar fi putut fi rănit, oricum. Dacă era monstru, merita să fie spulberat pentru o vreme. — Da' știi să te tocmești, a spus. Țiți ofer o reducere de treizeci la sută pentru modurile de pe podea. — Cred că o să încep cu partea de sus. Mi-am ridicat sabia.

— Nu trebuie să plătești cu bani gheață! Fără dobândă timp de șase luni!

Am răsucit sabia. Crusty a încetat să mai facă oferte.

Am tăiat frânghiile de pe celelalte paturi. Annabeth și Grover s-au ridicat în picioare, gemând și tresărind și înjurându-mă din plin.

— Pari mai înaltă, am spus.

— Foarte amuzant, a spus Annabeth. Să acționezi mai rapid data viitoare.

M-am uitat la avizierul din spatele biroului lui Crusty. Acolo era o reclamă la firma de curierat Hermes și alta la Noul Compendiu al monștrilor din zona L.A. - „Sin gurele Pagini Aurii monstruoase de care veți avea vreodată nevoie!“ Dedesubt, un pliant de un portocaliu intens cu Studiourile de înregistrări DOA, oferind comisioane pentru sufletele eroilor. „Suntem mereu în căutarea de noi talente!“ Adresa DOA era chiar dedesubt, însoțită de o hartă. — Haideți, le-am spus prietenilor mei.

— Lasă-ne un minut, s-a plâns Grover. Era să murim de la atâta întins.

— Atunci sunteți pregătiți pentru Infern, am spus. E doar la o stradă distanță.

în care Annabeth își exersează calitățile de dresor Stăteam în umbra clădirilor de pe Bulevardul Valencia, privind în sus la literele aurii gravate în marmură neagră: STUDIOURILE DE ÎNREGISTRĂRI DOA. Dedesubt, imprimat pe ușile de sticlă: CERȘETORIA INTERZISĂ. STAȚIONAREA INTERZISĂ. VIAȚA NTERZISĂ.

Era aproape miezul nopții, dar holul era puternic luminat și plin de oameni. În spa tele biroului de pază stătea un paznic cu aspect amenințător, cu ochelari de soare și căști. M-am întors la prietenii mei.

— În regulă. Știți planul.

— Planul, a spus Grover înghițind cu noduri. Da. Planul e super.

Annabeth a spus:

— Ce se întâmplă dacă planul nu funcționează? — Nu fi așa pesimistă.

— Am înțeles, a spus ea. Pătrundem pe Tărâmul Morților și nu trebuie să fiu pesimistă.

Mi-am scos din buzunar perlele, cele trei sfere lăptoase pe care mi le dăduse ner eida în Santa Monica. Nu prea aduceau cu un plan de rezervă în caz că ceva nu mergea bin e. Annabeth mi-a pus mâna pe umăr.

— îmi pare rău, Percy. Ai dreptate, vom reuși. Va fi bine. L-a înghiontit pe Grover.

— O, da! a intervenit el. Am ajuns până aici. Vom găsi fulgerul și o vom salva pe m ama ta. Nicio problemă.

I-am privit și m-am simțit cu adevărat recunoscător.

În urmă cu doar câteva minute erau cât pe aci să fie uciși prin întindere pe niște paturi cu uxoase din cauza mea, iar acum încercau să-și facă curaj de dragul meu, pentru a mă face să mă simt mai bine. Mi-am strecurat perlele înapoi în buzunar.

— Le arătăm noi celor din Lumea Subpământeană! Am pătruns în holul DOA.

Din niște difuzoare invizibile se auzea o muzică ambientală discretă. Covorul și pereții erau de un gri metalic, în colțuri creșteau cactuși lungi și subțiri, ca niște mâini de schel

Mobilierul era din piele neagră și toate scaunele erau ocupate. Erau oameni pe cana pele, oameni în picioare, oameni care priveau pe

fereastră sau așteptau liftul. Nimeni nu se mișca, nu vorbea și nu făcea mai nimic. Îi vedeam perfect pe toți cu coada ochiului, dar dacă mă concentram pe oricare dintre ei, păreau... transparente. Vedeam prin corpurile lor.

Biroul paznicului era pe un podium înălțat, așa că a trebuit să ne uităm în sus la el.

Era înalt și elegant, cu piele ciocolatie și păr decolorat, cu o tunsoare militară. Purta ochelari de soare cu rame de baga și un costum italian de mătase care se potrivea cu tunsoarea lui. Un trandafir negru era fixat la rever sub ecusonul argintiu. Am citit ecusonul, apoi l-am privit mirat.

— Numele dumneavoastră este Chiron?

S-a aplecat peste birou. Nu vedeam nimic în ochelarii săi cu excepția propriei mele reflexii, dar avea un zâmbet politicos și rece, ca al unui pîton chiar înainte să te înghită.

— Ce tânăr simpatic.

Avea un accent ciudat - britanic, poate, dar, de asemenea, de parcă ar fi învățat engleza ca pe a doua limbă. — Spune-mi, prietene, arăt eu ca un centaur?

— Nnu.

— Domnule, a adăugat el încetitor.

— Domnule, am spus.

Și-a prins ecusonul și a urmărit literele cu degetul.

— Poți citi asta, amice? Scrie C-H-A-R-O-N. Spune cu mine: CHA-RON.

— Charon.

— Splendid! Acum: domnul Charon.

— Domnul Charon, am spus.

—

Bravo. S-a așezat la loc.

— Detest să fiu confundat cu bătrânul om cal. Acum, vă pot ajuta cu ceva, copilași morți?

Întrebarea lui m-a lovit în stomac ca o minge. M-am uitat la Annabeth cerându-i ajutorul. — Vrem să mergem în Infern, a spus ea.

Gura lui Charon a zvâcnit.

— Ei bine, asta e reconfortant. — Chiar așa? a întrebat ea. — Direct și onest. Fără țipete. Fără „Trebuie să fie o greșeală, domnule Charon“.

Ne-a privit cu atenție.

— Cum a i
murit, așadar? L-am
înghiontit pe Grover.

— O, a spus el. Ăăăă... ne-am înecat... în cadă.

— Toți trei? a întrebat Charon.

Am dat din cap aprobator.

— Ce cadă mare!

Charon a părut ușor
impresionat.

— Bănuiesc că nu aveți monede pentru trecere. Vedeți voi, în mod normal, dacă ați fi lți, ați putea plăti cu cardul American Express sau v-aș adăuga costul biletului de feribot la ultima factură de cablu. Dar copiii... vai, voi nu muriți niciodată pregătiți. Cred că va trebui să luați loc vreo câteva secole.

— O, dar avem monede.

Am pus pe tejghea trei drahme de aur, o parte din ce găsisem în biroul lui Crusty .

— Ei, poftim... Charon și-a umezit buzele. Drahme adevărate. Drahme adevărate de aur. N-am mai văzut așa ceva de... Degetele lui au plutit cu lăcomie pe deasupra monedelor. Eram extrem de aproape.

Apoi, Charon s-a uitat la mine. Privirea rece din spatele ochelarilor parcă mia făcut o gaură-n piept. — Să vedem, a spus el. Nu mi-ai putut citi numele corect. Ești dislexic, băiete?

— Nu, am spus. Sunt mort.

Charon s-a aplecat și m-a mirosit.

— Nu ești mort. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ești pui de zeu.

— Trebuie să ajungem în Infern,
am insistat. Charon a mârâit din fundul
gâtului.

Imediat, toți cei din sala de așteptare s-au ridicat și au început să se plimbe, să se agite, să-și aprindă țigări, să-și treacă mâinile prin păr sau să-și verifice ceasurile. — Plecați cât mai puteți, ne-a spus Charon. O să iau astea și o să uit că v-am văzut.

A întins mâna după monede, dar le-am luat înapoi.

— Nu prestezi, nu primești bacșiș.

Am încercat să par mai curajos decât eram.

Charon a mârâit din nou - un sunet profund, care-ți îngheța sângele-n vene. Spiritele morți lor au început să se îngrămădească la ușa liftului.

— Mare păcat, am oftat. Și mai aveam atâtea!

Am scos punga lui Crusty. Am luat un pumn de drahme și am lăsat monedele să mi se scurgă printre degete. Mârâitul lui Charon s-a transformat în ceva ce semăna mai mult cu torsul unui leu.

— Crezi că pot fi cumpărat, pui de zeu? Ăăăă... doar din curiozitate, cât ai acolo?

— Mult, am spus. Pun pariu că Hades nu te plătește suficient de bine pentru muncă asta grea.

— O, câtă dreptate ai. Cum ți-ar plăcea să ai grijă de spiritele astea toată ziua? „T, nu mă lăsa să mor“ sau „Te rog, lasă-mă să trec pe gratis“. N-am avut o mărire de salariu de mii de ani. Crezi că sunt ieftine costumele astea? — Meriți mai mult, am recunoscut. Puțină apreciere. Respect. Un salariu mai bun.

Cu fiecare cuvânt, mai puneam o monedă de aur pe tejghea.

Charon s-a uitat în jos, la jacheta sa italiană de mătase, de parcă se vedea purtând ce va și mai elegant.

— Trebuie să spun, băiete, că așa mai vii de acasă. Măcar puțin. Am mai pus câteva monede. — Aș putea aduce vorba despre o mărire de salariu în timp ce vorbesc cu Hades. A oftat.

— Barca e aproape plină, oricum. Aș putea să vă mai adaug și pe voi trei și să plecăm. S-a ridicat, a înșfăcat banii și a spus: — Haideți.

Ne-am făcut loc prin mulțimea de spirite în așteptare, care au început să se agațe de hainele noastre precum vântul, murmurând lucruri pe care nu le înțelegeam. Charon i-a măturat din drum, mârâind: — Profitori.

Ne-a escortat până la lift, care era deja înțesat cu sufletele celor morți, fiecare având câte un permis verde de îmbarcare. Charon a înhățat două spirite care încercau să vină cu no

-a împins înapoi în hol.

— Bun. Să nu vă vină vreo idee năstrușnică cât sunt plecat, a anunțat el spre sala de are. Și dacă mai schimbă careva postul de muzică, o să mă asigur că mai petrece aici o mie de ani. S-a înțeles? A închis ușile. A introdus un card de acces într-o fantă din panoul liftului și am început să coborâm. — Ce se întâmplă cu spiritele care așteaptă în hol? a întrebat Annabeth.

— Nimic, a spus Charon.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna sau până când mă simt generos.

— O, a spus ea. E...

corect. Charon a ridicat o sprânceană.

— Domnișoară, cine a spus că moartea e corectă? Așteaptă să-ți vină rândul. Oricum ve urând, acolo unde mergi. — Noi vom ieși de acolo în viață, am spus. — Ha.

Am amețit brusc. Nu mai coboram, ci mergeam înainte. Aerul a devenit cețos. Spirite le din jur au început să-și schimbe forma. Hainele lor moderne au pâlpâit, transformându-se în robe gri cu glugă. Podeaua liftului a început să se lege.

Clipeam des. Când am deschis ochii, costumul italian crem al lui Charon fusese înlocuit cu o robă lungă și neagră. Ochelarii săi cu rame de baga dispăruseră. În locul ochilor

ea niște orbite goale - la fel ca ochii lui Ares, doar că ai lui Charon erau complet întunecați, plini de beznă și de moarte și de disperare. A observat că-l privesc și a întrebat:

— Vreo problemă? —
Nimic, am reușit să spun.

Am crezut că rânjește, dar nu era vorba de asta. Carnea feței i-a devenit transparentă, permițându-mi să văd direct prin craniul lui. Podeaua a continuat să se lege.

Grover a spus:

— Cred c-o să mi se facă rău.

Când am clipit din nou, liftul nu mai era lift. Eram într-o barcă de lemn. Charon vâs lea pe un râu întunecat, uleios, înțesat de oase, de pești morți și de alte lucruri ciudate păpuși de plastic, garoafe zdrobite, diplome ude cu margini aurite.

— Râul Styx, a murmurat Annabeth. E atât de...

— Poluat, a spus Charon. De mii de ani, voi, oamenii, aruncați în el tot ce vă vi ne - speranțe, vise, dorințe neîndeplinite. Un management al deșeurilor iresponsabil, du pă părerea mea. Ceața se ridica din apa murdară. Deasupra noastră, aproape pierdut în beznă, era un tav an cu stalactite. În față, malul îndepărtat strălucea verde - culoarea otrăvii.

Panica mi-a pus un nod în gât. Ce căutam aici? Oamenii din jurul meu... erau morți.

Annabeth m-a apucat de mână. În condiții normale, mi s-ar fi făcut rușine, dar înțelegeam se simte. Dorea să se asigure că mai sunt și persoane vii la bord. M-am trezit murmurând o rugăciune, deși nu eram deloc sigur cui anume mă rog. Aici, j os, un singur zeu conta, și era tocmai cel pe care venisem să-l înfrunt.

Se vedea țărmul Lumii Subpământene. Stâncile abrupte și nisipul vulcanic negru se întindea pe vreo sută de metri, până la baza unui zid de piatră înalt, care era vizibil din orice direcție, cât vedeai cu ochii. Un sunet s-a auzit de undeva din apropiere, din întuner icul verde, lovindu-se de pietre - urletul unui animal mare. — Bătrânul Trei Capete e flămând, a spus Charon.

Zâmbetul lui a devenit scheletic în lumina verzuie. — Ghinionul vostru, pui de zei.

Fundul bărcii a alunecat pe nisipul negru. Morții au început să debarce. O femeie ținând de mână o fetiță. Un bătrân și o bătrână târându-se braț la braț. Un băiat nu mai în vârstă d roba lui gri.

Charon a spus:

— i-aș dori noroc, amice, dar aici nu există așa ceva. Dacă nu te superi, nu uita să omenеști de mărirea mea de salariu.

A numărat monedele noastre de aur și le-a pus în pungă, apoi a apucat prăjina cu care m anevra barca. Fredona ceva ce aducea cu o piesă a lui Barry Manilow în timp ce trave rsa înapoi râul în barca goală.

Am luat-o pe urma spiritelor, de-a lungul unei cărări bătătorite.

Nu sunt sigur la ce mă așteptam - la Porțile Raiului sau la o poartă mare și neagră sau c eva de genul ăsta. Dar intrarea în Lumea Subpământeană arăta ca un punct de control dintr-un aeroport combinat cu intrarea pe autostrada New Jersey.

Erau trei intrări separate, sub o singură arcadă neagră, imensă, pe care scria ACUM INT

RAȚI ÎN EREBUS. Fiecare intrare avea un detector de metale și niște camere de securitate montate deasupra. Mai încolo erau bariere păzite de niște monștri cu robe negre, asemen ea lui Charon.

Urletul animalului înfometat se auzea foarte puternic, dar nu vedeam de unde vi ne. Câinele cu trei capete, Cerber, care ar fi trebuit să păzească poarta lui Hades, nu se vedea nicăieri.

Morții s-au așezat la cele trei cozi formate la intrări. La două scria OPERATOR ÎN EXER

CIȚIUL FUNCȚIUNII, iar la una MOARTE UȘOARĂ. Coada MOARTE UȘOARĂ mergea repede. Celelalte do uă abia se târau.

— Ce crezi? am întrebat-o pe Annabeth.

— Cei de la coada care merge repede ajung direct în Câmpia Asfodelilor, a spus ea. Fără comentarii. Nu doresc să riște o decizie a tribunalului, pentru că s-ar putea întoa rce împotriva lor.

— Există un tribunal pentru morți?

— Da. Trei judecători. Se schimbă tot timpul. Regele Minos, Thomas Jefferson, S hakespeare - oameni de genul ăsta. Uneori verifică o viață și decid că persoana merită o reco pensă specială - Câmpiile Elizee. Uneori, decid că merită o pedeapsă. Dar majoritatea oameni lor, ei bine, au trăit pur și simplu. N-au făcut nimic special, bun sau rău. Așa că aceștia a ung în Câmpia Asfodelilor. — Și ce fac? Grover a spus:

— Imaginează-ți că stai într-un lan de grâu din Kansas pentru totdeauna.

— îngrozitor, am spus.

— Nu-i chiar atât de îngrozitor, a murmurat Grover. Ia uite.

Doi monștri în negru au tras deoparte un spirit și l-au percheziționat la biroul de p ază. Chipul mortului mi-a părut vag cunoscut. — E predicatorul acela care a apărut la știri, îți amintești? m-a întrebat Grover. — A, da.

Acum îmi aminteam. îl văzusem la TV de câteva ori în căminul de la Academia Yancy. Era un

predicator enervant din nordul statului New York care strânsese milioane de dolar i pentru orfeline și apoi fusese prins cheltuind banii pe lucruri pentru conacul lui, cum ar fi scaune de toaletă aurite și un teren de minigolf pentru interior. Fu sese urmărit de poliție și murise când mașina lui - „Lamborghini pentru Domnuu - zburase de pe o stâncă.

— Ce-i fac? am întrebat.

— Pedepsă specială de la Hades, a ghicit Grover. Oamenii cu adevărat răi benefici ază de atenția sa personală de îndată ce sosesc. Fur... Binevoitoarele vor stabili o tortu ră veșnică pentru el. Gândul la Furii m-a făcut să mă înfior. Mi-am dat seama că suntem pe teritoriul lor. Probabil că bătrâna doamnă Dodds se lingea pe buze de pe acum. — Dar dacă e predicator, am spus, și crede într-un iad diferit...

Grover a ridicat din umeri.

— Cine zice că el vede locul ăsta așa cum îl vedem noi? Oamenii văd ce vor să vadă. Eș arte încăpățânat... ăăă... perseverent. Ne-am apropiat de porți. Urletul era atât de puternic, că mi se zguduia pământul sub pi cioare, dar încă nu-mi dădeam seama de unde vine. Apoi, la vreo douăzeci de metri în față, ceața cea verde a licărit. Exact în locul unde dr mul se împărțea în trei benzi era un monstru enorm învăluit în umbră. Nu-l observasem pentru că era pe jumătate transparent, ca morții. Dacă nu se mișca, se confunda cu fundalul. Doar ochii și dinții păreau solizi. Și mă privea țintă. Mi-a căzut fața. Am reușit să spun doar atât:

— E un rottweiler. întotdeauna mi-l imaginasem pe Cerber ca pe un mastiff mare și negru. Dar el era, în mod evident, un rottweiler de rasă pură, desigur, doar că era de două ori cât un mamut lâ os, în cea mai mare parte invizibil și avea trei capete.

Morții mergeau direct la el - fără nicio teamă. Cele două cozi deasupra cărora scria OPER

ATOR ÎN EXERCITIUL FUNCȚIUNII se despărțeau de-o parte și de alta. Spiritele de la coada MOA RTE UȘOARĂ treceau chiar printre labele din față și pe sub burta lui, lucru pe care îl putea face fără măcar să se aplece.

— încep să-l văd mai bine, am murmurat. De ce?

— Cred că... Annabeth și-a umezit buzele. Cred că e din pricină că suntem tot mai aproape de moarte. Capul din mijloc al câinelui s-a întins spre noi. A amușinat și a mârâit.

— îi simte pe cei vii, am spus. — Dar asta e bine, a spus Grover, tremurând lângă mine. Pentru că avem un plan.

— Corect, a spus Annabeth.

Vocea ei era mai stinsă ca niciodată.

— Un plan.

Ne-am îndreptat spre monstru.

Capul din mijloc ne-a arătat colții, apoi a lătrat atât de puternic că mi-au jucat ochi i-n cap. — înțelegi ce spune? l-am întrebat pe Grover.

— O, da, a spus el. înțeleg. — Ce spune?

— Nu cred că oamenii au un cuvânt din patru litere prin care să se traducă exact.

Am scos un băț din rucsac - un picior de pat pe care-l rupsesem din modelul Safar i Deluxe. L-am ridicat și am încercat să canalizez spre Cerber gânduri frumoase legate de câini - reclame la mâncare pentru câini, puiți drăguți, hidranți de incendiu. Am încercat esc, de parcă nu urma să mor. — Hei, amice, am strigat. Pun pariu că nu te prea scot la joacă.

— Hrrrrrrrrr!

— Cuminte, am spus încet.

Am azvârlit bățul. Capul din mijloc a urmărit mișcarea. Celelalte două capete și-au aținti chii spre mine, ignorând complet spiritele. Atrăsesem întreaga atenție a lui Cerber. Nu eram sigur că ăsta-i un lucru bun.

— Aport!

Am azvârlit bă ul în întuneric, o aruncare sănătoasă. L-am auzit cum cade pleoscăind în râ Cerber s-a uitat la mine, deloc impresionat. Ochii lui erau malefici și reci.

Se cam dusesese planul nostru.

Cerber a scos un altfel de mârâit, și mai profund, din cele trei gâturi.

— Hm, a spus Grover. Percy?

— Da?

— M-am gândit că
poate vrei să știi. — Da?

— Cerber spune că avem zece secunde să ne rugăm la ce zeu dorim. După aceea... e flămâ d. — Așteaptă! a spus Annabeth. A început să scotocească prin rucsac.

„O, o“, m-am gândit.

— Cinci secunde, a spus Grover. Acum fugim?

Annabeth a scos o minge din cauciuc roșu de mărimea unui grepfrut. Pe ea scria WA

TERLAND, DENVER, CO. înainte s-o pot opri, ea a ridicat mingea și a pornit direct sp

r

e

Cerb

er.

A

strig

at:

— Vezi mingea? Vrei mingea, Cerber? Șezi!

Cerber părea la fel de uimit ca mine.

Toate cele trei capete s-au întors într-o parte. Șase nări s-au dilatat.

— Șezi! a strigat Annabeth din nou.

Eram sigur că în orice moment se putea transforma în cel mai mare biscuit pentru câini din lume.

Dar în loc de asta, Cerber și-a lins cele trei boturi, s-a mutat de pe un picior pe celălalt și s-a așezat, strivind imediat zece spirite, de la coada MOARTE UȘOARĂ, care tocmai treceau pe sub el. în timp ce se

dezintegrau, spiritele au scos niște şuierături înăb ușite, ca aerul ieșind din cauciucuri. Annabeth a spus:

— Bravo!

I-a aruncat mingea lui Cerber.

El a prins-o cu gura din mijloc. Era suficient de mare ca s-o poată mesteca, iar celelalte capete au început să se repeadă la cel din mijloc, încercând să ia noua jucărie.

— Las-o, i-a ordonat Annabeth.

Capetele lui Cerber au încetat lupta și au privit-o. Mingea i se lipise între doi dinți, ca o bucățică de gumă. A scos un scâncet puternic și înfricoșător, apoi a lăsat mingea, icioasă și mușcată aproape în jumătate, la picioarele lui Annabeth. — Bravo.

A ridicat mingea, ignorând scuipatul monstrului.

Apoi s-a întors spre noi:

— Mergeți acum la coada MOARTE UȘOARĂ. E mai rapidă. — Dar..., am spus.

— Acum! ne-a ordonat, pe același ton pe care îl folosea în cazul câinelui.

Grover și cu mine am înaintat cu prudență.

Cerber a început să mârâie.

— Stai! i-a ordonat Annabeth monstrului. Dacă vrei mingea, stai! Cerber a scâncit, dar a rămas pe loc.

— Cum rămâne cu tine? am întrebat-o pe Annabeth în timp ce treceam pe lângă ea.

— Știi ce fac, Percy, a murmurat ea. Cel puțin, așa cred...

Grover și cu mine am trecut printre picioarele monstrului.

„Te rog, Annabeth“, m-am rugat. „Nu-i spune să se așeze din nou.“ Reușiserăm. Cerber nu arăta mai puțin înfricoșător din spate. — Bravo, a spus Annabeth!

A ridicat mingea roșie zdrențuită, ajungând, probabil, la aceeași concluzie ca mine - dacă îl recompensa pe Cerber, nu-i mai rămânea nimic cu care să-l păcălească.

A aruncat mingea oricum. Gura din stânga a monstrului a apucat-o de îndată, doar pentru a fi atacată de capul din mijloc, în timp ce capul de dreapta a gemut în semn de protest. În timp ce monstrul

își făcea de lucru cu mingea, Annabeth a trecut în pas vioi pe sub burta lui și ni s-a alăturat la detectorul de metale.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o, uimit.

— Școala de dresaj, a spus ea cu sufletul la gură și am fost surprins să văd că are la rimi în ochi. Când eram mică, acasă la tatăl meu, am avut un doberman...

— Lăsați asta, a spus Grover, trăgându-mă de tricou. Haideți!

Eram pe punctul de-a ne alătura celor de la coada MOARTE UȘOARĂ, când Cerber a gemut jalnic cu toate cele trei guri. Annabeth s-a oprit.

S-a întors cu fața la câine, care se răsucise cu o sută optzeci de grade să ne privească.

Cerber găfâia în așteptare, cu mingea roșie făcută bucățele la picioarele sale, într-o bal ivă. — Bravo, a spus Annabeth, dar vocea ei părea melancolică și nesigură.

Capetele monstrului s-au înclinat, de parcă s-ar fi îngrijorat pentru ea.

— Îți voi aduce altă minge, a promis Annabeth pe un ton pierdut. Ți-ar plăcea?

Monstrul a scâncit. Nu era nevoie să vorbesc limba câinilor ca să știu că Cerber tot mai aștepta mingea. — Bravo! Te voi vizita în curând. Îți promit.

Annabeth s-a întors spre noi.

— Să mergem.

Grover și cu mine am trecut prin detectorul de metale, care a sunat imediat și a declanșat lumini intermitente de culoare roșie. — Bunuri neautorizate! Am detectat magie! Cerber a început să latre.

Am trecut prin poarta MOARTE UȘOARĂ, declanșând și alte alarme, și ne-am năpustit în Lumea bpământească.

Câteva minute mai târziu, eram ascunși, abia trăgându-ne răsuflarea, în scorbură putredă a ui imens copac negru, iar monștrii de la pază treceau în goană pe lângă noi, cerând ajutorul uriilor. Grover a murmurat:

— Ei bine, Percy, ce am învățat noi azi?

— Câinii cu trei capete preferă mingile roșii de cauciuc, și nu bețele?

— Nu, a spus Grover. Am învățat că planurile tale mușcă rău de tot!

Eu nu eram așa sigur. Mă gândeam că poate Annabeth și cu mine avuseserăm amândoi ideea cea bună. Chiar și aici, în Lumea Subpământeană, toți - chiar și monștrii - aveau nevoie de puțin în când în când.

M-am gândit la asta în timp ce așteptam să treacă spiritele. M-am făcut că nu văd cum Anna h își șterge o lacrimă de pe obraz în timp ce ascultă bocetul îndepărtat al lui Cerber, tânji pă noua lui prietenă.

Capitolul 19

în care aflăm adevărul, într-un fel Imaginați-vă cel mai numeros public pe care l-ați văzut vreodată la un concert, un teren de fotbal pe care se îngrămădesc un milion de fani.

Acum imaginați-vă o câmpie de un milion de ori mai mare, ticsită cu oameni, și imaginați-vă că s-a luat curentul și nu există nici sunet, nici lumină, nici mingi gonflabile care să fie purtate pe deasupra mulțimii. Ceva tragic s-a întâmplat în culise. Mulțimi de oameni m urmurând se învârt în cerc, în umbră, așteptând un concert care nu va începe niciodată.

Dacă vă puteți imagina asta, aveți o viziune destul de corectă despre cum arăta Câmpia Asf de lelelor. Iarba cea neagră fusese strivită de nenumărate picioare ale celor morți. Sufla un vânt cald și umed, ca o miasmă de mlaștină. Niște copaci negri - Grover mi-a spus că erau lopi - crescuseră în pâlcuri ici și colo.

Plafonul peșterii era atât de înalt, încât părea un grup de nori de furtună, dacă n-ar fi t stalactitele de un gri palid care păreau al naibii de ascuțite. Am încercat să nu mă gândesc că s-ar putea prăvăli pe noi în orice moment, dar pe câmpiile din jur erau presărate câteva care deja căzuseră și se împlântaseră în iarba neagră. Bănuiesc că morții n-aveau de ce să-ș r putea fi uciși de stalactite de mărimea unor rachete.

Annabeth, Grover și cu mine am încercat să ne amestecăm în mulțime, cu ochii în patru după nștrii de la pază. Nu m-am putut abține să nu caut fețe cunoscute printre spiritele de pe

Câmpia Asfodelelor, dar morții sunt greu de privit. Chipurile lor sunt ca niște imagini tremurătoare, care dispar uneori. Par ușor nervoși sau dezorientați. Vin la tine și vorbesc, însă vocile lor sună ca o pălăvrăgeală

fără sens, ca niște lilieci care țipă. Odată ce-ș -i înțelegi, se încruntă și pleacă.

Morții nu sunt înfricoșători. Sunt doar triști.

Ne-am strecurat ușor, odată cu șirul nou veniților care șerpuia de la porțile principale spre un pavilion negru cu un afiș pe care scria: JUDECĂȚI PENTRU CÂMPIILE ELIZEE ȘI OSÂNDA VEȘNICĂ BUN VENIT CELOR MORȚI CURÂND!

Din spatele cortului ieșeau două cozi mult mai mici.

La stânga, spiritele flancate de monștri de la pază erau conduse pe un drum pietros spre Câmpiile Pedepsei, care străluceau și scoteau fum în depărtare, un pustiu vast, uscat, cu râuri de lavă și terenuri minate și kilometri de sârmă ghimpată care separau diferitele zone destinate torturii. Chiar și de la depărtare, am văzut oameni fugăriți de câini infernali, arși pe rug, siliți să alerge goi prin zone cu cactuși sau să asculte muzică de operă. Am distins chiar și un delușor cu silueta minusculă a lui Sisif chinându-se să-și suie bolov anul în vârf. Am văzut și torturi mai îngrozitoare - lucruri pe care nu vreau să le descriu.

Coada care ieșea din dreapta pavilionului de judecată era mult mai bună. Ea ducea spre o mică vale înconjurată de ziduri - o comunitate închisă, care părea să fie singura parte fericită din Lumea Subpământeană. Dincolo de poarta de securitate erau cartiere de case frumoase din toate perioadele istorice, vile romane și castele medievale și vile vic toriene. Flori argintii și aurii înfloreau pe peluze. Iarba se ondula în culorile curcubeului. Se auzeau râsete și am simțit miros de grătare.

Câmpiile Elizee.

În mijlocul văii era un strălucitor lac albastru, cu trei insule mici, ca o stațiune de vacanță din Bahamas. Insulele Binecuvântaților, pentru cei care aleseseră să renască de trei ori, și de trei ori ajunseseră pe Câmpiile Elizee. Am știut pe loc că aici doresc să ajung după moarte. — Despre asta e vorba, a spus Annabeth, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Acesta e un loc pentru eroi.

Dar m-am gândit cât de puțini oameni erau pe Câmpiile Elizee, ce mic era locul în comparație cu Câmpia Asfodelilor sau chiar cu Câmpiile Pedepsei. Atât de puțini oameni făcuseră ce a ce trebuie în viață. Era deprimant.

Am părăsit pavilionul judecății și am pătruns mai adânc în Câmpia Asfodelilor. S-a mai înt

Culorile au dispărut de pe hainele noastre. Mulțimile de spirite care murmurau s-au risipit.

După câțiva kilometri de mers, a început să se audă din depărtare un țipăt familiar. La or se zărea un palat din obsidian negru strălucitor. Deasupra parapetelor se învâртеau trei creaturi întunecate semănând cu niște lilieci: Furiile. Aveam senzația că ne așteaptă. — Presupun că e prea târziu să ne întoarcem, a spus Grover cu părere de rău.

— Va fi bine.

încercam să par increzător. — Poate că pentru început ar trebui să căutăm în alte locuri, a sugerat Grover. Ca, de exemplu, în Câmpiile Elizee... — Haide, țapule. Annabeth l-a apucat de braț.

Grover a țipat. Din bascheții lui au crescut aripi și picioarele au luat-o în față, îndepă u-l de Annabeth. A aterizat pe spate, în iarbă. — Grover, l-a muștrat Annabeth. Nu te mai prosti. — Dar eu n-am...

A țipat din nou. Pantofii lui dădeau din aripi nebunește. S-au ridicat de la sol și a început să-l târască departe de noi. — Maia! a strigat el, dar cuvântul magic n-a părut să aibă niciun efect. Maia, hai odată! Unu unu doi! Ajutor! Am depășit momentul de uluială și am dat să-l apuc pe Grover de mână, dar era prea târziu. prins viteză, alunecând la vale ca un bob pe pârtie. Am alergat după el.

Annabeth
i-a strigat: —
Dezleagă
șireturile!

Era o idee inteligentă, dar cred că nu-i prea ușor când pantofii te târăsc cu viteză maxim Grover a încercat să se ridice, dar nu s-a putut apropia de șireturi.

M-am luat după el, încercând să nu-l pierd din ochi în timp ce el trecea printre picioarele spiritelor care îi vorbeau enervate. Am fost sigur că Grover va da buzna chiar pe porțile palatului lui Hades, dar pantofii au luat-o brusc la dreapta și l-au târât în direcția opusă.

Panta a devenit mai abruptă. Viteza lui Grover a crescut. Annabeth și cu mine am fost nevoiți să sprintăm ca să ținem pasul. Pereții peșterii s-au îngustat de ambele părți și intraserăm într-un fel de tunel lateral. Nu

mai erau copaci, nici iarba cea neagră, ci doar piatra de pe jos, iar deasupra, lumina difuză a stalactitelor. — Grover! am strigat și mi-am auzit ecoul propriei voci. Prinde-te de ceva! — Poftim? mi-a strigat el.

A încercat să se prindă de pietre, dar nu era nicio bucată suficient de mare care să-l în cetinească.

Tunelul a devenit tot mai întunecat și mai rece. Mi s-a zbârlit părul pe mâini. Mirosea sinistru. Mă făcea să mă gândesc la lucruri despre care nici n-ar fi trebuit să știu - sânge at pe o veche piatră de altar, respirația împutită a unui criminal.

Apoi am văzut ce aveam în față și am înțepenit.

Tunelul s-a deschis într-o peșteră întunecată imensă, iar în mijloc era o prăpastie de măr unui cartier. Grover aluneca direct spre margine.

— Haide, Percy! a strigat Annabeth, prinzându-mă de încheietură. — Dar ăsta e...

— Știu! a strigat ea. Locul din vis pe care l-ai descris! Dar Grover va cădea d acă nu-l prindem.

Avea dreptate, desigur. Situația disperată a lui Grover m-a făcut să mă pun iar în mișcare. Țipa, zgâria pământul cu unghiile, dar pantofii înaripați îl trăgeau spre prăpastie și păr bil să ajungem la el în timp util. Ce l-a salvat au fost copitele.

Pantofii zburători îi fuseseră întotdeauna largi și, în cele din urmă, Grover s-a lovit de o piatră mare, iar pantoful stâng i-a zburat din picior. A dispărut în întuneric, apoi jos, în prăpastie. Pantoful drept a continuat să-l tragă după el, dar nu la fel de rapid. Grover a reușit să-și reducă viteza ținându-se de piatra cea mare și folosind-o drept ancoră.

Era la trei metri de marginea gropii când l-am prins și l-am tras înapoi, pe versan

t. Celălalt pantof înaripat a ieșit singur, a dat furios câteva ture în jurul nostru și ne-a lovit în cap în semn de protest, apoi a zburat în prăpastie pentru a se alătura geamănului său. Ne-am prăbușit epuizați pe pietrișul de obsidian. Mâinile și picioarele îmi erau ca de plu

b. Până și rucsacul părea mai greu, de parcă ar fi fost umplut cu pietre. Grover se zgâriase destul de rău, îi sângerau mâinile. Pupilele îi deveniseră niște linii pte, ca la capre, așa cum se întâmpla ori de câte ori era îngrozit. — Nu știu cum..., a gâfâit el. Eu n-am...

— Stai, am spus. Ascultă.

Auzisem ceva - o șoaptă adâncă în întuneric.

După câteva secunde, Annabeth a spus:

— Percy, locul ăsta...

—

Șșt.

Așteptam.

Sunetul a devenit mai puternic, un murmur, o voce malefică din depărtare, cu mult sub noi. Venea din prăpastie. Grover s-a ridicat.

— Ce... ce-i cu zgomotul ăsta?

Acum îl auzea și Annabeth. Vedeam asta în ochii ei.

— Tartar. Intrarea

în Tartar. Am scos
sabia, pe Anaklusmos.

Sabia de bronz s-a lungit, strălucind în întuneric, iar vocea malefică a ezitat un moment, apoi a reînceput. Aproape că reușeam să înțeleg niște cuvinte - cuvinte vechi, antice, mai vechi chiar decât greaca. De parcă ar fi fost... — Magice, am spus.

— Trebuie să ieșim de aici, a spus Annabeth.

Cu ajutorul ei, l-am pus pe Grover pe copite și ne-am continuat drumul prin tunel. Picioarele nu mi se mișcau destul de repede. Rucsacul mă trăgea în jos. Vocea devenea tot mai puternică și mai furioasă în spatele nostru și am luat-o la fugă.

La țanc.

O explozie rece ne-a tras în spate, de parcă groapa întreagă și-ar fi tras răsuflarea. Pentru o clipă îngrozitoare, mi-am pierdut echilibrul, alunecând pe pietriș. Dacă am fi fost mai aproape de margine, am fi fost trași înăuntru.

Ne-am chinuit să înaintăm și am ajuns, în cele din urmă, la capătul tunelului, unde peșter

-a deschis spre Câmpia Asfodelilor. Vântul s-a oprit. Un strigăt de furie s-a auzit din adâncul tunelului. Cineva nu era fericit că scăpaserăm.

— Ce-a fost asta? a găfâit Grover, când ne-am prăbușit la adăpostul relativ al unei păici de plop negri. Unul dintre animalele de companie ale lui Hades?

Annabeth și cu mine ne-am privit. Mi-am dat seama că o frământă un gând, probabil același are îi trecuse prin minte în timpul drumului cu taxiul spre Los Angeles, dar îi era pr ea frică să-l împărtășească. Asta era de ajuns pentru a mă îngrozi. Am pus capacul lui Anaklusmos și am băgat pixul la loc, în buzunar.

— Să mergem.

M-am uitat la Grover.

— Poți merge?

A înghițit în sec.

— Da, nu-i problemă. Și- așa nu mi-au plăcut niciodată pantofii ăia. Încerca să pară curajos, dar tremura la fel de tare ca mine și Annabeth. Orice ar fi fost chestia din groapă, nu era animalul de companie al nimănui. Era o ființă din Antich itate, nespus de puternică. Nici măcar Echidna nu mă făcuse să mă simt așa. Eram aproape ușur să întorc spatele acelui tunel și să mă îndrept spre palatul lui Hades.

Aproape.

Furiile se agitau pe parapete, sus, în beznă. Pereții exteriori ai fortăreței aveau o s trălucire neagră, iar porțile de bronz, înalte cât o clădire cu două etaje, erau larg deschis

De aproape, am văzut că gravurile de pe porți reprezentau scene legate de moarte. U nele erau din timpurile moderne - o bombă atomică explodând deasupra unui oraș, un șanț plin de soldați purtând măști de gaze, un șir de victime ale foametei din Africa așteptând cu niș blide goale - dar toate arătau de parcă ar fi fost gravate în bronz cu mii de ani în urmă.

M-am întrebat dacă nu erau profeții care deveniseră realitate.

În curte era grădina cea mai ciudată pe care o văzusem vreodată. Ciuperci multicolore, arbuști otrăvitori și niște plante ciudate, luminoase, care creșteau lipsite de lumina soa relui. Bijuterii prețioase înlocuiau florile, grămezi de rubine mari cât pumnul, mormane de diamante brute. Ici și colo, ca niște oaspeți înlemniți, statui din grădina Meduzei - co pii, satiri și centauri pietrificați - zâmbind grotesc. În centrul grădinii era o livadă de rodii, iar florile lor portocalii străluceau în întun eric.

— Grădina Persefonei, a spus Annabeth. Nu vă opriți. Înțelegeam de ce dorea să mergem mai departe. Mirosul înțepător al acestor rodii era

apro ape copleșitor. Simțeam o dorință bruscă de a le mânca, dar apoi mi-am amintit de povestea Persefonei. O îmbucătură din hrana existentă în Lumea Subpământeană, și n-am mai fi plecat nic

L-am tras pe Grover, care tocmai voia să culeagă o rodie mare și succulentă.

Am urcat treptele palatului printre coloane negre, printr-un portic de marmură neagră, intrând în casa lui Hades. Holul de la intrare avea o podea lustruită din bronz, care părea să fiarbă în lumina reflectată de făclii. Nu exista tavan, doar acoperișul peșter departe, sus. Mă gândesc că n-aveau de ce să-și facă griji în privința ploii.

Fiecare ușă laterală era păzită de un schelet cu echipament militar. Unele purtau armuri grecești, unele uniforme de soldați britanici, unele haine de camuflaj cu steaguri americane zdrențuite pe umeri. Aveau sulite sau muschete sau mitraliere M-16. Niciu n-avea deranj, dar ochii lor goi ne urmăreau în timp ce mergeam pe hol spre uși le cele mari din partea opusă. Două schelete în uniforme de pușcași marini americani păzeau ușile. Ne-au rânjit. Aveau ag de umeri lansatoare de grenade. — Știți ceva, a mormăit Grover, pun pariu că Hades n-are probleme cu vânzătorii ambula .

Rucsacul meu cântărea acum o tonă. Nu-mi dădeam seama de ce. Aș fi vrut să-l deschid, să văd dacă n-aveam vreo bilă de bowling rătăcită pe acolo, dar nu era momentul. — Ei bine, am zis. Credeți că ar trebui să... ciocănim?

Un vânt cald a suflat pe coridor și ușile s-au deschis.

Gardienii s-au dat la o parte.

— Cred că asta înseamnă entrez vous, a spus Annabeth. Încăperea arăta întocmai ca în visul meu, cu excepția faptului că tronul lui Hades era ocu at.

Era al treilea zeu pe care-l întâlneam, dar primul care arăta ca o divinitate. În primul rând, avea cel puțin trei metri în înălțime și purta o robă neagră de mătase și aur. Avea pielea deschisă la culoare, ca a unui albinos, părul până la umeri și negru ca noaptea. Nu era solid ca Ares, dar radia putere. Stătea pe tronul său din oase omenești topite, părând suplu, grațios și periculos ca o panteră. Imediat am simțit că el trebuia să fie șeful. Știa mai multe decât mine. El ar trebui să fie stăpânul meu. Apoi mi-am spus că trebuie să-mi revin.

Aura lui Hades mă afecta, la fel cum făcuse cea a lui Ares. Stăpânul Morților îmi amintea

de portretele lui Adolf Hitler, Napoleon sau ale unor lideri teroriști care puneau u la cale atentate sinucigașe. Hades avea aceiași ochi aprigi, același tip de carismă ma lefică, fermecătoare. — Ai ceva curaj să vii aici, fiu al lui Poseidon, a spus el pe un ton mios.

După câte mi-ai făcut, ești foarte curajos. Sau poate pur și simplu foarte prost.

O amorțeală mi s-a strecurat în articulații, ispitindu-mă să mă întind și să trag un pui d la picioarele lui Hades. Să mă ghemuiesc aici și să dorm pentru totdeauna. M-am opus tentației și am înaintat. Știam ce am de spus.

— Stăpâne și unchiule, am două rugăminți.

Hades a ridicat o sprânceană. Când s-a aplecat în față, stând pe tron, niște fețe întunecate au apărut în cutele robei sale negre - fețe chinuite, de

parcă veșmântul ar fi fost însăilat din suflete prizoniere în Câmpiile Pedepsei, care încercau să iasă. Acea parte din mine care suferea din pricina deficitului de atenție se întreba, total pe lângă subiect, dacă și restul hainelor sale erau la fel. Ce lucruri oribile trebuie să fi făcut în viață ca să sfârșești prin a fi țesut în lenjeria lui Hades? — Doar două rugăminți? a spus Hades. Puști arogant. De parcă n-ai fi luat deja destul. Vorbește, atunci. Mă distrez amânând să te trăsnesc.

Am înghițit. Lucrurile mergeau exact așa cum mă temusem.

M-am uitat la tronul gol, mai mic, de lângă cel al lui Hades. Avea forma unei flo ri negre, poleite cu aur. Îmi doream ca Regina Persefona să fi fost aici. Îmi aminteam, din lectura miturilor, că ea putea îmbuna starea de spirit a soțului ei. Dar era vară.

Desigur, Persefona era sus, pe tărâmul luminii, cu mama sa, zeița agriculturii, Demet ra. Vizitele ei, și nu înclinația planetei noastre, sunt cele care creează anotimpurile. Annabeth și-a dres glasul. M-a împuns cu un deget în spate.

— Stăpâne Hades, am spus, nu poate izbucni un război între zei. Ar fi... rău.

— Foarte rău, a adăugat Grover îndatoritor.

— înapoiază-mi marele fulger al lui Zeus, am spus. Te rog, stăpâne, lasă-mă să-l duc î mp. Ochii lui Hades au devenit periculos de luminoși.

— îndrăznești să susții această minciună, după tot ce-ai făcut?

M-am uitat la prietenii mei. Păreau la fel de dezorientați ca mine.

— Aăăă..., unchiule, am spus. Repeti încontinuu „după tot ce-ai făcut“. Ce anume am făcut?

Sala tronului s-a cutremurat atât de puternic, încât, probabil, s-a simțit și sus, în Los Angeles. De pe tavanul peșterii a căzut moloz. De-a lungul pereților, ușile s-au dat în lăt uri și războinicii scheletici mărșăluiau înăuntru, cu sutele, din toate perioadele și popoare civilizației occidentale. S-au înșiruit de-a lungul zidurilor, blocând ieșirile. Hades a strigat:

— Crezi că eu doresc război, pui de zeu?

Am vrut să spun: Păi tipii ăștia nu seamănă cu niște activiști pentru pace. Dar m-am gândi ar fi putut fi un răspuns periculos.

— Ești Stăpânul Morților, am spus precaut. Un război ar face să-ți crească împărăția,

— E tipic pentru frații mei să spună așa ceva. Crezi că am nevoie de mai mulți supuși -ai văzut cât e de întinsă Câmpia Asfodelilor? — Păi...

— Ai idee cât s-a mărit regatul meu doar în ultimul secol? Câte parcele a trebuit să deschid? Am deschis gura să-i răspund, dar Hades s-a pornit.

— Mai mulți monștri de pază, a gemut el. Probleme de trafic la pavilionul judecății.

Ore suplimentare pentru personal. Eram un zeu bogat, Percy Jackson. Controlam toate metalele prețioase de sub pământ. Dar cu ce cheltuiești! — Charon ar dori o mărire de salariu, mi-a scăpat mie, amintindu-mi de el.

De îndată ce am spus-o, aș fi vrut să-mi fi cusut gura.

— Nu începe cu Charon! a țipat Hades. A devenit imposibil de când a descoperit costumele italiene! Probleme peste tot, și trebuie să mă ocup de toate personal. Numai timpul de navetă de la palat la porți și e destul să mă scoată din minți! Și morții continuă că. Nu, pui de zeu. N-am nevoie de niciun ajutor pentru a-mi procura supuși! Nu eu îmi doresc acest război. — Dar ai luat marele fulger al lui Zeus. — Minciuni!

Alte huruituri. Hades s-a ridicat din tron, mare cât o poartă de fotbal.

— Poate că tatăl tău îl păcălește pe Zeus, băiete, dar eu nu sunt atât de prost. I-am planul.

— Planul ?

— Tu ai fost hoțul în timpul solstițiului de iarnă, a spus el. Tatăl tău s-a gândit să

treze ca pe un mic secret. Te-a trimis în sala tronului din Olimp. Ai luat marele

fulger și coiful meu. Dacă nu mi-aș fi trimis Furia să te descopere la Academia Yancy, Poseidon ar fi reușit să-și ascundă complotul pentru declanșarea unui război. Dar acum ați fost demascați. Vei fi dat în vileag drept hoțul lui Poseidon, iar eu îmi voi recupera coifu ! — Dar..., a intervenit Annabeth.

Vedeam că mintea îi lucrează cu un milion de kilometri la oră.

— Stăpâne Hades, vă lipsește și coiful întunericului?

— Nu fă pe nevinovata cu mine, fetiço. Tu și satirul l-ați ajutat pe acest erou - venind aici să mă amenințați în numele lui Poseidon, fără îndoială - să-mi dați un ultimatum. crede că pot fi șantajat să-l sprijin?

— Nu! am spus. Poseidon nu a... Eu nu am...

— N-am pomenit nimic despre dispariția coifului, a mârâit Hades, pentru că nu-mi face am iluzii că cineva din Olimp îmi va da câtuși de puțin dreptate sau ajutor. Nu-mi pot per mite să se afle că arma mea cea mai puternică lipsește. Așa că te-am căutat eu însumi și când clar că vii la mine pentru a-ți transmite amenințarea, n-am încercat să te opresc.

— Nu ai încercat să mă oprești? Dar...

— Înapoiază-mi coiful acum sau voi opri moartea, m-a amenințat Hades. Asta e contraoferta mea. Voi deschide pământul și voi trimite morții înapoi în lume. Voi face din lume a voastră un coșmar. Iar tu, Percy Jackson - scheletul tău va conduce armata mea din Hades.

Soldații scheletici au făcut un pas înainte, cu armele pregătite.

În acel moment, probabil că ar fi trebuit să fiu îngrozit. Lucru ciudat, mă simțeam jignit. Nimic nu mă enervează mai mult decât să fiu acuzat de ceva ce n-am făcut. Aveam multă experiență în domeniul ăsta.

— Ești la fel de rău ca Zeus, am spus. Crezi că am furat de la tine? De aceea ai trimis Furiile după mine? — Desigur, a spus Hades.

— Și ceilalți
monștri? Hades și-a
ridicat buza.

— N-am avut nicio legătură cu ei. N-am vrut să mori rapid - am vrut să fii adus în fața mea viu, ca să poți trece prin toate torturile din Câmpiile Pedepsei. De ce crezi că te-am lăsat să intri în împărăția mea atât de ușor? — Ușor?

— Înapoiază ce-ai furat!

— Dar nu am coiful tău. Eu am venit pentru fulger.

— Pe care-l ai deja! a strigat Hades. Ai venit aici cu el, prostule, crezând că mă poți amenința! — Dar nu-i adevărat!

— Deschide-ți rucsacul, atunci.

O bănuială îngrozitoare a încolțit în mintea mea. Greutatea din rucsacul meu, ca o minge de bowling. Să fie oare... Mi l-am luat de pe umăr și l-am deschis. Înăuntru era un cilindru metalic lung de 60 de centimetri, ascuțit la capete, emanând energie. — Percy, a spus Annabeth. Cum... — Eu... nu știu. Nu înțeleg.

— Voi, eroii, sunteți toți la fel, a spus Hades. Mândria te-a făcut să acționezi prost, crezând că poți aduce o astfel de armă în fața mea. N-am cerut fulgerul lui Zeus, dar din

moment ce e aici, mi-l vei oferi. Sunt sigur că va fi un excelent instrument de negociere. Iar acum... coiful. Unde e?

Am rămas fără cuvinte. Nu aveam coiful. N-aveam nicio idee despre cum ajunsese marele fulger în rucsacul meu. Doream să cred că e o șmecherie de-a lui Hades. Hades era personajul negativ. Dar brusc lumea s-a întors cu susul în jos. Fusesem folosit. Zeus, Poseidon și Hades fuseseră asmuțiți unul la gâtul celuilalt de către altcineva. Fulgerul fusese în rucsac și promisem rucsacul de la... — Stăpâne Hades, așteaptă, e o greșală, am spus. — O greșală? a urlat Hades.

Scheletele au ochit. De sus s-a auzit fâlfâit de aripi și cele trei Furii s-au năpustit în jos și s-au așezat pe spătarul tronului stăpânului lor. Cea cu chipul doamnei Dodds mi

-a rânjit cu nerăbdare și a plesnit din bici.

— Nu-i nicio greșală, a spus Hades. Știu de ce-ai venit. Știu adevăratul motiv pentru

cu care ai adus fulgerul. Ai venit să negociezi pentru ea.

Din palma lui Hades a țâșnit o minge de foc auriu. A explodat pe treptele din fața mea și acolo a apărut mama, împietrită în ploaia de aur, întocmai ca în momentul în care Minota l-începuse s-o strângă pentru a o

ucide. Nu puteam vorbi. Am întins mâna s-o ating, dar lumina era fierbinte ca un foc de tabără. — Da, a spus Hades cu satisfacție. Eu am luat-o. Am știut, Percy Jackson, că vei veni să negociezi cu mine în cele din urmă. Inapoiază-mi coiful și, poate, o voi elibera. Nu este moartă, înțelegi? Nu încă. Dar dacă nu-mi vei face pe plac, asta se va schimba.

M-am gândit la perlele din buzunar. Poate m-ar fi putut scoate din încurcătură. Dacă aș fi putut-o elibera pe mama... — A, perlele, a spus Hades, și sângele mi-a înghețat în vine. Da, fratele meu și trucurile lui. Scoatele, Percy Jackson.

Mâna a acționat împotriva propriei mele voințe și a scos perlele.

— Doar trei, a spus Hades. Ce păcat. Știi, desigur, că fiecare protejează o singură persoană. Așadar, încearcă să-ți eliberezi mama, fiu de zeu. Pe care dintre prietenii tăi îl ai aici, să-și petreacă eternitatea cu mine? Haide! Alege. Sau dă-mi rucsacul și acceptă condițiile mele. M-am uitat la Annabeth și Grover. Fețele lor erau sumbre.

— Am fost păcăliți, le-am spus. Trași pe sfoară.

— Da, dar de ce? a întrebat Annabeth. Și vocea din groapă...?

— Nu știu încă, am spus. Dar am de gând să întreb.

— Hotărăște-te, băiete! a țipat Hades.

— Percy.

Grover și-a pus mâna pe umărul meu.

— Nu poți să-i dai fulgerul. — Știu. — Lasă-mă aici, a spus el. Folosește cea de-a treia perlă pentru mama ta.

— Nu!

— Sunt satir, a spus Grover. Sufletele noastre nu sunt ca ale oamenilor. Mă poate tortura până la moarte, dar nu mă va ține pentru totdeauna. Mă voi reîncarna ca floare sau ceva de genul ăsta. E cel mai bine. — Nu.

Annabeth și-a scos cuțitul de bronz.

— Mergeți voi mai departe. Grover, trebuie să-l protejezi pe Percy. Trebuie să obții permisul de căutător și să încerci să-l găsești pe Pan. Scoate-o pe mama lui de aici. Vă ac. Am de gând să mor luptând.

— Nu se poate, a spus Grover. Eu rămân.

— Mai gândește-te o dată, țapule, a spus Annabeth. — Încetați amândoi!

Simțeam că mi se frânge inima. Trecuseră prin multe alături de mine. Mi-am amintit de atacurile lui Grover asupra Meduzei din grădina cu statui, și de Annabeth care ne salvase de Cerber; îi supraviețuisem lui Hefaistos la Waterland și episoadelor de la Arcul din St. Louis și Cazinoul Lotus. Făcusem mii de kilometri, îngrijorat că voi fi trădat de un prieten, dar acești prieteni n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu făcuseră decât să mă salv iarăși și iarăși, iar acum doreau să-și sacrifice viața pentru mama mea. — Știu ce trebuie să fac, am spus. Luați astea.

Le-am dat câte o perlă. — Dar, Percy..., a spus Annabeth.

M-am întors cu fața la mama. Doream cu disperare să mă sacrific și să folosesc ultima perlă pentru ea, dar știam ce-ar fi spus. N-ar fi permis niciodată asta. Trebuia să duc fulgerul înapoi în Olimp și să-i spun lui Zeus adevărul. Trebuia să opresc războiul. Nu m-ar fi ertat dacă aș fi salvat-o pe ea în schimb. M-am gândit la profecția de la Dealul Semizeilor, care părea făcută acum un milion de ani: Și la sfârșit nu vei reuși să salvezi ceea ce cont cel mai mult. — îmi pare rău, i-am spus. Mă voi întoarce. Voi găsi o cale.

Expresia încrezută de pe fața lui Hades a pălit. — Fiu de zeu...? a spus.

— Îți voi găsi coiful, unchiule, i-am spus. Mă voi întoarce. Nu uita să-i mărești salutul lui Charon.

— Nu mă sfida...

— Și n-ar strica să te mai joci cu Cerber din când în când. Îi plac mingile roșii de ciuc. — Percy Jackson, nu voi permite...

Am strigat:

—

Acum!

Am spart perlele de podea. Timp de o clipă - înfricoșătoare nu s-a întâmplat nimic.

— Distrugeți-i! a strigat Hades.

Armata de schelete s-a repezit înainte, cu săbiile scoase, cu puștile armate. Furii le au atacat, cu bicele în flăcări.

Tocmai când scheletele au deschis focul, fragmentele de perle de la picioarele mele au sărit în aer într-o explozie de lumină verde și o rafală de vânt proaspăt. Eram închi o sferă albă, lăptoasă, care a început să se ridice de la pământ.

Annabeth și Grover erau chiar în spatele meu. Sulițele și gloanțele au ricoșat, inofensiv e, din sferele create de perle, în timp ce ne ridicam. Hades a urlat cu atâta furie, că întreaga fortăreață s-a cutremurat și mi-am dat seama că nu va fi o noapte liniștită în L

— Priviți în sus! a strigat Grover. Ne vom zdrobi! în mod cert, ne îndreptăm direct spre stalactite, care, m-am gândit eu, ne vor spar ge sferele și ne vor trage în țeapă. — Cum poți controla cheștiile astea? a strigat Annabeth.

— Nu cred că poți! i-am strigat.

Am țipat, iar sferele s-au izbit de tavan și...
întuneric. Eram morți?

Nu, am simțit că ne deplasăm în continuare. Urcam, prin stânca masivă, întocmai ca o bulă aer prin apă. în asta consta puterea perlelor, am înțeles eu în cele din urmă - Ceea ce aparț ne mării se va întoarce întotdeauna în mare.

Pentru câteva clipe, n-am putut vedea nimic dincolo de pereții netezi ai sferei mele, apoi perla s-a spart pe fundul oceanului. Celelalte două sfere lăptoase, cu Ann a-beth și Grover, se țineau după mine. Și deodată - buuum! Am țâșnit la suprafață în mijlocul Golfului Santa Monica, răsturnând de pe placă un surfer a strigat indignat:

— Hei!

L-am apucat pe Grover și l-am tras până la o baliză. Am prins-o pe Annabeth și am traso și pe ea. Un rechin curios ne dădea târcoale, un rechin mare, alb, de peste trei metri. — Șterge-o, i-am spus.

Rechinul s-a întors și s-a îndepărtat.

Surferul a strigat ceva despre drogurile astea și s-a îndepărtat de noi cât a putut de repede. Habar n-am cum, dar am știut cât e ceasul: era dimineața devreme, în 21 iunie, ziua solstițiului de vară.

în depărtare, orașul Los Angeles era în flăcări, norii de fum ridicându-se în tot orașul, pra cartierelor. Fusesse un cutremur, într-adevăr, și Hades era vinovatul. Probabil că trimitea chiar acum o armată de morți pe urmele mele.

Dar, pentru moment, Lumea Subpământeană nu era problema mea cea mai mare.

Trebuia să ajung la țarm. Trebuia să duc fulgerul lui Zeus în Olimp. Dar, în primul rând, trebuia să am o discuție serioasă cu zeul care mă păcălise.

Capitolul 20

În care mă lupt cu ruda mea cea ticăloasă

Ne-a cules o barcă a Pazei de Coastă, dar erau prea ocupați pentru a ne reține mult timp sau pentru a se întreba cum au ajuns trei copii în haine de stradă în mijlocul golfu lui. Se petrecuse un dezastru în urma căruia trebuia făcută curățenie. Stațiile lor radio erau bombardate de apeluri de urgență. Ne-au lăsat la debarcaderul din Santa Monica înfășurați în prosoape și cu sticle de apă pe care scria SUNT UN PAZNIC DE COASTĂ ÎNCEPĂTOR! și au plecat să-i salveze și pe alții.

Hainele ne erau leoarcă, chiar și ale mele. La apariția bărcii Pazei de Coastă, mă rugase m în gând să nu mă scoată din apă și să mă găsească perfect uscat, fapt care ar fi ridicat ni e. Așadar, mă lăsasem să mă ud. Fără îndoială, obișnuita mea rezistență la apă dispăruse. Era sem pantofii mei lui Grover. Era mai bine ca Paza de Coastă să se întrebe de ce unul dintre noi e desculț decât de ce are copite.

După ce am ajuns pe uscat, ne-am prăbușit pe plajă, privind la orașul care ardea proiectat pe un splendid răsărit de soare. Mă simțeam de parcă aș fi înviat din morți, ceea ce chiar e întâmplat. Rucsacul atârna greu din cauza fulgerului lui Zeus. Inima îmi era chiar mai grea, după ce o revăzusem pe mama. — Nu-mi vine să cred, a spus Annabeth. Am bătut atâta drum...

— A fost un truc, am spus. O strategie demnă de Atena.

— Hei, m-a avertizat ea.

— Te-ai prins, nu-i așa?

Și-a lăsat ochii în jos, tot mai puțin furioasă.

— Da. M-am prins.

— Ei bine, eu nu m-am prins! s-a plâns Grover. Vrea cineva...

— Percy... a spus Annabeth. Îmi pare rău pentru mama ta. Îmi pare tare rău...

M-am făcut că n-aud. Dacă aş fi vorbit despre mama, aş fi început să plâng ca un copilaş.

— Profetia a fost corectă, am spus. Vei merge spre vest şi-l vei înfrunta pe zeul care a trădat. Dar n-a fost Hades. Nu Hades a dorit un război între Cei Trei. Altcineva a fost hoţul. Cineva a furat fulgerul lui Zeus şi coiful lui Hades şi a dat vina pe mine, pentru că sunt fiul lui Poseidon. Poseidon urmează să fie învinuit de ambele părţi. Pân a apus, va izbucni un război cu trei tabere. Iar eu îl voi fi provocat. Grover a clătinat din cap, fără să priceapă.

— Dar cine ar putea fi atât de ticălos? Cine şi-ar dori războiul atât de mult?

M-am oprit brusc,
privind spre plajă. — Păi,
stai să mă gândesc.

Era acolo, aşteptându-ne, cu geaca de piele neagră şi ochelari de soare, şi cu o bătă de baseball din aluminiu pe umăr. Motocicleta huruia lângă el, farurile ei înroşind nisipul. — Hei, puştiule, a spus Ares, părând cu adevărat încântat să mă vadă. Ar fi trebuit să t. — M-ai păcălit, am spus. Tu ai furat coiful şi fulgerul. Ares a rânjit.

— Nu le-am furat chiar eu personal. Zeii nu-şi fură unul altuia simbolurile puterii, asta nu se face. Dar nu eşti singurul erou din lume care poate primi misiuni.

— De cine te-ai folosit? De Clarisse? Ea era acolo la solstiul de iarnă.

Ideea a părut să-l amuze.

— Nu contează. Ideea e, puştiule, că împiedici pregătirile de război. Vezi tu, ar fi trebuit să mori în Lumea Subpământeană. Apoi, Alga bătrân s-ar fi supărat pe Hades pentru că iis. Respiraţie de cadavru ar fi dobândit fulgerul lui Zeus, deci Zeus s-ar fi supărat pe el. Iar Hades caută încă asta...

A scos din buzunar o căciulă de schi - în genul celor purtate de jefuitorii de bănci - şi a pus-o între coarneaule motocicletei. Imediat, căciula s-a transformat într-un coif de război din bronz lucrat cu grijă.

— Coiful întinericului, a icnit Grover.

— Exact, a spus Ares. Acum, unde rămăsesem? O, da, Hades va fi supărat atât pe Zeus

, cât și pe Poseidon, pentru că el nu știe cine l-a luat. În scurt timp, vom avea o încăierare frumușică cu trei protagoniști. — Dar e vorba de familia ta! a protestat Annabeth. Ares a ridicat din umeri.

— Cel mai bun război. Și întotdeauna cel mai sângeros. Nimic nu se compară cu privelișea rudelor care se războiesc, am spus-o mereu. — Mi-ai dat rucsacul în Denver, am spus. Fulgerul s-a aflat acolo în tot acest timp. — Da și nu, a spus Ares. Probabil că-i prea complicat pentru creierașul tău de muritor, dar rucsacul este teaca fulgerului, doar că puțin transformată. Fulgerul e conectat la ea, cam la fel ca sabia ta, puștiule. Ea revine întotdeauna în buzunarul tău, nu-i așa? Nu eram sigur de unde știe Ares asta, dar cred că era de datoria sa, ca zeu al războiului, să știe totul despre arme.

— În orice caz, a continuat Ares, m-am jucat puțin la partea de magie pentru ca fulgerul să revină în teacă doar odată ce ajungeai în Lumea Subpământeană. Cum te-ai apropiat Hades... Bingo! Dacă ai fi murit între timp, nicio pierdere. Arma îmi rămânea mie.

— Dar de ce să nu păstrezi fulgerul pentru tine? i-am spus. De ce să i-l trimiți lui

Hades? Colțul gurii lui Ares a tresărit. Pentru un moment, a părut să asculte o altă voce, de undeva, din capul lui. — De ce nu am... mda... cu o asemenea putere...

Transa a durat o secundă..., două secunde...

Am schimbat priviri neliniștite cu Annabeth. Fața lui Ares și-a revenit.

— N-am vrut să am probleme. Era mai bine ca tu să fii prins în flagrant, cu el în mână. — Minți, am spus. Aducerea fulgerului în Lumea Subpământeană n-a fost ideea ta, nu-i așa?

— Ba a fost ideea mea!

Din ochelarii lui de soare a început să iasă fum, ca și cum erau pe punctul de a lua foc.

— Nu tu ai ordonat furtul, am riscat eu. Altcineva l-a trimis pe erou să fure cele două obiecte. Apoi, când Zeus te-a trimis să-l vânezi, ai prins hoțul. Dar nu l-ai predat lui Zeus. Ceva te-a convins să-l eliberezi. Ai păstrat lucrurile până când un alt erou putea veni să ducă

la bun sfârșit livrarea. Chestia aceea din groapă îți dă ordine. — Eu sunt zeul războiului! Nu primesc ordine de la nimeni! Eu n-am vise!

Am ezitat.

— Cine a zis ceva despre vise?

Ares a părut agitat, dar a încercat să mascheze asta cu un rânjel.

— Să ne întoarcem la problema noastră, puștiule. Ești în viață. Nu te pot lăsa să duc l în Olimp. Ai putea reuși să-i faci pe idioții ăia încăpățânați să te asculte. Așa că va tre imic personal.

A pocnit din degete. Nisipul i-a explodat la picioare și de acolo a ieșit un mist reț, chiar mai mare și mai urât decât cel al cărui cap atârna deasupra ușii cabanei cu numărul te din Tabăra Semizeilor. Fiara a scurmat cu copita în nisip, privindu-mă amenințător în tim p ce-și arăta colții ascuțiți în așteptarea ordinului de a ucide. Atunci am riscat:

— Luptă-te tu cu mine, Ares.

A râs, dar am simțit ceva fals în râsul lui... o neliniște.

— Tu ai un singur talent, puștiule, fuga. Ai fugit de Himeră. Ai fugit de Lume a Subpământeană. N-ai calitățile necesare. — i-e teamă?

— Poate în visele tale de adolescent.

Dar ochelarii de soare începeau să se topească de la căldura ochilor lui.

— Nu mă pot implica direct. îmi pare rău, puștiule. Nu te ridici la nivelul meu.

— Percy, fugi! a strigat Annabeth.

Mistrețul gigantic a atacat.

Dar mă săturasem să fug de monștri. Sau de Hades, sau de Ares, sau de oricine.

În timp ce mistrețul se repezea la mine, am scos capacul pixului și m-am tras la o parte. Anaklusmos a apărut în mâinile mele. Am lovit. Colțul cel drept al mistrețului a căzu t retezat la picioarele mele, iar animalul dezorientat s-a îndreptat spre mare. Am strigat: — Val!

Imediat, un val a apărut din senin și a cuprins mistrețul, înfășurându-se în jurul lui ca ură. Fiara a țipat o dată cuprinsă de groază. Apoi a dispărut, înghițită de mare.

M-am întors spre Ares.

— Acum ai de gând să lupți cu mine? l-am întrebat. Sau ai de gând să te ascunzi în spatele altui animal de companie? Fața lui Ares s-a înroșit de furie.

— Ai grijă, puștiule. Te-aș putea transforma în...

— într-un gândac de bucătărie, am spus. Sau într-o tenie. Da, sunt convins. Asta te-ar scuti de o bătaie zdravănă, nu-i așa? Flăcările dansau pe deasupra ochelarilor lui de soare.

— O, pe toți zeii, tu chiar vrei să fii transformat într-o pată de grăsime.

— Dacă pierd, mă poți transforma în orice dorești. Poți lua fulgerul. Dacă voi câștiga și fulgerul sunt ale mele și tu trebuie să pleci. Ares a rânjit disprețuitor.

Și-a luat bâta de baseball de pe umăr.

— Cum vrei să fii nimicit: în stilul clasic sau modern?

I-am arătat sabia.

— Excelent, băiete, ești mort, a spus el. Clasic să fie.

Bâta de baseball s-a transformat într-o sabie imensă, cu mâner lung. Mânerul era un craniu mare de argint cu un rubin în gură. — Percy, a spus Annabeth. Nu face asta. E un zeu.

— E un laș, i-am spus.

Ea a înghițit în sec.

— Poartă asta, cel puțin. Aduce noroc.

Și-a scos colierul cu mărgelile primite în cei cinci ani de tabără, înșirate lângă inelul tatălui ei, și mi l-a prins la gât. — Reconciliere, a spus ea. Atena și Poseidon de data asta împreună.

M-am înroșit puțin la față, dar am reușit să zâmbesc.

— Mulțumesc.

— Ia și asta, a spus Grover.

Mi-a întins o cutie turtită pe care o căra în buzunar probabil de câteva sute bune de kilometri. — Satirii te susțin.

— Grover... Nu știu ce să zic.

M-a bătut pe umăr. Mi-am băgat cutia de aluminiu în buzunarul de la spate. — V-ați luat la revedere?

Ares a venit spre mine, târând după el geaca de piele neagră și cu sabia strălucind ca o flămă în răsăritul de soare. — Lupt de o veșnicie,

puștiule. Puterea mea este fără margini și sunt nemuritor. Tu cu ce te lauzi?

Cu un ego mai mic, m-am gândit eu, dar n-am zis nimic. Stăteam cu picioarele în mar e, cu apa până la glezne. M-am gândit la ce spusese Annabeth la restaurantul din Denver, cu mult timp în urmă: Ares are putere. E tot ce are. Până și puterea trebuie să se încline uneori în fața înțelepciunii.

A lovit în jos, spre capul meu, dar eu nu eram acolo.

Corpul gândea în locul meu. Apa a părut să mă împingă în sus și am sărit peste el, lovind

Dar Ares a fost la fel de rapid. S-a răsucit, iar lovitura care ar fi trebuit să-l ațingă tocmai în coloana vertebrală a fost deviată de capătul mânerului săbiei. Mi-a zâmbit. — Nu-i rău, nu-i rău.

A lovit din nou și am fost silit să sar pe uscat. Am încercat să mă eschivez, să mă întorc pă, dar Ares părea să știe ce vreau. Mi-a dejucat planul presându-mă atât de puternic, încât bui să-mi folosesc toate forțele pentru a nu fi tăiat în bucăți. Am continuat să mă îndepărt de oceanului. Nu am găsit nicio ocazie să atac. Sabia lui era cu câteva zeci de centimetri mai lungă decât Anaklusmos. Apropie-te, îmi spusese Luke odată, la antrenamentul de sabie. Când ai lama mai scurtă, apropie-te.

M-am apropiat cu o împunsătură, dar Ares atâta aștepta. Mi-a aruncat sabia din mâini și m-a lovit în piept. Am zburat șase metri, poate nouă. Mi-aș fi rupt spina dacă n-aș fi aterizat pe o dună cu nisip moale.

— Percy! a strigat Annabeth. Poliția!

Vedeam dublu. Îmi simțeam pieptul de parcă tocmai fusese lovit cu un berbec de război, dar am reușit să mă ridic.

Nu-mi puteam lua ochii de la Ares, de teamă să nu mă taie în două, dar cu coada ochiului i-am văzut luminile roșii intermitente pe bulevardul de pe coastă. Se auzeau portiere trântite. — Acolo, domnule ofițer! a strigat cineva. Vedeți?

O voce răgușită de polițist:

— Seamănă cu puștiul de la TV. Ce naiba?...

— Tipul e înarmat, a spus un alt polițist. Cere întăriri.

M-am dat la o parte în timp ce sabia lui Ares a străpuns nisipul.

Am fugit după sabia mea, am apucat-o și am lansat o lovitură spre fața lui Ares, dar sabia mi-a fost deviată din nou. Ares părea să știe exact ce urma să fac, cu un moment înainte ca eu s-o fac.

Am luat-o înapoi spre apă, silindu-l să mă urmeze.

— Recunoaște, băiete, a spus Ares. N-ai nicio șansă. Pur și simplu mă joc cu tine.

Simțurile mele funcționau la maximum. Acum înțelesesem spusele lui Annabeth despre de ficitul de atenție care te salvează în luptă. Eram foarte conștient, atent la cel mai mic detaliu.

Am văzut cum se încordează Ares. Am știut unde va lovi. În același timp, i-am văzut pe Ann beth și Grover la nouă metri în stânga mea. Am văzut o a doua mașină de poliție oprindu-se, c irena pornită. Au început să se strângă câțiva curioși, oameni care rătăciseră pe străzi din murului. Mi s-a părut că văd câțiva în mulțime care se deplasau cu mersul ciudat, la trap, al satirilor deghezizați. Erau și spirite scilpitoare, de parcă morții veniseră din Hades pentru a urmări lupta. Am auzit bătaie de aripi undeva deasupra. Și mai multe sirene. Am înaintat și mai mult în apă, dar Ares a fost rapid. Vârful săbiei lui mi-a sfâșiat mâne -a zgâriat pe antebraț.

O voce de polițist la megafon a spus:

— Aruncați puștile. Lăsați-le la pământ. Acum! Puști?

M-am uitat la arma lui Ares și a părut să pâlpâie; uneori semăna cu o pușcă, alteori cu o ie cu mâner lung. Nu știu ce vedeau oamenii în mâinile mele, dar eram destul de sigur că n u același lucru ca mine.

Ares s-a întors pentru a privi la mulțimea de gură cască, oferindu-mi un moment de re spir o. Erau cinci mașini de poliție acum, și un șir de ofițeri ghemuiți în spatele lor, cu p stoalele îndreptate spre noi.

— Asta e o chestiune privată! a urlat Ares. Plecați!

A făcut un semn cu mâna și un zid de flăcări roșii s-a rostogolit peste mașinile de patrul re. Polițiștii abia au avut timp să se adăpostească înainte ca mașinile lor să explodeze. Mul din spatele lor s-a risipit țipând. Ares se prăpădea de răs.

— Acum, micule erou. Să te punem pe grătar.

A atacat. I-am deviat sabia. M-am apropiat suficient ca să lovesc, am încercat să-l fentez, dar lovitura mi-a fost parată. Valurile mă loveau în spate. Ares era în apă până la oapse, pe urmele mele.

Simțeam ritmul mării, cu valurile tot mai mari pe măsură ce marea creștea, și, dintr-odă tă, mi-a venit o idee. Valuri mici, m-am gândit. Iar apa din spatele meu a părut să dea în apoi. Oprisem marea prin puterea voinței, dar aceasta era ca într-o sticlă sub presiune.

Ares a înaintat, rânjind încrezător. Am coborât sabia, de parcă aș fi fost prea epuizat pe tru a continua. Așteaptă, i-am spus mării. Acum, presiunea aproape că mă ridică pe sus. Ar es și-a ridicat sabia. Am dat drumul apei și am sărit pe deasupra lui Ares, pe un val.

Un perete de apă de doi metri l-a izbit drept în față, făcându-l să blesteme și să bolborească cu gura plină de alge. Am aterizat în spatele lui împrășcând și fandând spre capul lui, așa c

mai făcusem. S-a întors la timp pentru a ridica sabia, dar de data asta era dezorientat; nu-mi anticipase șmecheria. Mi-am schimbat direcția, m-am aruncat într-o parte și am înfipt-o pe Anaklusmos în apă, țintind cu vârful spre călcâiul zeului.

Urletul care a urmat a făcut ca acel cutremur provocat de Hades să pară un eveniment neînsemnat. Marea însăși s-a îndepărtat de Ares, lăsând un cerc umed de nisip, cu diametrul cinci metri.

Ichor, sângele auriu al zeilor, a curs dintr-o tăietură făcută în cizma zeului războiului. Expresia de pe fața lui era mai puternică decât ura. Era durere, șoc, o neîncredere totală în faptul că fusese rănit. A schiopătat spre mine, mormăind blesteme antice grecești. Ceva l-a oprit.

Era ca și cum un nor ar fi acoperit soarele, doar că mai rău. Lumina a pălit. Sunetul și culoarea au dispărut. O prezență rece și grea a trecut peste plajă, încetinind timpul, sc temperatura sub zero grade și făcându-mă să simt că viața n-are sens, iar lupta e inutilă. Întinericul s-a ridicat.

Ares părea uluit.

Mașinile de poliție ardeau în spatele nostru. Mulțimea de spectatori s-a risipit. Annabeth și Grover stăteau pe plajă, în stare de șoc, privind cum potopul din jurul picioarelor lui Ares se retrage, iar strălucitorul ichor se împrășteie în marea.

Ares și-a coborât sabia.

— Ți-ai făcut un dușman, pui de zeu, mi-a spus. Soarta ți-e pecetluită. De fiecare dată când vei ridica sabia în luptă, de fiecare dată când vei spera să învingi, vei simți blest meu. Ferește-te, Perseu Jackson! Ferește-te! Trupul a început să-i strălucească.

— Percy! a strigat Annabeth. Nu te uita!

Mi-am întors privirea în timp ce zeul Ares și-a dezvăluit adevărata formă nemuritoare. Cu mva, știam că dacă m-aș fi uitat, m-aș fi dezintegrat.

Lumina a dispărut.

M-am uitat din nou. Ares dispăruse. Mareea s-a retras dezvăluind coiful de bronz al lui Hades, coiful întunericului. L-am luat și am pornit spre prietenii mei. Dar înainte de-a ajunge, am auzit un fâlfâit de aripi. Trei bunicuțe cu un aspect mal eficient, cu pălării de dantelă și bice de foc, au coborât din cer și au aterizat în fața mea.

Furia din mijloc, cea care fusese doamna Dodds, a pășit în față. Avea colții dezveliți, dar de data asta nu părea amenințătoare. Părea mai degrabă dezamăgită, de parcă intenționase să cină, dar hotărâse că i-aș putea provoca o indigestie. — Am văzut totul, a șuierat ea. Deci... într-adevăr n-ai fost tu?

I-am aruncat coiful, pe care l-a prins surprinsă.

— Întoarce-te la stăpânul Hades, am zis. Spune-i adevărul. Spune-i să oprească război.

Ea a ezitat, apoi și-a trecut limba bifurcată peste buzele verzi, lucioase.

— Să ai o viață bună, Percy Jackson. Să devii un erou adevărat. Pentru că dacă nu, da ajungi vreodată în ghearele mele... A chicotit, savurând ideea. Apoi, ea și surorile ei s-au ridicat cu aripile lor de lilieci, au bătut din aripi pe cerul plin de fum și au dispărut. M-am alăturat lui Grover și lui Annabeth, care mă priveau uluiți.

— Percy..., a spus Grover. A fost incredibil de...

— îngrozitor, a spus Annabeth. — Grozav! a corectat-o Grover.

Nu mă simțeam îngrozitor. Și cu siguranță nu mă simțeam grozav. Eram obosit și suferind și t secătuit de putere. — Ați simțit și voi... chestia aia? am întrebat.

Amândoi au dat din cap neliniștiți.

— Trebuie să fi fost Furiile care zburau, a spus Grover.

Dar nu eram atât de sigur. Ceva îl oprise pe Ares să mă ucidă și acel ceva care putea face asta era mult mai puternic decât Furiile. M-am

uitat la Annabeth și am înțeles brusc. Acum știam ce fusese în groapă, ce anume vorbise la intrarea în Tartar. Mi-am recuperat rucsacul de la Grover și m-am uitat înăuntru. Fulgerul era încă acolo.

Un lucru atât de mic, și care aproape că declanșase cel de-al Treilea Război Mondial.

— Trebuie să ne întoarcem la New York, am spus. Până diseară.

— E imposibil, a spus Annabeth, doar dacă nu...

— Zburăm,

am aprobat-o. S-a uitat la mine.

— Să zburăm cu un avion, ceea ce-ai fost avertizat să nu faci pentru ca Zeus să nu te trăsnească din ceruri, și ducând o armă mai distructivă decât o bombă nucleară? — Da, am spus. Cam așa ceva. Să mergem.

Capitolul 21

În care îmi rezolv treburile

E important cum se raportează oamenii la lucruri și cum le fac să se potrivească cu propria versiune a realității. Chiron îmi spusese asta cu mult timp în urmă. Ca de obicei, nu i-am apreciat înțelepciunea decât mult mai târziu.

Potrivit știrilor din L.A., explozia de pe plaja din Santa Monica fusese provocată de un răpitor nebun, care trăsesese cu pușca într-o mașină de poliție. El ar fi nimerit accidental o conductă de gaze care se fisurase în timpul cutremurului.

Acest răpitor nebun (adică Ares) era aceeași persoană care ne răpise din New York pe mine și încă doi adolescenți și ne purtase de-a lungul țării timp de zece zile într-o odisee a orii.

Se părea că bietul Percy Jackson nu era, totuși, un criminal internațional. El provocase agitație în autocarul Greyhound, în New Jersey, încercând să scape de răpitorul său (iar erior, martorii au putut chiar jura că l-au văzut pe bărbatul cu haină de piele în autocar

: „Cum de nu mi l-am amintit mai devreme? Nebunul provocase explozia de la Arcul din St. Louis. La urma urmei, niciun copil n-ar fi reușit așa ceva. O chelneriță îngrijorată din Denver îl văzuse pe bărbat amenințându-i pe ostaticii săi lângă restaurantul unde lucra, gase pe un prieten să facă o poză și anunțase poliția. În cele din urmă, Percy Jackson

cel cu os (începea să-mi placă de acest puști) furase un pistol de la răpitorul său în Los Angeles și ținuse folosind o armă automată contra unei puști, pe plajă. Poliția sosise la timp. Dar în spectaculoasa explozie cinci mașini de poliție fuseseră distruse, iar răpitorul fugise. Nu existaseră victime. Percy Jackson și cei doi prieteni ai săi erau în siguranță, în custodi poliției. Reporterii ne-au prezentat întreaga poveste. Am dat din cap și am încercat să părem înlăcrmați și epuizați (ceea ce nu era greu), făcând pe victimele în fața camerelor de luat vederi. — Tot ce-mi doresc, am spus înecat de lacrimi, e să-l revăd pe iubitorul meu tată vitre

g. De fiecare dată când l-am văzut la televizor, făcându-mă „pramatie delincventă“, am știut.

a... că totul va fi bine. Și știu că el va dori să-i recompenseze pe absolut toți locuitorii

acestui minunat oraș, care este Los Angelesul, cu un aparat electrocasnic mare din magazinul lui, gratuit. Acesta e numărul de telefon. Polițiștii și reporterii au fost atât de mișcați, că au trecut din mână în mână o pălărie entru trei bilete la următorul, avion spre New York. Știam că n-am altă variantă decât să zbor. Speram că Zeus mă va lăsa în pace, date fiind î

e. Dar tot mi-a fost greu să urc la bordul avionului.

Decolarea a fost un coșmar. Fiecare turbulență era mai înfricoșătoare decât un monstru gre. Nu mi-am descleștat mâinile de pe brațele scaunului până când n-am aterizat în siguranță pe uardia. Presa locală ne aștepta în afara zonei de securitate, dar am reușit să scăpăm de ei grație lui Annabeth, care i-a gonit punându-și șapca invizibilă cu Yankees și strigând: „Sunt l tandul de înghețată! Veniți!“, apoi a venit cu noi să ne recuperăm bagajele.

Ne-am despărțit la stația de taxiuri. Le-am spus lui Annabeth și lui Grover să se întoarcă la Dealul Semizeilor și să-i spună lui Chiron ce se întâmplase. Au protestat și mi-a fost greu să-i las să plece după ce trecuserăm împreună prin atâtea, dar am știut că trebuie să mă o r de ultima parte a misiunii mele. În caz că lucrurile mergeau prost, în caz că zeii nu mă credeau... Doream ca Annabeth și Grover să supraviețuiască pentru a-i spune adevărul lui Chiron.

Am sărit într-un taxi și m-am îndreptat spre Manhattan.

Treizeci de minute mai târziu intram în holul Empire State Building.

Cred că arătam ca un copil al străzii, cu hainele zdrențuite și fața zgâriată. Nu dormisem cel puțin douăzeci și patru de ore. Am mers la gardianul de la recepție și i-am spus: — Etajul șase sute.

Tocmai citea o carte mare, având pe copertă un vrăjitor. Nu prea eram interesat de genul fantasy, dar cartea trebuie să fi fost bună, căci gardianului i-a luat ceva timp până să-și ridice ochii din ea. — Nu există un asemenea etaj, puștiulică.

— Am nevoie de o audiență la Zeus.

El mi-a zâmbit inexpressiv.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine.

Eram gata să cred că tipul ăsta era un muritor de rând și că ar fi bine să plec înainte să fiu băgat într-o cămașă de forță, când mi-a zis: — Fără programare nu primești audiență, puștiulică. Stăpânul Zeus nu primește pe nime t. — Ah, cred că va face o excepție.

Mi-am dat jos rucsacul și l-am deschis.

Paznicul a văzut cilindrul metalic, fără să înțeleagă, timp de câteva secunde, ce are în fața sa s-a făcut palid. — Acesta este... — Da, acesta este, l-am încredințat. Vrei să-l scot și să... — Nu! Nu!

A țâșnit din scaun, a scotocit pe birou după un card de acces, apoi mi l-a dat.

— Introdu-l în fanta de acces. Asigură-te că nu mai e nimeni cu tine în lift.

Am făcut cum mi-a spus. De îndată ce ușile liftului s-au închis, am introdus cardul în fanta. Cardul a dispărut și un nou buton a apărut pe consolă, unul roșu, pe care scria 600. L-am apăsat și am așteptat. Și am așteptat.

Se auzea muzică. Raindrops keep falling on my head...

În cele din urmă, ding. Ușile s-au deschis. Am ieșit și era să fac un atac de cord.

Mă aflam pe o pasarelă îngustă de piatră, suspendată în aer. Dedesubt se vedea Manhattanul de la înălțimea unui avion în zbor. În fața mea, niște trepte de marmură albă urcau șerpuind

unui nor, în aer. Am privit spre capătul treptelor, unde vedeam ceva ce creierul meu pur și simplu nu putea accepta.

„Uită-te din nou“, a spus creierul meu.

„Ne uităm“, insistau ochii. „E chiar acolo.“

Deasupra norilor se ridica vârful unui munte, având culmea acoperită cu zăpadă. Agățate de

versant, zeci de palate pe mai multe niveluri - un oraș de vile -, toate având porti curi cu coloane albe, terase aurite și vase din bronz pentru jar, cu o mie de flăcări arzând. Drumurile șerpuiau nebunește până în vârf, unde cel mai mare palat strălucea proiecta e zăpadă. Grădinile cocoțate într-un echilibru instabil erau pline cu măslini și tufe de tran afiri. Se vedea o piață în aer liber plină de corturi colorate, un amfiteatru de piatră construit pe o parte a muntelui, un hipodrom și un amfiteatru pe cealaltă. Era un oraș g recesc antic, doar că nu în ruine. Era nou și curat și plin de culoare, așa cum trebuie să f i arătat Atena acum 2500 de ani.

Locul ăsta nu poate fi real, mi-am spus. Vârful unui munte care plutește deasupra New Yorkului ca un asteroid de miliarde de tone? Cum e posibil ca așa ceva să fie anc orat deasupra Empire State Building, în văzul a milioane de oameni, și să nu fie observa t?

Dar era aici. Și eu la fel.

Călătoria prin Olimp a fost uluitoare. Am trecut pe lângă câteva nimfe ale pădurii care a u chicotit și au aruncat în mine cu măslini din grădina lor. Vânzătorii din piață s-au oferit i vândă ambrozie pe băț și un nou model de scut și o copie strălucitoare autentică a lânii de așa cum apăruse la Hefaistos-TV. Cele nouă muze își acordau instrumentele pentru un conce rt în parc, unde se adunase o mică mulțime - satiri și naiade și o grămadă de adolescenți ară re ar fi putut fi zei și zeițe minore. Nimeni nu părea îngrijorat de un iminent război civ il. De fapt, toată lumea părea într-o dispoziție festivă. Câțiva s-au uitat la mine șușotind.

Am urcat pe drumul principal, spre palatul mare din vârf. Era o copie inversată a pa latului din Lumea Subpământeană. Acolo, totul era negru și din bronz. Aici, totul străluce a și era alb și argintiu.

Mi-am dat seama că Hades și-a construit, probabil, palatul în așa fel încât să semene cu a esta. Nefiind bine venit în Olimp, cu excepția perioadei solstițiului de iarnă, și-a const ruit propriul Olimp subteran. în ciuda experienței mele neplăcute cu el, îmi era puțin milă. Părea foarte nedrept să fii izgonit din acest loc. Asta putea înrăi pe oricine.

Treptele duceau la o curte centrală. Dincolo, încăperea tronului.

„încăpere" nu-i tocmai cuvântul potrivit. Locul acesta făcea ca Gara centrală să semene cu

o debara. Coloane masive se ridicau spre un plafon boltit, împodobit cu numeroase constelații în mișcare.

Douăsprezece tronuri, construite pentru ființe de mărimea lui Hades, erau dispuse în forma literei U întoarsă, întocmai precum cabanele din Tabăra Semizeilor. Un foc enorm trosnea în vatra centrală. Tronurile erau goale, cu două excepții, la capăt: marele tron din dreapta și cel din stânga sa. Nu era nevoie să mi se spună cine erau cei doi zei care stăteau acolo, așteptând să mă apropii. M-am apropiat de ei cu picioarele tremurând.

Zei arătau ca niște oameni gigantici, la fel ca Hades, dar nu-i puteam privi fără să simt o furnicătură, de parcă îmi ardea corpul. Zeus, stăpânul zeilor, purta un costum bleumarin închis, cu dungii. Era așezat pe un tron simplu din platină solidă. Avea o barbă îngrijită, cu fire gri și negre, asemenea unui nor de furtună. Fața lui era mândră, frumoasă și fioroasă.

Ochii de un gri intens. Când am ajuns mai aproape de el, aerul trosnea și mirosea a ozon.

Zeul care-i stătea alături era, fără îndoială, fratele său, dar era îmbrăcat foarte diferit.

Amintea de un tip din Key West care curăța plaja. Purta sandale din piele, bermude kaki și o cămașă Tommy Bahama imprimată cu nuci de cocos și papagali. Avea pielea foarte bronzată și mâinile ridate ca ale unui bătrân pescar. Avea părul negru, ca al meu, și privirea a

cea sumbră care-mi atrăsese mereu faima de rebel. Dar ochii, de un verde marin, ca a

iei mei, erau înconjurați de riduri care-mi spuneau că obișnuiește și să zâmbească des.

Tronul său era un scaun de pescar în ape adânci. Era simplu, rabatabil, cu șezutul din piele neagră și cu un toc încorporat pentru undiță. În loc de undiță, în toc era un trident ronz, în vârful căruia pâlpâia o lumină verde. Zeii nu se mișcau și nici nu vorbeau, dar atmosfera era tensionată, de parcă tocmai s-ar fi certat. M-am apropiat de tronul pescarului și am îngenunchat la picioarele lui. — Tată.

Nu îndrăzneam să ridic privirea. Inima îmi bătea nebunește. Simțeam energia emanată de cei doi zei. Dacă spuneam ceva nepotrivit, n-aveam nici-o îndoială că m-ar fi făcut una cu pământul. Din stânga s-a auzit vocea lui Zeus:

— N-ar trebui să te adresezi prima dată stăpânului casei, băiete? Mi-am ținut capul plecat, așteptând.

— Pace, frate, a spus în cele din urmă Poseidon.

Vocea lui mi-a stârnit cele mai vechi amintiri: strălucirea caldă pe care mi-o amin team de copil, senzația mâinii zeului pe fruntea mea.

— Băiatul își respectă tatăl. Așa e normal.

— Așadar, îl recunoști în continuare? a întrebat Zeus, amenințător. Recunoști acest co e care l-ai făcut încălcând jurământul nostru sacru? — Mi-am recunoscut greșeala, a spus Poseidon. Acum aș dori să aud ce are de spus. Greșeala.

Mi s-a pus un nod în gât. Asta eram eu? O greșeală? Rezultatul greșelii unui zeu?

— L-am cruțat deja o dată, a mormăit Zeus. A avut îndrăzneala de a zbura pe domeniul meu... ha! Ar fi trebuit să-l spulber pentru obraznicia lui. — Riscând să-ți distrugi propriul fulger? a întrebat Poseidon calm. Hai să auzim ce a re de spus, frate.

Zeus a continuat să mormăie.

— Îl voi asculta, a decis el. Apoi voi hotărî dacă-l voi alunga sau nu din Olimp pe acest băiat.

— Perseu, a spus Poseidon. Uită-te la mine.

M-am uitat și nu sunt sigur ce am citit pe chipul său. Nu exista vreun semn evident de iubire sau aprobare. Nimic încurajator. Parcă priveam oceanul: câteodată, îți dădeai se ma în ce stare de spirit era. În cele mai multe zile însă, era imposibil de ghicit, mist erios.

Am avut senzația că Poseidon chiar nu știe ce să creadă despre mine. Nu știa dacă era ferit sau nu să mă aibă drept fiu. Într-un fel, m-am bucurat că e atât de distant. Dacă ar fi în cat să-mi ceară scuze sau mi-ar fi spus că mă iubește sau chiar ar fi zâmbit ar fi fost fals . La fel ca un tată din rândul oamenilor, care inventează niște scuze penibile pentru că a fost absent din viața copilului. Nu mă deranja. La urma urmei, nici eu nu știam ce să cred despre el.

— Vorbește-i stăpânului Zeus, băiete, mi-a spus Poseidon. Spune-i povestea ta.

Așa că i-am spus lui Zeus totul, așa cum s-a întâmplat. Am scos cilindrul metalic, care a început să scânteieze în prezența zeului, și i l-am pus la picioare.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă doar de trosnetul focului din vatră.

Zeus și-a deschis palma. Fulgerul a zburat în mâna lui. Când și-a închis pumnul, vârfurile metalice au pâlpâit de la electricitate, până când a ajuns să țină în mână ceva ce semăna mai lgerul clasic, o sulică de șase metri de energie sfârâitoare care arunca scânteii și făcea să ridice părul în vârful capului. — Simt că băiatul spune adevărul, a murmurat Zeus. Dar Ares să facă așa ceva... nu par stilul lui. — E mândru și impulsiv, a spus Poseidon. Trăsături de familie.

— Stăpâne, am zis eu.

Amândoi au
răspuns: —
Da.

— Ares nu a acționat singur. Altcineva - sau altceva a venit cu ideea.

Am descris visele pe care le avusesem și sentimentul pe care-l încercasem pe plajă, acea răsuflare malefică ce păruse să oprească lumea pe loc și-l făcuse pe Ares să nu măucid — în vise, am zis, vocea mi-a spus să duc fulgerul în Lumea Subpământeană. Și Ares a d de înțeles că a avut niște vise. Cred că a fost folosit, la fel ca mine, pentru a porni un război.

— Până la urmă îl acuzi pe Hades? a întrebat Zeus.

— Nu, am spus. Vreau să spun, stăpâne Zeus, că am stat în prezența lui Hades. Senzația pe plajă era diferită. Semăna cu ce am simțit când m-am apropiat de groapă. Acea era intra rea în Tartar, nu-i așa? Ceva puternic și malefic freamătă acolo... Ceva mai vechi chiar decât zeii. Poseidon și Zeus s-au privit. Au purtat o discuție rapidă, intensă, în greaca veche. Am prins un singur cuvânt. Tata. Poseidon a încercat să facă o sugestie, dar Zeus l-a oprit. Poseidon a încercat să argu menteze. Zeus a ridicat mâna furios.

— Nu vom mai vorbi despre asta, a spus Zeus.

— Trebuie să merg personal să purific acest fulger în apele din jurul insulei Lemnos, pentru a elimina mirosul de om. S-a ridicat și s-a uitat la mine. Expresia i s-a înmuiat doar puțin.

— Mi-ai făcut un serviciu, băiete. Pu ini eroi s-ar fi descurcat atât de bine.

— Am avut ajutor, domnule, am spus. Grover Underwood și Annabeth Chase...

— Pentru a- i mul umi, î i voi cruța via a. N-am încredere în tine, Perseu Jackson. Nu-m ce ce înseamnă sosirea ta pentru viitorul Olimpului. Dar pentru a avea liniște în famili e, te voi lăsa să trăiești.

— Aăăă..., vă mulțumesc, domnule.

— Nici să nu te gândești să mai zbori vreodată. Să nu te gălesc aici când mă întorc. A simți acest fulger pe pielea ta. Și va fi ultimul lucru pe care îl vei simți. Un tunet a zguduit palatul. într-un fulger orbitor, Zeus a dispărut.

Eram singur în sala tronului cu tatăl meu.

— Unchiului tău, a oftat Poseidon, i-au plăcut întotdeauna ieșirile dramatice. Cred că s-ar fi descurcat de minune ca zeu al teatrului. A urmat o tăcere inconfortabilă.

— Domnule, am spus, ce era în groapă?

Poseidon m-a privit.

— N-ai ghicit?

— Cronos, am spus. Regele Titanilor.

Chiar și în sala tronului din Olimp, departe de Tartar, numele lui Cronos a întunec at încăperea și a făcut ca focul din vatra din spatele meu să nu mai fie atât de fierbinte.

Poseidon și-a luat tridentul.

— în Primul Război, Percy, Zeus l-a tăiat pe tatăl nostru Cronos într-o mie de bucăți ocmai cum făcuse Cronos cu tatăl său, Uranus. Zeus a aruncat rămășițele lui Cronos în cea mai necată groapă din Tartar. Armata Titanilor a fost împrăștiată, cetatea lor de pe muntele Etn a a fost distrusă, iar monstruoșii lor aliați au fost goniți în cele mai îndepărtate cotloane ale pământului. Și totuși, Titanii nu mor, la fel ca noi, zeii. Ceea ce a rămas din Cronos încă trăiește într-un fel hidos, dar conștient în durerea sa veșnică, încă flămând de putere — Se vindecă, am spus. Se întoarce. Poseidon a clătinat din cap.

— Din când în când, de-a lungul timpului, Cronos s-a mai agitat. Pătrunde în coșmarur le oamenilor și le insuflă gânduri rele. Trezește monștri agitați din adâncuri. Dar să sugere că s-ar putea ridica din groapă

este altceva. — Asta are de gând, tată. Asta a spus. Poseidon a rămas tăcut mult timp.

— Stăpânul Zeus a încheiat discuția despre această chestiune. Nu va permite să se vor ească despre Cronos. Ți-ai îndeplinit misiunea, băiete. Asta e tot ce trebuie să faci.

— Dar...

M-am oprit. Nu avea rost să ne certăm. Era foarte posibil să-l supăr pe singurul zeu pe care-l aveam de partea mea. — Cum... cum dorești tu, tată.

O urmă de zâmbet i-a mijit pe buze.

— Nu prea ești supus din fire, nu-i așa? — Nu..., domnule.

— Cred că trebuie să-mi asum o parte din vină. Mării nu-i place să fie ținută în frâu

S-a ridicat și a apucat tridentul. Apoi a pâlpâit și a ajuns de mărimea unui om obișnuit, stând chiar în fața mea. — Trebuie să pleci, băiete. Dar, mai întâi, află că mama ta s-a întors.

M-am uitat la el, absolut uimit.

— Mama?

— O vei găsi acasă. Hades a eliberat-o când i-ai recuperat coiful. Chiar și Stăpânul orților își plătește datoriile. Inima îmi bătea nebunește. Nu-mi venea să cred. — Vrei să... Al vrea...

Voiam să întreb dacă Poseidon ar veni cu mine s-o vadă, dar mi-am dat seama că era ridi col. Mi-am imaginat cum îl sui pe Zeul Mării într-un taxi și-l duc în Upper East Side. Dacă ar fi vrut s-o vadă pe mama în toți acești ani, ar fi făcut-o. Și mai era și problema cu Gabe cel împuțit.

Ochii lui Poseidon s-au întristat puțin.

— Când te vei întoarce acasă, Percy, va trebui să iei o decizie importantă. Vei găsi n pachet în camera ta. — Un pachet? — Vei înțelege când îl vei vedea. Nimeni nu poate alege pe ce cale să mergi, Percy.

Tu trebuie să decizi.

Am dat din cap, deși nu știam ce vrea să spună.

— Mama ta este o regină printre femei, a spus Poseidon cu nostalgie. N-am ma

i întâlnit o muritoare ca ea de o mie de ani. Și totuși..., îmi pare rău că te-ai născut, băi -am oferit soarta unui erou, iar soarta unui erou nu e niciodată fericită. Este întotd eauna tragică. Am încercat să nu pun asta la suflet. Propriul meu tată îmi spunea că îi pare rău că mă nă — Nu mă deranjează, tată. — Nu încă, poate, a spus el. Nu încă. Dar am făcut o greșeală de neiertat.

— Plec, atunci.

M-am înclinat stângaci.

— Eu... nu te voi mai deranja.

Eram la cinci pași distanță când m-a strigat:

— Perseu.

M-am întors.

Licărirea ochilor săi se schimbbase, părând învăpăiați de mândrie.

— Te-ai descurcat bine, Perseu. Să nu mă înțelegi greșit. Indiferent ce vei face, să i că ești al meu. Ești un adevărat fiu al Zeului Mării.

Pe măsură ce înaintam prin orașul zeilor, conversațiile încetau, muzele își întrerupeau co ul. Oamenii, satiri și naiade se întorceau spre mine, cu fețele pline de respect și recun oștință și, când treceam prin dreptul lor, îngenuncheau, de parcă aș fi fost un erou.

Cincisprezece minute mai târziu, încă în transă, eram din nou pe străzile din Manhattan.

Am luat un taxi până la apartamentul mamei, am sunat la ușă și ea era acolo - frumoasa mea mamă, mirosind a mentă și a lemn dulce, iar oboseala și îngrijorarea i-au dispărut de pe față imediat ce m-a văzut.

— Percy! O, slavă zeilor. Băiatul meu!

M-a sufocat cu îmbrățișarea ei. Stăteam în hol, iar ea plângea și-și trecea mâinile prin p Trebuie să recunosc - și ochii mei erau un pic încețoșați. Tremuram, mă bucuram atât de mu s-o văd.

Mi-a spus că apăruse din senin în apartament în acea dimineață, sperându-l de moarte pe Gabe. Nu-și amintea nimic după incidentul cu Minotaurul și nu i-a venit să creadă când Gabe i-a spus că eram un criminal căutat de poliție, care răătăcește prin țară distrugând monumente ale. își ieșise din minți de grijă toată ziua, pentru că nu ascultase știrile. Gabe o silise întoarce la lucru, spunând că trebuia să recupereze salariul pe o lună și că ar face bine să odată.

Mi-am înghițit furia și i-am spus și eu povestea mea. Am încercat să fac mai puțin înfric decât fusese în realitate, dar nu era ușor. Tocmai ajunsesem la lupta cu Ares când n e-a întrerupt vocea lui Gabe venind din camera de zi. — Hei, Sally! E gata sau nu friptura aia? Mama a închis ochii.

— Nu se va bucura să te vadă, Percy. La magazin au primit azi mii de apeluri din Los Angeles... Ceva legat de electrocasnice gratuite. — A, da. în legătură cu asta...

Ea a schițat un zâmbet.

— Doar să nu-l înfurii și mai tare, bine? Haide. în luna în care fusesem plecat, apartamentul se transformase în țara lui Gabe. Gunoii l de pe covor îți venea până la glezne. Canapeaua era căptușită cu doze de bere. Pe abajururi atârnav șosete și lenjerie de corp murdare. Gabe stătea la masă și juca poker cu trei huidume.

Când m-a văzut, lui Gabe i-a căzut trabucul din gură. Fața i s-a făcut mai roșie ca lava.

— Ai tupeu să vii aici, derbedeule. Credeam că poliția...

— Până la urmă, s-a dovedit că nu e un fugar, a intervenit mama. Nu-i așa că e minuna, Gabe?

Gabe ne-a privit pe rând. Nu părea să creadă că revenirea mea e atât de minunată.

— E suficient că a trebuit să dau înapoi banii pentru asigurarea ta de viață, Sally, a mârâit el. Dă-mi telefonul. Chem poliția. — Gabe, nu! El a ridicat din sprâncene.

— Ai spus nu! Crezi că am de gând să-l mai suport pe derbedeul ăsta? încă îl mai pot za că mi-a distrus mașina. — Dar...

El a ridicat mâna, iar mama a tresărit.

Pentru prima dată, mi-am dat seama de ceva. Gabe o lovise pe mama. Nu știam când sau cât de mult. Dar eram sigur că o făcuse. Poate se întâmpla de ani de zile, atunci când nu eram acasă. Un balon de furie a început să mi se umfle piept. M-am îndreptat spre Gabe, scoțându-mi instinctiv pixul din buzunar.

A râs.

— Ce e, derbedeule? Ai de gând să scrii pe mine? Atinge-mă și vei ajunge la pușcărie entru totdeauna, ai înțeles? — Hei, Gabe, a intervenit prietenul lui, Eddie. E doar un copil.

Gabe l-a privit iritat și l-a imitat cu o voce ascutită:

— E doar un copil.

Ceilalți prieteni ai lui au izbucnit în râs ca niște idioți.

— O să fiu bun cu tine, derbedeule.

Gabe a rânjit, scoțându-și la iveală dinții pătați de tutun. — Îți dau cinci minute să-ți iei lucrurile și să dispari. După aceea, chem poliția.

— Gabe! l-a rugat mama.

— A fugit, a spus Gabe. Să fugă, atunci.

Mă ardea mâna să scot capacul lui Anacrusmos, dar, chiar dacă aș fi făcut-o, lama ei nu-i rănea pe oameni. Iar Gabe, potrivit unei definiții mai generoase, era om. Mama m-a prins de braț.

— Te rog, Percy. Hai să mergem în camera ta.

Am lăsat-o să mă tragă, dar mâinile încă-mi tremurau de furie.

Camera mea era plină până sus de gunoaiele lui Gabe. Erau stive de baterii de mașină uzate, un buchet de flori în putrefacție, cu un cartonaș de la cineva care văzuse interviu l Barbarei Walters. — Gabe e supărat, dragul meu, mi-a spus mama. O să vorbesc cu el mai târziu. Sun t sigură că se va rezolva. — Mamă, asta nu se va rezolva niciodată. Nu atâta timp cât Gabe e aici.

Ea și-a frământat nervoasă mâinile.

— Pot să... Te voi lua cu mine la lucru pentru restul verii.

La toamnă, poate găsim o altă școală cu internat... — Mamă.

A lăsat ochii în jos.

— Mă străduiesc, Percy. Doar că.... am nevoie de ceva timp.

Pe patul meu apăruse un pachet. Puteam să jur că nu fusese acolo înainte.

Era o cutie ponosită de carton în care ar fi încăput o minge de baschet. Adresa era scrisă de mâna mea:

Zeilor

Muntele Olimp

Etajul 600

Empire State

Building New york, NY.

Deasupra, cu marker negru, cu un scris de mână clar, îndrăzneț, era trecută adresa aparta mentului nostru și cuvintele: A SE RETURNA LA EXPEDITOR.

Dintr-odată am înțeles ce-mi spusese Poseidon în Olimp. Un pachet. O decizie. Indiferent ce vei face, să știi că ești al meu. Ești un adevărat fiu al Zeului Mării.

M-am uitat la mama.

— Mamă, vrei ca Gabe să plece?

— Percy, nu-i atât de simplu. Eu...

— Mamă, trebuie să-mi spui. Nenorocitul ăsta te-a lovit. Vrei să dispară sau nu?

Ea a ezitat, apoi a dat din cap aproape imperceptibil.

— Da, Percy. Vreau. Și încerc să-mi fac curaj să-i spun. Dar nu poți să faci tu asta entru mine. Nu-mi poți rezolva tu problemele.

M-am uitat la cutie.

Ba îi puteam rezolva problema. îmi doream să deschid pachetul, să-l arunc pe masa de poker și să scot ce era înăuntru. îmi puteam crea propria grădină cu statui, chiar acolo, în era de zi. Asta ar face un erou grec dintr-o legendă, m-am gândit. Asta merită Gabe.

Dar povestea unui erou se încheia întotdeauna tragic. Poseidon îmi spusese asta.

Mi-am amintit de Lumea Subpământeană. M-am gândit la spiritul lui Gabe, rătăcind pe vecie pe Câmpia Asfodelilor, sau condamnat la o tortură îngrozitoare în spatele gardului de sâr mă ghimpată al Câmpiilor Pedepsei - un joc de poker veșnic, stând până la brâu în ulei fierbi ascultând muzică de operă. Aveam eu dreptul să trimit pe cineva acolo? Chiar și pe Gabe?

Cu o lună în urmă, n-aș fi ezitat. Acum...

— Pot s-o fac, i-am spus mamei. O privire în cutia asta și nu te va mai deranja niciodată. Ea s-a uitat la cutie și a părut să înțeleagă imediat.

— Nu, Percy, a spus ea, îndepărtându-se. Nu poți face asta.

— Poseidon a spus că ești o regină, i-am zis. A spus că n-a mai întâlnit o femeie ca t ne de o mie de ani. A roșit. — Percy...

— Meriți mai mult de atât, mamă. Ar trebui să mergi la facultate, să-ți iei diploma. A putea să-ți scrii romanul, să întâlnești un tip de treabă,

să locuiești într-o casă frumoasă e să mă mai protejezi rămânând cu Gabe. Lasă-mă să scap de el.

Și-a șters o lacrimă de pe obraz.

— Semenii atât de mult cu tatăl tău, a spus ea. Cândva, el s-a oferit să oprească marea pentru mine. S-a oferit să-mi construiască un palat pe fundul mării. Credea că-mi poate rezolva toate problemele cu un gest al mâinii. — Și care-i problema?

Ochii ei multicolori au părut să mă străpungă.

— Cred că știi, Percy. Cred că-mi semeni suficient ca să înțelegi. Dacă vreau ca viața să însemne ceva, trebuie s-o trăiesc eu însămi. Nu pot permite ca un zeu să aibă grijă de mi .. sau fiul meu. Trebuie să... găsesc eu însămi curaj. Misiunea ta mi-a amintit lucrul ăst a. Din camera de zi se auzeau sunetul jetoanelor de poker, înjurături și canalul de sport la televizor. — Voi lăsa cutia aici, am spus. Dacă Gabe te amenință...

Arăta palidă, dar a dat din cap aprobator.

— Unde-o să mergi, Percy?

— La Dealul Semizeilor.

— Peste vară... sau
pentru totdeauna? —
Depinde...

Ne-am privit în ochii și am simțit că aveam o înțelegere. Urma să vedem cum stau lucrurile la sfârșitul verii. M-a sărutat pe frunte.

— Vei fi un erou, Percy. Vei fi cel mai mare erou.

Am aruncat o ultimă privire la dormitorul meu. Simțeam că n-o să-l mai revăd niciodată. A poi am mers cu mama la ușa din față.

— Așa repede, derbedeule? a strigat Gabe în urma mea. Călătorie sprâncenată.

Am avut o ultimă secundă de îndoială. Cum puteam refuza ocazia perfectă de a mă răzbuna pe el? Plecam de aici fără a o salva pe mama. — Hei, Sally, a strigat el. Care-i treaba cu friptura?

O privire furioasă, ca de oțel, a strălucit în ochii mamei, și m-am gândit că poate o lăsa totuși, pe mâini bune. Propriile ei mâini. — Friptura vine imediat, dragă, i-a spus ea lui Gabe. O friptură surpriză.

S-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să se închidă ușa a fost privirea pe care i-o ar unca mama lui Gabe, de parcă ar fi încercat să-și închipuie cum i-ar sta ca statuie de grădi nă.

în care se
împlinește profeția

Eram primii eroi care se întorceau vii la Dealul Semizeilor, după Luke, așa că, desigur, toată lumea ne-a tratat de parcă am fi câștigat un concurs la TV. Potrivit tradiției din tabără, am purtat coroane de lauri la o mare sărbătoare pregătită în cinstea noastră, apoi condus o procesiune până la focul de tabără, unde trebuia să ardem giulgiurile pe care cei din cabane ni le făcuseră în lipsa noastră. Giulgiul lui Annabeth era foarte frumos - mătase gri cu bufnițe brodate - i-am zis că era păcat să nu fie îngropată în el. M-a pocnit și mi-a zis să-mi țin gura.

Fiind fiul lui Poseidon, nu aveam colegi de cabană, așa că cei din cabana lui Ares se oferiseră voluntari să-mi facă giulgiul. Luaseră un cearceaf vechi și pictaseră fețe zămbire cu X-uri în loc de ochi pe margini, iar în mijloc, foarte mare, era pictat cuvântul RATAT.

Era o plăcere să-l ard. În timp ce cabana Apollo conducea cântarea și împărțea prăjituri, eu eram înconjurat de fo-

mei colegi din cabana lui Hermes, de prietenii lui Annabeth din cabana Atenei și de amicii satiri ai lui Grover, care admirau permisul de căutător nou nouț pe care-l primise de la Consiliul Bătrânilor Copitați. Consiliul catalogase performanța lui Grover în misiune drept „curajoasă până la indigestie. Cu mult peste orice am văzut în trecut.” Singurii care n-aveau chef de distracție erau Clarisse și colegii ei, ale căror prieteni otrăvite îmi spuneau că nu mă vor ierta niciodată pentru că-l făcusem de rușine pe tatăl N-aveam nimic împotriva.

Nici măcar discursul de bun-venit al lui Dionysos n-a reușit să-mi strice dispoziția.

— Da, da, deci puștanul n-a fost ucis, iar acum va fi și mai încrezut. Ce să zic, bravo lui. Alte știri: nu vor fi întreceri de canotaj sâmbăta asta...

M-am mutat înapoi în cabana trei, dar nu mă mai simțeam atât de singur. Îi aveam pe prietenii mei, cu care mă antrenam ziua. Noaptea, stăteam treaz și ascultam marea, știind că tatăl meu e acolo. Poate că nu era sigur ce-i cu mine, poate că nu dorise să mă nasc, dar mă urmărea. Și până acum, era mândru de ce făcusem.

În ce o privește pe mama, avea șansa să ia viața de la capăt. Scrisoarea ei a sosit la o săptămână după ce revenisem în tabără. Îmi

spunea că Gabe plecase în chip misterios - dispăru , de pe fața pământului. A anunțat lipsa lui la poliție, dar avea senzația că nu-l vor găsi n odată.

Fără nicio legătură cu asta, își vânduse prima sculptură în mărime naturală, intitulată Ju ker, unui colecționar, prin intermediul unei galerii de artă din Soho. Primise atâția ba ni pe ea, încât depusese un avans pentru un nou apartament și plătitese rata pentru primul semestru, în regim cu taxă, la Universitatea din New York. Galeria din Soho se zbătea să obțină și alte lucrări de ale ei, pe care le numea „un uriaș pas înainte în neorealismul

urât.“ Dar să nu-ți faci griji, a scris mama. Am terminat-o cu sculptura. Am scăpat de cut ia de scule pe care mi-ai lăsat-o. E timpul să mă întorc la scris.

La sfârșit, a scris un P.S.: Percy, am găsit o școală particulară bună aici, în oraș. Am d avans ca să-ți rezerv un loc, în caz că vrei să te înscrii în clasa a șaptea. Ai putea locui asă. Dar dacă vrei să studiezi pe tot parcursul anului la Dealul Semizeilor, te înțeleg. Am împăturit scrisoarea cu grijă și am pus-o pe noptieră. În fiecare noapte, înainte de a culca, o reciteam și încercam să mă hotărăsc ce să-i răspund.

Pe 4 Iulie, întreaga tabără s-a strâns pe plajă pentru un spectacol cu artificii realiz at de cei din cabana nouă. Copiii lui Hefaistos n-aveau de gând să se mulțumească cu niște e xplozii penibile roșu alb albastru. Ei ancoraseră o barjă în larg și o încărcaseră cu artific

de mărimea unor rachete Patriot. Potrivit lui Annabeth, care mai văzuse spectacolul, exploziile se succedau atât de repede, încât păreau niște cadre de animație proiectate pe c er. Finalul consta în apariția a doi războinici spartani înalți de treizeci de metri care urmau să lupte deasupra oceanului și apoi să explodeze într-un milion de culori.

În timp ce Annabeth și cu mine întindeam o pătură de picnic, Grover a apărut pentru a-și l a la revedere. Era îmbrăcat ca de obicei cu blugi, tricou și adidași, dar în ultimele câteva săptămâni începuse să arate mai în vârstă, aproape ca un licean. Bărbița i se îndesise. Mai lograme pe el. Coarnele îi crescuseră cu cel puțin doi centimetri, așa că acum trebuia să po arte căciula rasta tot timpul ca să treacă drept om.

— Am plecat, a spus el. Am venit doar să vă spun... Știți voi.

Am încercat să mă bucur pentru el. La urma urmei, un satir nu primea în fiecare zi pe rmisiunea de a pleca în căutarea marelui zeu Pan. Dar era greu să-mi iau la revedere. îl cunoșteam pe Grover doar

de un an, dar era cel mai vechi prieten al meu. Annabeth l-a îmbrățișat. L-a sfătuit să-și păstreze picioarele false.

L-am întrebat de unde va începe căutarea.

— E secret, a spus el, părând jenat. Mi-aș dori să veniți cu mine, dar oamenii și Pan .. — înțelegem, a spus Annabeth. Ai suficiente cutii de conserve pentru călătorie?

— Da. —

Și nu ai uitat de nai?

— Doamne, Annabeth, a mormăit el. Ești ca o capră bătrână, a mai zis, dar nu părea fo e deranjat.

Și-a luat toiagul și și-a aruncat rucsacul pe umăr. Arăta ca orice autostopist de pe o autostradă din America - nu semăna defel cu băiețelul pipernicit pe care-l apăsasem de bătaș a Academia Yancy.

— Ei bine, a spus el, urați-mi noroc.

A mai îmbrățișat-o o dată pe Annabeth. M-a bătut pe umăr, apoi a dispărut printre dunele d isip.

Focurile de artificii au explodat pe cer: Hercule omorând leul din Nemea, Arte mis vânând mistrețul, George Washington (care, apropo, era fiul Atenei) traversând fluvi ul Delaware. — Hei, Grover, am strigat eu.

El s-a întors, la marginea pădurii.

— Oriunde ajungi, sper că vei avea parte de niște enchilada gustoase.

Grover a zâmbit și apoi a dispărut printre copaci.

— îl vom revedea, a spus Annabeth.

Am încercat s-o cred. Faptul că niciun căutător nu se întorsese de două mii de ani... ce să spun, am decis să nu mă gândesc la asta. Grover urma să fie primul. Trebuia să fie.

A trecut luna iulie. îmi petreceam timpul elaborând noi strategii pentru Capturează steagul și făcând alianțe c alte cabane pentru ca flamura să nu ajungă în mâinile lui Ares. Urcasem pentru prima da tă pe peretele de cățărare fără să fiu ars de lavă. Din când în când, treceam pe la Casa cea Mare, aruncam o privire spre ferestrele ma nsardei și mă gândeam la Oracol. încercam să mă conving că profeția sa se îndeplinise. „Vei merge spre vest și-l vei înfrunta pe zeul care a trădat.“ Trecusem prin asta - chiar dacă zeul trădător se dovedise a fi Ares, nu Hades.

„Vei găsi ceea ce s-a furat și îl vei duce la loc sigur.“

Bifat. Fulgerul a fost livrat. Coiful întunericului era din nou pe capul unsuro s al lui Hades.

„Vei fi trădat de cineva care spune că ți-e prieten.“

Asta încă mă rodea. Ares susținuse că mi-e prieten, apoi mă trădase. La asta trebuie să se referit Oracolul...

„Și la sfârșit nu vei reuși să salvezi ceea ce contează cel mai mult.“

Nu reușisem s-o salvez pe mama, dar numai pentru c-o lăsasem să se salveze singură și ști am că asta e soluția corectă. Și atunci de ce eram încă neliniștit?

Ultima noapte a școlii de vară a venit mult prea repede.

Rezidenții au cinat împreună pentru ultima dată. Am ars o parte din cină pentru zei. La focul de tabără, consilierii seniori au acordat mărgelele de sfârșit de vară.

Aveam propriul meu colier de piele și, când am văzut mărgeaua pentru întâia mea vară, m-am bucurat că focul îmi ascunde roșeața de pe chip. Mărgeaua era neagră ca smoala, cu un triden t de un verde marin strălucind în centru.

— Alegerea a fost unanimă, a anunțat Luke. Această mărgea amintește de primul fiu al Zeul ui Mării din această tabără și de misiunea pe care a întreprins-o în cel mai întunecat cotlon Lumii Subpământene pentru a opri un război!

întreaga tabără s-a ridicat în picioare și a ovaționat. Chiar și cei din cabana lui Ares s-au simțit obligați să se ridice. Cei din cabana Atene i au împins-o pe Annabeth în față pentru a fi și ea aplaudată.

Nu știu dacă mă mai simțisem vreodată atât de fericit sau de trist ca în acel moment. Îmi em în sfârșit o familie, niște oameni cărora le păsa de mine și care credeau că făcusem o tre Iar dimineața, majoritatea urmau să plece până la anul.

În dimineața următoare, am găsit un formular pe noptieră. Știam că fusese scris de Dionysos, pentru că el insistă cu încăpățânare să-mi scrie numele :

Dragă Peter Johnson,

Dacă intenționezi să rămâi în Tabăra Semizeilor pe tot parcursul anului, trebuie să inf ezi Casa cea Mare până azi, la prânz. Dacă nu îți anunți intențiile, vom presupune că ai elib cabana sau că ai murit în

chinuri groaznice. Harpiile de serviciu vor începe să facă curat la apus. Ele vor fi autorizate să mănânce orice rezident neînregistrat. Toate obiectele personale găsite vor fi incinerate în groapa cu lavă.

O zi bună!

Dl. D (Dionysos), Directorul Taberei, Consiliul Olimpic # 12

Asta e o altă problemă a celor cu deficit de atenție. Termenele limită pur și simplu nu înseamnă nimic pentru mine până nu văd unul cu ochii mei. Vara se încheiase, iar eu încă nu-

punsesem mamei, sau celor din tabără, cu privire la locul unde voi locui. Acum mai a veam doar câteva ore ca să decid. Decizia ar fi trebuit să fie ușoară. Adică, nouă luni de pregătire ca erou sau nouă luni d stat într-o sală de clasă - ha!

Dar trebuia să mă gândesc și la mama. Pentru prima dată, aveam șansa de-a locui cu ea tot anul, fără Gabe. Aveam șansa de-a fi acasă și a mă plimba prin oraș în timpul liber. Mi-am a tit ce spusese Annabeth cu multă vreme în urmă, în timpul misiunii: „Lumea reală e locul unde e se află monștrii. Acolo îi dai seama dacă ești bun de ceva sau nu.“

M-am gândit la soarta Thaliei, fiica lui Zeus. M-am întrebat câți monștri m-ar fi atacat dacă părăseam Dealul Semizeilor. Dacă rămâneam într-un singur loc întregul an școlar, fără Chirietenii mei care să mă ajute, am fi supraviețuit, eu și cu mama, până vara viitoare? Asta p resupunând că nu mă omorau testele de ortografie și eseurile de cinci paragrafe. Am deci s să merg în arenă și să exersezi niște mișcări cu sabia. Poate că asta mi-ar fi limpezit gând Terenurile din tabără erau aproape pustii, strălucind în căldura de august. Toți rezidenții

erau în cabane, împachetând sau fugind de colo colo cu măști și perii,

pregătindu-se pentru inspecția finală. Argus îi ajuta pe câțiva dintre copiii Afroditei să-și că valizele Gucci și seturile de machiaj peste deal, unde autobuzul taberei aștepta să-i ducă la aeroport.

„Nu te gândi încă la plecare“, mi-am spus. „Doar antrenează-te.“

Am ajuns în arena luptătorilor cu sabia și am constatat că Luke avusese aceeași idee. Geanta lui de sport era aruncată la marginea podiumului. Lucra singur, atacând manechinele de luptă cu o sabie pe care n-o mai văzusem. Trebuie să fi fost o lamă de oțel obișnuită, pentru că el reteza capetele manechinelor cu totul, băgând sabia prin măruntaiele

lor pline cu paie. Tricoul portocaliu de consilier era learcă de sudoare. Expresia de pe fața lui era atât de intensă, de parcă ar fi fost în pericol de moarte. îl priveam fascinat în timp ce sfâșia întregul șir de manechine, retezându-le membrele și, practic, reducându la o grămadă de paie și armuri.

Erau doar manechine, dar nu puteam să nu fiu uimit de îndemânarea lui Luke. Tipul era un luptător incredibil. Asta m-a făcut să mă întreb, din nou, cum de eșuase în misiunea lui. În cele din urmă, m-a văzut și s-a oprit la jumătatea mișcării. — Percy.

— Aăăă... îmi cer scuze, am spus jenat. Eu doar...

— E în regulă, a spus el, coborându-și sabia. Un ultim antrenament.

— Manechinele astea nu vor mai deranja pe nimeni.

Luke a ridicat din umeri. — Facem unele noi în fiecare vară.

Acum, că sabia lui nu se mai mișca, am văzut ceva ciudat. Lama era făcută din două tipuri de metal - jumătate din bronz, jumătate din oțel.

Luke a observat că o privesc.

— O, asta? O jucărie nouă. Acesta este Clevetitorul.

— Clevetitorul?

Luke a răsucit sabia în lumină și ea a lucit periculos.

— O parte este din bronz celest. Cealaltă este din oțel călit. E bună și împotriva muștorilor, și împotriva nemuritorilor. Mi-am amintit ce-mi spusese Chiron la începutul misiunii - că un erou nu trebuie să rănească muritori decât dacă este absolut necesar. — Nu știam că se pot face asemenea arme.

— Păi, probabil că nu se pot face, a fost de acord Luke. Este unicat. Mi-a zâmbit reținut, apoi a băgat sabia în teacă.

— Ascultă, aveam de gând să vin să te caut. Ce ai zice să mergem în pădure pentru ultima dată, să căutăm un partener de luptă?

Nu știu de ce am ezitat. Ar fi trebuit să mă simt ușurat că Luke e atât de prietenos. De când revenisem din misiune, mi se păruse că e puțin distant. Mi-era teamă că îl deranja toată enția de care beneficiam. — Crezi că-i o idee bună? l-am întrebat. Vreau să spun...

— E, hai.

Scotoci în geanta de sport și scoase șase cutii de Coca Cola. — Fac cinste cu băutura.

M-am uitat la cutiile de cola, întrebându-mă cum naiba le obținuse. Nu existau sucuri din lumea muritorilor la magazinul din tabără. N-aveai cum să le strecuri înăuntru, cu excepția cazului în care ai fi vorbit poate cu un satir. Desigur, cupele magice de la cină se umpleau cu tot ce pofteai, dar nimic nu se compară cu o Coca Cola adevărată, băută direct din cutie. Zahăr și cofeină. Voința mea a cedat. — Sigur, m-am hotărât. De ce nu?

Ne-am îndreptat spre pădure și am început să căutăm vreun monstru cu care să ne batem, dar a prea cald. Toți monștrii cu scaun la cap își făceau probabil siesta în peșterile lor răcoro

Am găsit un loc umbrit lângă pârâul unde rupsesem sulița Clarissei în timpul primei mele p r tide de Capturează steagul. Ne-am așezat pe o piatră mare, bându-ne cola și privind lumin a soarelui din pădure. După un timp, Luke a spus:

— Ți-e dor să pleci într-o misiune?

— Cu monștri care să mă atace la tot pasul? Hm... Glumești?

Luke a ridicat o sprânceană.

— Da, mi-e dor, am recunoscut. Ție? O umbră i-a trecut peste chip.

Eram obișnuit să aud de la fete ce bine arată Luke, dar în acel moment părea obosit și fu rios și deloc chipeș. Părul lui blond era gri în bătaia soarelui. Cicatricea de pe față părea i adâncă decât de obicei. Mi-l puteam imagina bătrân.

— Locuiesc la Dealul Semizeilor de la paisprezece ani, fără întrerupere, mi-a spus. De când Thalia... Știi tu. M-am antrenat și m-am antrenat și m-am antrenat. N-am apucat să fiu un adolescent normal în lumea reală. Apoi mi-au azvârlit o misiune și, după ce m-am întors, a fost ceva de genul: „în regulă, s-a terminat. Să ai o viață frumoasă.” A turtit cutia de cola și a aruncat-o în pârâu, fapt care m-a șocat. Unul dintre primele lucruri pe care le înveți în Tabăra Semizeilor este acesta: „Nu face mizerie. Nimfele și naia dele vor afla. Se vor răzbuna. Te vei băga în pat într-o noapte și vei găsi cearșafurile plin

de miriapode și noroi. “ — La naiba cu coroanele de lauri, a spus Luke. N-am de gând să ajung ca trofee le prăfuite din podul Casei celei Mari. — Din ce spui, parcă urmează să pleci.

Luke mi-a zâmbit strâmb.

— O, chiar că plec, Percy. Te-am adus aici ca să-ți spun la revedere.

A pocnit din degete. O mică flacăra a găurit pământul de la picioarele mele. De acolo a ieșit ceva negru, cam cât pumnul meu. Un scorpion. Am dat să-mi scot pixul.

— Eu n-aș face asta, m-a avertizat Luke. Scorpionii pot sări până la cinci metri.

Acul său poate pătrunde chiar și prin haine. Vei fi mort în șaiszeci de secunde.

— Luke, ce...

Atunci mi-am dat seama.

„Vei fi trădat de cineva care spune că ți-e prieten — Tu, am spus. El stătea calm și își curăța blugii.

Scorpionul nu-i acorda nicio atenție. Mă privea ținând cu ochii săi răutăcioși, strângându timp ce mi se târa pe pantof.

— Am văzut multe lucruri în lumea de afară, Percy, a spus Luke. N-ai simțit și tu - în tunericul care se adună, monștrii tot mai puternici? Nu ți-ai dat seama ce inutil e totul? Toată grandoarea - faptul că suntem pioni ai zeilor. Ei ar fi trebuit răsturnați cu mii de ani în urmă, dar au rezistat datorită nouă, semizeilor. Nu mi-a venit să cred ce se întâmplă.

— Luke..., vorbești despre părinții noștri, am spus. A râs.

— Asta ar trebui să mă facă să-i iubesc? Prețioasa lor „civilizație occidentală” e o

Percy, care ucide lumea. Singurul mod de-a o opri este s-o facem una cu pământul, so luăm de la început pe niște baze mai oneste. — Ești la fel de nebun ca Ares. Ochii i s-au aprins.

— Ares e un prost. Nu și-a dat seama care e adevăratul lui stăpân. Dacă aș avea timp, Percy, ți-aș explica. Dar mi-e teamă că nu vei mai trăi atât.

Scorpionul s-a târât pe cracul pantalonilor mei.

Trebuia să existe o scăpare. Aveam nevoie de timp ca să gândesc.

— Cronos, am spus. Pe el îl slujești.

Aerul a devenit mai rece.

— Ar trebui să fii atent cu numele astea, m-a avertizat Luke.

— Cronos te-a pus să furi fulgerul și coiful. El ți-a vorbit în vis. Lui Luke i s-a zbătut un ochi.

— Și ție ți-a vorbit, Percy. Trebuia să-l fi ascultat. — Te spală pe creier, Luke.

— Te înșeli. Mi-a arătat că talentele mele sunt irosite. Știi care a fost misiunea mea de acum doi ani, Percy? Tatăl meu, Hermes, voia ca eu să fur un măr de aur din Grădina a Hesperidelor și să-l duc în Olimp. După toată pregătirea, doar la atât s-a putut gândi.

— Nu-i o misiune simplă, am spus. Doar Hercule a mai reușit.

— Exact, a spus Luke. Ce mare lucru să repet ceva ce s-a mai făcut? Tot ce știu z eu e să-și re trăiască trecutul. Eu n-aveam chef de asta. Dragonul din grădină mi-a făcut ast - mi-a arătat furios cicatricea - și când m-am întors, tot ce am primit a fost milă. Aș fi vrut să dă râm Olimpul piatră cu piatră în acel moment, dar am așteptat momentul potrivit. Am

eput să-l visez pe Cronos. El m-a convins să fur ceva valoros, ceva ce niciun erou n u mai avusese curajul să fure. Când am plecat în excursia din timpul solstițiului de iarnă, în timp ce colegii mei dormeau, m-am strecurat în sala tronului și am luat fulgerul lui Zeus chiar de pe scaunul lui. Și, de asemenea, coiful lui Hades, coiful întunerii cului. Nu ți-ar veni să crezi ce ușor a fost. Olimpienii sunt atât de aroganți; nu și-au imaginat că cineva ar îndrăzni să fure de la ei. Paza lor este penibilă. Eram la jumătatea drumului, în New Jersey, când am auzit furtunile huruind și mi-am dat seama că au descoperit furtul. Scorpionul stătea acum pe genunchiul meu, privindu-mă cu ochii lui strălucitori. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. — Și de ce nu i-ai dus obiectele lui Cronos? Zâmbetul lui Luke s-a șters.

— Am devenit... prea încrezător. Zeus și-a trimis fiii și fiicele ca să găsească ful

ul furat - pe Artemis, pe Apollo, pe tatăl meu, Hermes. Dar Ares a fost cel care m -a prins. L-aș fi putut învinge, dar n-am fost destul de atent. M-a dezarmat, a luat însemnele puterii, a amenințat că le va duce înapoi în Olimp și mă va arde de viu. Apoi am auzit vocea lui Cronos care mi-a spus ce să zic. I-am vârat în cap lui Ares ideea despre un mare război între zei.

I-am spus că tot ce trebuie să facă e să ascundă obiectele o vreme și i privească pe ceilalți luptându-se. Ares a avut o sclipire răutăcioasă în ochi. Am știut că a avut momeala. M-a lăsat să plec și m-am întors în Olimp înainte ca absența mea să fie observată. Luke și-a scos sabia cea nouă. Și-a trecut degetul peste lamă, de parcă ar fi fost hipnotizat de frumusețea ei.

— După aceea, Stăpânul Titanilor... m-a pedepsit să am coșmaruri. Mi-am jurat să nu mă dau greș. În Tabăra Semizeilor, în vis, mi s-a spus că va mai veni un erou, unul care putea fi păcălit să ducă fulgerul și coiful restul drumului - de la Ares până în Tartar.

— Tu ai chemat câinele infernal în noaptea aceea în pădure.

— Trebuia să-l facem pe Chiron să creadă că tabăra nu e sigură pentru tine, ca să te mită în misiune. Trebuia să-i confirmăm temerile că Hades era pe urmele tale. Și a mers. — Pantofii zburători erau blestemați, am spus. Ar fi trebuit să mă tragă pe mine și răscăcul în Tartar.

— Și ar fi făcut-o, dacă i-ai fi purtat. Dar i-ai dat satirului, ceea ce nu făcea parte din plan. Grover strică tot ce atinge. El a confundat până și blestemul.

Luke s-a uitat la scorpion, care era acum pe coapsa mea.

— Trebuia să fi murit în Tartar, Percy. Dar nu-ți face griji, te las cu micul meu prieten, care va aranja lucrurile. — Thalia s-a sacrificat ca să te salveze, am spus, scrâșnind din dinți. Și asta-i răscălata ta? — Să nu-mi vorbești de Thalia! a strigat el. Zeii au lăsat-o să moară! Asta e unul din multe lucruri pentru care vor plăti. — Ai fost folosit, Luke. Și tu, și Ares. Nu-l asculta pe Cronos.

— Eu am fost folosit? Vocea lui Luke a devenit stridentă.

— Uită-te la tine. Ce a făcut tatăl tău pentru tine? Cronos se va ridica. N-ai făcut de cât să-i amâni planurile, îi va arunca pe Olimpieni în Tartar și va mîna omenirea înapoi în timp. Pe toți, cu excepția celor puternici - cei care îl slujesc. — Cheamă-ți găngania, am spus. Dacă ești atât de puternic, luptă-te cu mine. Luke a zâmbit.

— Ai vrea tu, Percy. Dar eu nu sunt Ares. Nu mă poți mima. Stăpânul mă așteaptă și ar uita de misiuni pe care să le îndeplinesc. — Luke...

— La revedere, Percy. Urmează o nouă Epocă de Aur. Tu nu vei face parte din ea.

A desenat un arc cu sabia și a dispărut într-un val de întuneric. Scorpionul a sărit.

L-am înlăturat cu mâna și mi-am scos sabia. S-a repezit la mine și l-am tăiat în jumătate. Eram pe cale să mă felicit, când mi-am văzut mâna. În palmă aveam o urmă mare, roșie, din curgea o zeamă galbenă. Apucase, totuși, să mă înțepe. Urechile îmi vâjâiau. Vedeam ca prin ceață. Apă, m-am gândit. Asta era vindecarea.

M-am împleticit până la pârâu și mi-am scufundat mâna, dar nu părea să se întâmple nimic. A prea puternică. Vederea mi s-a întunecat. Abia mă puteam ține pe picioare.

„Șaizeci de secunde“, îmi spusese Luke.

Trebuia să mă întorc în tabără. Dacă mă prăbușeam aici, corpul meu ar fi ajuns cina vreunu ru. Nimeni n-ar fi aflat vreodată ce s-a întâmplat. Picioarele îmi erau grele ca de plumb. Fruntea îmi ardea. M-am împleticit spre tabără.

Nimfele au zburătăcit prin copacii lor. — Ajutor, am murmurat. Vă rog...

Două dintre ele m-au apucart de brațe, trăgându-mă după ele. Îmi amintesc că am ajuns în p unde un consilier a strigat după ajutor și un centaur a suflat în cornul scoică.

Apoi totul s-a întunecat.

M-am trezit cu un pai în gură. Am sorbit ceva cu gust de fursecuri cu ciocolată. Ne ctar. Am deschis ochii.

Eram în pat, în infirmeria Casei celei Mari, cu mâna dreaptă bandajată, arătând ca o bătă. S stătea de pază în colț. Annabeth ședea lângă mine, ținându-mi paharul cu nectar și tamponând ntea cu un prosop.

— Iată-ne din nou aici, am spus.

— Idiotule, a spus Annabeth, și am știut că e bucuroasă să vadă că mi-am venit în simț te-am găsit, erai verde și începeai să te faci gri. Dacă n-ar fi puterea vindecătoare a lui

Chiron...

— Să nu exagerăm, s-a auzit vocea lui Chiron. Conformația lui Percy are meritul ei.

El stătea la picioarele patului; luase formă umană și de aceea nu-l observasem. Jumătat ea lui inferioară fusese înghesuită în mod miraculos în scaunul cu roțile, iar jumătatea superioară purta haină și

cravată. Zâmbea, dar avea fața obosită și palidă, așa cum se întâmpla toată noaptea extemporale la latină. — Cum te simți? m-a întrebat el.

— De parcă măruntaiele mi-ar fi fost înghețate, apoi băgate în cuptorul cu microunde.

— Normal, având în vedere că a fost vorba de venin de scorpion. Acum trebuie să-mi spui, dacă poți, ce s-a întâmplat. Printre înghițituri de nectar, le-am spus povestea.

Camera a rămas mult timp învăluită în tăcere.

— Nu pot să cred că Luke...

Vocea lui Annabeth tremura. Fața ei a devenit furioasă și tristă.

— Ba da. Pot să cred. Blestemat fie de zei... S-a schimbat mult după ce și-a încheiat misiunea. — Acest lucru trebuie raportat în Olimp, a murmurat Chiron. Voi pleca de-nda tă. — Luke poate fi oriunde acum, am spus. Trebuie să merg după el.

Chiron a clătinat din cap. — Nu, Percy. Zeii...

— Nici măcar nu vor vorbi despre Cronos, am izbucnit. Zeus a declarat probleme închisă!

— Percy, știu că e greu. Dar nu trebuie să te grăbești cu răzbunarea. Încă nu ești pr

Nu-mi convenea, dar o parte din mine bănuia că are dreptate. Ajungea să-mi privesc mâna ca să-mi dau seama că nu voi putea lupta cu sabia prea curând. — Chiron... în profeția pe care ți-a făcut-o Oracolul... era vorba de Cronos, nu-i așa? Apăream și eu în ea? Și Annabeth? Chiron a privit neliniștit spre tavan.

— Percy, nu-i treaba mea să...

— Ți s-a ordonat să nu vorbești cu mine despre asta, nu-i așa? Ochii lui erau înțelegători, dar triști.

— Vei fi un mare erou, băiete. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să te pregătesc. Dacă am dreptate cu privire la calea ce te așteaptă... Un tunet a bubuit în ceruri, făcând să zăngănească geamurile.

— În regulă! a strigat Chiron. Bine! A oftat frustrat.

— Zeii au motivele lor, Percy. Nu-i bine să cunoști prea multe despre viitorul tău.

— Nu putem sta fără să facem nimic, i-am spus.

— Noi n-o să stăm, a promis Chiron. Dar tu trebuie să fii atent. Cronos vrea să te dist rugă. El vrea să-ți tulbure viața, să-ți întunece gândurile cu frică și furie. Nu-i da ceea c Antrenează-te cu răbdare. Va veni și vremea ta.

— Presupunând că voi mai trăi atât de mult. Chiron mi-a pus mâna pe gleznă.

— Trebuie să ai încredere în mine, Percy. Vei trăi. Dar mai întâi trebuie să hotărâșt face la anul. Eu nu-ți pot spune ce să faci... Am avut senzația că știe foarte bine ce e de făcut și că are nevoie de întreaga voință pen nu-mi da sfaturi.

— Dar trebuie să hotărâști dacă vei locui în Tabăra Semizeilor tot anul sau revii în muritorilor pentru clasa a șaptea și stai aici peste vară. Gândește-te la asta. Când mă înto din Olimp, trebuie să-mi comunici decizia ta. Am vrut să protestez. Voiam să-i mai pun întrebări. Dar expresia lui mi-a spus că discuți a se încheiase; spusese cât avea voie. — O să mă întorc cât mai repede, a promis Chiron. Argus va veghea asupra ta.

S-a uitat la Annabeth.

— O, și, draga mea..., când ești gata, ei sunt aici.

— Cine e aici? am întrebat. Niciun răspuns.

Chiron a ieși din încăpere. Am auzit roțile scaunului coborând cu atenție pe treptele din faț câte două odată. Annabeth a privit cu atenție gheața din băutura mea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nimic.

A pus paharul pe masă.

— Doar că... Ți-am urmat sfatul într-o problemă. Ai..., ăăăă..., nevoie de ceva?

— Da. Ajută-mă să mă ridic. Vreau să ies. — Percy, nu-i o idee bună.

Am ieșit pe jumătate din pat. Annabeth m-a prins ca să nu mă prăbușesc pe podea. M-a lovit un val de greutate. Annabeth a zis:

— Ți-am spus
eu... — Sunt bine,
am insistat.

Nu voiam să stau întins pe pat ca un invalid în timp ce Luke plănuia să distrugă lumea ocidentală. Am reușit să fac un pas. Apoi încă unul, sprijinindu-mă încă pe Annabeth. Argus ne-a urmat afară, dar a păstrat distanța. Când am ajuns pe terasă, fața îmi era plină de broboane de sudoare. Stomacul mi se făcuse ghem. Dar reușisem să ajung la balustradă.

Se lăsa seara, iar tabăra părea complet pustie. Cabanele erau întunecate și terenul de volei era tăcut. Nicio canoe nu brăzda suprafața lacului. Dincolo de păduri și de câmpurile cu căpșuni, estuarul Long Island Sound strălucea sub ultimele raze ale soarelui. — Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Annabeth. — Nu știu.

I-am spus că am senzația că Chiron dorea să rămân pe tot parcursul anului, ca să am mai mult

mult timp pentru antrenament individual, dar nu eram sigur că asta vreau. Am recunosc ut că mi-ar fi părut rău s-o las singură, doar în compania Clarissei... Annabeth și-a strâns buzele, apoi a spus încet:

— Mă duc acasă pe durata anului școlar, Percy.

M-am uitat la ea.

— Vrei să spui, la tatăl tău?

A arătat spre creasta Dealului Semizeilor. Lângă pinul Thaliei, chiar la marginea hotarelor magice ale taberei, se vedea silueta unei familii - doi copii mici, o fată

meie și un bărbat înalt și blond. Păreau să aștepte. Bărbatul avea un rucsac care semăna cu cel care Annabeth îl luase de la Waterland, în Denver.

— I-am scris când ne-am întors, a spus Annabeth. Așa cum m-ai sfătuit. I-am spus..

...că-mi pare rău. Și că puteam merge acasă pe durata anului școlar dacă mă mai dorește. Mi-a răspuns imediat. Am hotărât... să mai facem o încercare. — Ți-a trebuit ceva curaj. Și-a strâns buzele.

— N-o să încerci să faci vreo prostie în timpul școlii, nu-i așa? Cel puțin... nu fără imiți un mesaj prin Iris? Am reușit să zâmbesc.

— N-o să caut probleme cu lumânarea. De obicei, nici nu-i nevoie.

— Când mă voi întoarce la vară, a spus ea, - îl vom vâna pe Luke. Vom cere să plecăm une, dar dacă nu primim aprobarea, o ștergem de aici și mergem oricum. De acord? — Pare un plan demn de Atena.

Mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Ai grijă, cap sec, a spus Annabeth. Fii cu ochii-n patru. — Și tu, isteato.

Am privit-o urcând dealul și alăturându-se familiei ei. Și-a îmbrățișat stângaci tatăl și re vale pentru ultima dată. A atins pinul Thaliei, apoi s-a lăsat condusă peste creastă, în lumea muritorilor.

Pentru prima dată de când eram în tabără, m-am simțit cu adevărat singur. Am privit spre Long Island Sound și mi-am amintit cuvintele tatălui meu: „Mării nu-i place să fie ținută în fr Luasem o decizie.

Oare, dacă Poseidon mă privea, ar fi fost de acord cu alegerea mea?

— Mă voi întoarce la vară, i-am promis. Voi supraviețui până atunci. La urma urmei, sunt f ul tău. L-am rugat pe Argus să mă ducă la cabana trei, ca să-mi fac bagajele.